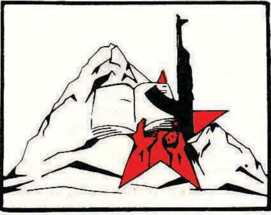

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADÎYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 59 / Kasım 1986 / 2.-DM

ULUSAL DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ KESİNTİSİZ VE YOĞUNLAŞARAK SÜRERKEN TÜM KARŞI-DEVRİMCİ ÖZEL SAVAŞ YÖNTEM VE UYGULAMALARINI BOŞA ÇIKARIYOR

15 Ağustos 1984'ten içinde bulunduğumuz 1986 yılının eylül ve ekim aylarına kadar Kuzey Kürdistan boydan boya devrimci direniş eylemleriyle çalkalanmıştır. Sömürgeci-faşist Türk ordusu ve uşakları ile halkımız ve silahlı güçleri HRK arasında savaş durumu yaşanmıştır. Bu süreçte sömürgeci-faşist yönetime karşı Kürdistan'ın dört bir yanında sürdürülen devrimci savaş ortamında, sömürgeci güçlerin resmi ve gayri-resmi güçlerine yönelik peşpeşe başarılı eylemler gerçekleştirilerek faşist Türk devletinin Kürdistan'daki otoritesi yerle bir edilirken, halkımızın öncü güçlerinin otoritesi giderek güçlendirilmiştir. Ve bu temelde Kürdistan halkının topyekün ayağa kalkışının güçlü zemini yaratılmıştır.

Devrimci savaşımız Kürdistan'da yoğunlaşan direniş eylemleriyle her bakımdan sıçrama yapabilecek noktaya gelmiştir. Faşist sömürgecilik bu gelişmeleri önlemek amacıyla yeni oyunlar tezgahlamaktadır. Bütün bu gelişmeler devrimcilere önemli ve ciddi pratik görevler yükleyerek, sömürgeci-faşist düşmana karşı daha kararlı, azimli, cesaretle ve yaratıcılıkla savaşmayı zorunlu kılmaktadır.

1986 Bahar Atılımı ile birlikte başta Kürdistan halkı olmak üzere, Ortadoğu ve dünya halkları HRK birliklerinin kahramanca direnişine tanık oluyor. 1986 Ağustos'undan başlayarak günümüze kadar Hakkari, Siirt, Van, Mardin, Adıyaman, Diyarbakır, Bingöl, Dersim vb. alanlarda yoğunlaşan direniş eylemleri büyük bir ilgi ve sempati ile karşılanıyor. Bu aylar boyunca ilan edilen büyük zaferler bir kez daha devrimci silahlı direnişimizin kökleştiğini gösteriyor. Tüm bunları özce şöyle ifade etmek mümkündür: Kürdistan halkı, öncüsünün yürüttüğü kahramanca direnişler ve devrimci intikam eylemleriyle, tarihinin son derece önemli gelişmelerini yaşamaktadır.

1986 Bahar Atılımının yaygın direniş eylemleri temelinde geliştirilen Yaz ve Sonbahar Atılımları ile Kürdistan'ın dört bir yanında yoğunlaşan eylemler, sömürgeci-faşist orduyu çöküşle karşı karşıya getirmiştir. Faşist ordu saflarındaki panik, firar ve iç çelişkilerin artışı, savaşı yürütemez duruma gelmesi bunun açık kanıtıdır. TC tüm gücünü sarfederek uzun vadeli önlemler almaya ve böylece ulusal kurtuluş mücadelemiz önünde engel oluşturmaya çalışmakta, "köy korucuları"nı yeniden örgütleyip organize ederken, stratejik köyler kurmakta, devrim karşıtı her olanaktan yararlanmaya çalışmaktadır. Irkçı, şoven burjuva basınının ve TC'nin en yetkili kişi ve resmi kurumlarının yaptıkları açıklamalarda "Tek hedef PKK'dir", "PKK'nin kökü kazınmalıdır" vb. çağrılarla kendisine karşıt olan güçlere seslenmesi, beş paralık ihanet ve uşaklığa bel bağlaması gibi olgular faşist Türk ordusunun içine girdiği çıkmazı ortaya koymaktadır. Bugün faşist-sömürgeci yönetimin önünde duran tek hedef PKK ve öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesidir. Bu mücadeleyi ve PKK'yi yok etmek, imha ve tasfiye etmek için denemedikleri provokasyon ve gerçekleştirmedikleri komplo ve saldırı kalmadı. Dağarcığında saklı tuttuğu tüm yöntem ve taktiklerini deneyerek başarısız kalan TC, bugün de saldırılarını yeni yöntemlerle ve daha profesyonel güçlerle takviye ederek yürütmektedir. Bu saldırıların esas gücü ordu olmakla birlikte; ABD başta olmak üzere emperyalizm tarafından özel olarak eğitilmiş, en modern araç-gereç ve teknik donanımla donatılmış komando birlikleri, "vurucu timler", kontr-gerilla ve özel polis birlikleri Kürdistan'da hareket ettirilmekte ve bunlar eliyle mücadelemiz boğulmaya çalışılmaktadır. Son olarak uygulamaya konulan "Anti-terör timleri", "Özel harekat birlikleri" bu saldırıların ayrılmaz bir parçasını oluşturmaktadır.

Günümüzde sömürgeci-faşist yönetim Kürdistan'da en ince ve en kaba karşı-devrimci yöntemleri uygulayıp geliştirmekte sınır tanımayarak, sadece kendi dağarcığında değil, emperyalizmin bagajında ne varsa hepsini birbiri peşisıra Kürdistan'da yürürlüğe koymaya çalışmaktadır. Son geliştirdiği bu saldırı yöntemleriyle, daha profesyonel güçler ve planlarla sonuca gitmek istemektedir. 1986 yılının halkımız için bir zafer

Devamı 2. sayfada

Türkiye-İran Görüşmelerinde Ağırlık Kazanan Kürt Sorunu, Geleneksel Statükocu Siyasetin Tükenişi, PKK ve I-KDP'nin Tavrı Üzerine

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bugün tarihinin en önemli evrelerinden birini yaşamaktadır. Kürt halkının tarihi bin yıllar öncesine dayanmasına rağmen, denebilir ki ilk defa Kürdistan'da çağdaş bir siyasal gelişme yaşanmaktadır. Sözkonusu bu çağdaş siyasal gelişme bugün ileri bir zirveye gelip dayanmıştır. Bu durum kendisini asırlar boyu Kürdistan halkı üzerindeki biricik egemen güç durumunda görmek isteyen ve her zaman buna uygun hareket eden Türk devlet politikasının üzerinde ciddi etkiler bırakmaktadır. Özellikle 15 Ağustos 1984 Atılımıyla birlikte Kürdistan'da yaşanan gelişmeler, daha önceki gelişmelerden önemli oranda farklı olarak, salt Türk siyasetini içten darbelemekle yetinmemiş, aynı zamanda dış siyaset üzerinde de önemli etkilerde bulunarak hem içte ve hem de dışta Türk siyasetini tükenişin eşiğine götürüp dayandırmıştır. Denebilir ki, her dönemden farklı olarak bugün Kürdistan gerçekliği Türk siyasetinin birinci ögesi haline gelmiştir. Türkiye'de, ekonomiden askeriyeye, oradan da kültüre vb. her türlü politika, Kürdistan'da yaşanan gelişmelere göre oluşturulmaktadır. Bu, her şeyden önce, Türk sömürgeciliğinin asırlar boyu gütmüş olduğu politikanın iflası demektir. Bunun da ötesinde, Kürdistan'da Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine karşın, Türk sömürgeciliğinin ve en son da faşist rejimin on beş yıldan beri sürdürdüğü politikanın da bir tükenişe doğru yuvarlanması demektir bu.

Bilindiği gibi 12 Eylül faşist rejiminin işbaşına gelişinin en temel nedenlerinden biri, o dönem Kürdistan'da bir yığın gelişmeye yol açtıktan sonra ilk defa sesini yavaş yavaş dünya kamuoyuna ulaştıran ve bu zemin üzerinde gerekli bağlaşıklarını kurmaya çalışan ulusal kurtuluş mücadelesiydi. Faşist sömürgecilik, bu esastan hareket etmiş ve işbaşına gelir gelmez, Kürdistan'da yaşanan devrimci gelişmeleri bastırmak ve Partimiz önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin uluslararası siyasal sahnede de boy vermesini engellemek için, halkımıza ve Hareketimize yönelik akıl almaz baskılara girişmiş, tüm Kürdistan'ı tek taraflı bir savaş alanı olarak ilan etmiş, bu zeminde devrimcileri katletme, tutuklama ve halkı pasifikasyona uğratma yönünde hummalı çabalara girişmiştir.

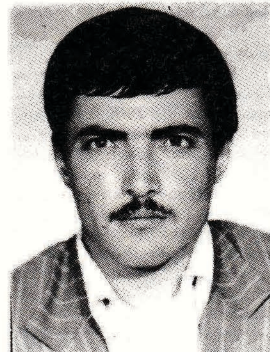
Devamı 10. sayfada

"Kazandığım Şey Gerçekliğim, Kaybettiğim Şey Sahteliğimdir"

İkinci 15 Ağustos Atılımının Kahramanı Seyfettin ZOĞURLU Yoldaşı Tanımak ve Anmak

Tarihi 15 Ağustos atılımının ikinci yıldönümünde Kürdistan'ın her tarafından günlerce, haftalarca süren devrimci silahlı eylemler yükseldi. PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, iki yıldan beri durmadan süren silahlı savaş içinde bu eylemlilikle yeni bir zirveyi yaşadı.

15 Ağustos'un ikinci yıldönümünde yükseltilen bu eylemliliğin odağını, faşist Türk ordusuna en ağır darbeyi vuran Uludere eylemi oluşturdu. 12 Ağustos günü, bir faşist ordu taburuna saldıran devrimci Kurtuluş Kuvvetleri, içinde subayların da bulunduğu yirmiden fazla askeri öldürerek ve onlarcasını da yaralayarak faşist-sömürgeci ordu birliğini saf dışı etti. Merkezinde bu eylemin bulunduğu ikinci 15 Ağustos Atılımı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde yeni ve önemli gelişmeleri gösterdi. Yediği ağır darbeler sonucunda çılgına dönen faşist Türk sömürgeciliği 15

Ağustos 1986 günü savaş uçaklarını harekete geçirerek birçok alanda Kürdistan köylerini bombaladı ve saldırısını Güney Kürdistan'a da taşırdı. Bu, her türlü kuvvetini ve savaş aracını kullanan faşist ordunun savaşı boyutlandırması, çaresizlik ve yenilgi içinde her şeyini savaşa sürmesi demekti. Böylece, PKK önderliğindeki Kürdistan halkı ile faşist Türk sömürgeciliği arasında her alanda süren savaş yeni bir gelişme düzeyine ulaşmış oldu.

Ulusal direniş mücadelemizde ikinci 15 Ağustos Atılımı da diyebileceğimiz 1986 Yaz Atılımı, her alanda önemli politik ve pratik gelişmelere yol açtı. Faşist-sömürgeci rejimi tüm kurumlarıyla temellerinden sarstı, emperyalizmin uşağı faşist Türk ordusunun içte olduğu gibi dışa yönelik de saldırganlığını ve Kürdistan devrimci savaşı karşısındaki zavallılığını gösterdi. Bu atılım, halkımızı derinden etkileyerek ulusal kurtuluş mücadelesine katılımını daha çok artırdı; devrimci savaşımızın ve kurtuluş mücadelemizin ulaştığı boyutu gösterdi; ve dünya kamuoyunun dikkatini en canlı bir biçimde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Sorunu üzerinde topladı. Bütün bu gelişmelerle, ikinci 15 Ağustos Atılımı, ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni ve önemli bir zirveyi teşkil etti. İşte, böyle tarihi bir atılımın merkezini oluşturan Uludere eyleminde, Partimizin ve halkı-

Devamı 4. sayfada

Gelişen Mücadelemiz Düşmanı İtiraflara Zorlamaya Devam Ediyor

PKK önderliğindeki KUKM, düşmanın her türlü engelleme yöntemini birer birer etkisiz kılarak gelişip güçlenmekte, boyutlanmaktadır. Kendinden emin, bilinçli, kararlı ve güçlü adımlarla, her gün yeni mevziler kazanarak sarsılmaz bir biçimde nihai zafere yürümektedir. Şu açık bir gerçektir ki; dünyada hiçbir ulusal kurtuluş mücadelesi, bugün bulunduğu aşamada KUKM'nin yarattığı kadar bir yankı yaratmamıştır. Bu durum, Kürdistan Devrimi'nin Ortadoğu ve dünya genelinde taşıdığı önemin ve oynayacağı rolün açık bir göstergesidir. İçinde bulunduğumuz günlerde AET'sinden NATO'suna; ABD'sinden İngiltere, Almanya, Kanada'sına kadar tüm emperyalist çevrelerde, adı anılmamakla birlikte, modern KUKM gündemin ana konusu durumuna gelmişse bu boşuna değildir. Bir tek cümle ile ifade edilecek olursa, bu; PKK-ERNK-HRK öncülüğünde çağdaki gerçek yerini almak için yüzyıllardan beridir üzerine kapatılmış bulunan tüm kapıları zorlayan, sarsan Kürdistan halkının attığı küçük-büyük her adımın anlamını bulmasıdır.

İşte mücadelemizin bu sağlıklı ve güçlü gelişmesi sömürgeci-faşist

Devamı 14. sayfada

ORDULAŞAN BİR HALK İÇİN

Yazısı 12. sayfada

PARTİZANIN MEKTUBU:
Ele Geçirilen Her Mevzi Yeni Mevziler Kazanacak Elde Edilen Her Üs Yeni Bir Devrim Üssünü Yaratacaktır

YAZISI 15. SAYFADA

ULUSAL DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ KESİNTİSİZ VE YOĞUNLAŞARAK SÜRERKEN TÜM KARŞI-DEVRİMCİ ÖZEL SAVAŞ YÖNTEM VE UYGULAMALARINI BOŞA ÇIKARIYOR

Baştarafı 1. sayfada

yılı olmasını tüm güçleriyle engellemeye çalışmaktadır.

Bahar ve Yaz Atılımları boyunca yoğunlaşan karşı-devrimci komplolar ve saldırılar sömürgecilerin amaçlarını çok açık olarak ortaya koymaktadır. Hükümeti ile, muhalefeti ile bir bütün olarak sömürgeci güçler Kürdistan'da yürütülen ayakta kalma savaşına destek olmakta; ve mücadelemizi ezmek için tüm güçlerini seferber etmektedirler. Yine, 'sol'dan destekçiler ortaya çıkmakta, "yeni sosyalist parti kurma" adı altında cuntaya yama olmaya çalışılarak, milisleşme yolundaki reformizm, aşiretçi-burjuva çizgi, her türlü gericilik ve koltuk değnekleriyle birleşerek en üst düzeyde ve köklü olarak TC ile uzlaşma yolu tutulmaktadır. Tüm bunlar ve daha başka gelişmeler ulusal kurtuluş mücadelemiz önünde engel olma çabalarıdır.

1986 Bahar, Yaz ve Sonbahar Atılımları temelinde sağlanan gelişmeler, düşmanın tüm bu komplo ve saldırı planlarının işlemez kılınacağını çok açık olarak ortaya koymaktadır. Günümüzde Kürdistan'ın dört bir yanında devrimci direniş eylemleri gelişmekte; her gün yüzlerce toplantı, gösteri afiş asma, bildiri dağıtma vb.'nin gerçekleşmesi, düşmanın tüm uygulamalarının ve beklentilerinin boşa çıktığını göstermektedir. Ulusal kurtuluş eylemlerimiz tüm hızıyla sürerken, direniş örgütlerimiz tüm kitleler içinde kök salmaktadır

Öyle ki, o inkarcı karakterine rağmen faşist-sömürgeci düşman da bu gerçekliği artık kısmen de olsa itiraf etmek zorunda kalmaktadır. Boyalı burjuva basınında bir gün "PKK'nin bitip tükendiği, dağılıp parçalandığı" yalanları çarşaf çarşaf sergilenirken, ertesi gün devletin en yetkili ağızlarında, "Dersim'den Hakkari'ye kadar 50'şer, 60'ar, 100'er kişilik PKK militan gruplarının dolaştığı, tedbir alınması gerektiği" talimatlarla valiliklere bildirilmektedir. Sanki uygulanmadık yöntem, başvurulmadık önlem kalmış gibi.

İşte çaresizliğin, bozgunun en son itirafları yine faşist yönetimin İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'un sömürgeci parlamentoda yaptığı konuşmada dile getiriliyor: *"TBMM'nin dünkü genel kurulunda konuşan İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, bölücü çete mensuplarının füze ve top kullandıklarını belirterek, sıkıyönetimin uzatıldığı son dört aylık süre içinde Güneydoğu'da 2 top, 4 füze ele geçirildiğini açıkladı... Akbulut, son dört ayda yurt çapında... 19 güvenlik görevlisi, 21 vatandaş, 3 de teröristin öldüğünü bildirdi. Akbulut,* 15 Ağustos 1984 *tarihinden bu yana ise 108 güvenlik görevlisi, 132 vatandaşın terör olaylarında öldüğünü... açıkladı."* (Milliyet, 15 Kasım 1986)

Artık Kürdistan halkının öncü gücü PKK'yi ve önderliğindeki mücadeleyi ezmenin, yok etmenin hayal olduğunu anlamış bulunan sömürgeci parlamento, Kürdistan'da neredeyse 10 yıldan beri uygulanmakta olan sıkıyönetim ve olağanüstü halin devamını uzatıp duran kararlar almaktadır. Gelişmelerin önünü alamamalarının, acizliklerinin nedenlerini devrimcilerin ellerinde füze ve top bulunduğuna bağlamaya çalışmaktadırlar. Dikkat çeken bir nokta da; mümkün olduğu kadar, elverdiğince kırparak da olsa bilançolarını verirken düşman da artık 15 Ağustos 1984 tarihini esas almaktadır. Bu da, KUKM için nihai zafer yolunda bir dönüm noktası olan 15 Ağustos'un kendileri için çöküşe gidişin bir dönüm noktası olduğunun itirafıdır.

Evet, en yeni yöntemleri en "harika icat'ları HRK birlikleri tarafından çabucak işlemez kılınınca sömürgeci-faşist Türk devleti, çaresizlik içinde dönüp durmakta, bir yandan "köy koruculuğu", "özel tim" vb. yöntemleri yeniden geçerli kılmaya çalışırken, bir yandan da "acaba başvurmadığım yöntem kaldı mı?" diye dağarcığını tekrar yoklamakta ve eğer eline bir kırıntı geçerse umutla sarılmaktadır. Yıllardır "teröristlere karşı, devletin yanında yer alıyor" biçiminde göstermeye çalıştığı halkımızı bu kez de parayla, PKK militanlarının başına ödül koyarak ihbarcılığa teşvik etmek amacıyla yeniden Kürdistan köyleri ve kırlarına helikopterlerle bildiriler atıyorlar.

"Eşkiya ihbarcısına 1 milyon ödül" başlığıyla 14 Kasım 1986 tarihli Hürriyet'te şu haber yer alıyor: *"Mardin, Siirt, Van, Hakkari ile Diyarbakır'ın güney kesimindeki kırsal yerleşim birimlerine helikopterlerle atılan broşürlerde, 31 bölücü çete mensubu teröristin kimlikleri açıklanarak bunları ihbar edenlerin 1 milyon lirayla ödüllendirilecekleri bildirildi."*

Onca 'harika icat'tan sonra bu tür yöntemlerin de TC'yi kurtarmaya yetmeyeceğini söylemeye gerek var mıdır? Nitekim düşman da bunun farkındadır. HRK birimlerini imha etmenin çok uzak bir serap olduğunu anlamış bulunuyorlar. Bu nedenle ve halkımızın kurtuluş birliklerinden her geçen gün daha güçlü ve sersemletici darbeler yediklerinden ötürü, artık HRK eylemlerini az kayıpla atlattıkları zaman sevinç çığlıkları atabilmektedirler. İşte Gercüş karakol baskını ardından faşist basının sevinci:

"PKK bu defa basamadı" başlığıyla şu haber yer alıyor:

"Mardin'in Gercüş ilçesinde polis ve jandarma karakoluna önceki gece kanun dışı PKK örgütü mensubu oldukları sanılan bir grup tarafından silahlı saldırı düzenlendi. Alınan bilgiye göre, önceki gece ilçede bulunan polis ve jandarma karakoluna el bombası ve otomatik silahlarla saldıran bölücü örgüt mensubu grupla güvenlik kuvvetleri arasında çıkan silahlı çatışmada bir kişi yaralandı" (Tercüman, 11 Kasım 1986)

Ağustos ayından başlayarak gerçekleştirilen eylemlerimiz, devrimci savaş temelinde ulusal kurtuluş mücadelemizin her dönemde güçlenerek ileri adımlar kaydettiğini bir kez daha ortaya çıkarmaktadır. 1986'ya güçlü giren Kürdistan halkı, bu yıldan ileri zaferler elde ederek çıkmasını bilmiştir. Sonbahar aylarından başlayarak onlarca sömürgeci askerin, ajan ve işbirlikçinin imhasına ve milyonlarca liralık maddi zarara yol açan direniş eylemlerimiz bunun açık kanıtıdır. Ulusal kurtuluş eylemlerimiz bundan sonra da faşist düşmanın özel savaş taktik, yöntem ve uygulamalarını boşa çıkararak, tüm hızı ve görkemliliğiyle devam edecektir.

HAKKARİ-BOTAN:

Jeopolitik ve stratejik konumundan ötürü Hakkari, II. Kongre kararları doğrultusunda, "ülkeye yeniden dönüş" sürecinde sağlamca ayak basılacak bir zemin olarak öngörülmekteydi Birçok olumsuz faktörden ötürü, güçlerin ülkeye aktarılır aktarılmaz hemen Kürdistan'ın çeşitli bölgelerine uygun biçimlerde dağıtılması mümkün değildi. Öncelikle güçlerimizi konumlandırabileceğimiz ve oradan tüm ülke sathına yayabileceğimiz temel bir us alanına ihtiyacımız vardı.

İşte böylesi bir rol atfedilen Hakkari ve Botan alanında, Partinin güçlü tespitleri ışığında, ilk öncü grupların fedakar, cesur ve kararlı çalışmaları ile kısa zamanda mücadelemiz için önemli değerler yaratıldı. Bu alanlarda 15 Ağustos 1984'ten itibaren sömürgeci-faşist düşmanın beyninde patlayan HRK'nin silahları susmadı, aksine mücadele güçlenerek sürdü ve Botan'dan Kürdistan'ın dört bir yanına yayıldı. Bugün gelinen aşamada HRK'nin üst üste vurduğu amansız darbelerle düşman güçleri büyük oranda savunma konumuna itilirken, PKK otoritesi giderek güçlenmektedir. Ve bu konumuyla Hakkari; "halk bilinçsizdir", "okuma-yazma seviyesi düşüktür", "bu halk adam olmaz", "halkın bilinçlenmesi için nice yıllar gereklidir", "bu cahil halka Marksizmi, sosyalizmi götürmek intihardır" vb. suçlamalarla Kürdistan halkına en büyük saygısızlığı yapan; ve bununla kendi cüceliklerini örtbas etmeye çalışan, devrim kaçkınlığı "teori"leri üreten sosyal-şoven, reformist ve ilkel milliyetçi güçlere en yalın yanıtı kendi pratiğiyle vermektedir. Özgürlüğe susamış Kürdistan halkı güven duyduğu öncüsüne kavuştuğunda neler yapmaya muktedir olduğunu bugün en çarpıcı bir biçimde Hakkari pratiğinde kanıtlamış bulunmaktadır.

1986'da ikinci 15 Ağustos'u da Uludere'de yaratarak düşmanın yüreğine korku salan eylemlerimiz kesintisiz olarak sürmektedir. Son olarak elimize geçen eylem haberlerinde bazıları şunlar:

30 Eylül 1986'da Şemdinli'nin Besosun (Ortadirek) köyünde HRK birliklerinin pususuna düşen üç cemsede, 1 astsubay, 4 asker ile Besosun köyünde Kerimxan adlı bir çete öldürülmüş, 10 asker de yaralanmıştır. Öğleden sonra saat dört sıralarında meydana gelen eylemden sonra, faşist sömürgeciler helikopterlerle çevreyi taramış ve bombalamıştır. Düşman tarafından basına, 2 HRK savaşçısının yaralı olarak yakalandığı biçimde bir asılsız açıklama yapılmıştır. Oysa eylemi başarıyla gerçekleştiren HRK birlikleri hiçbir kayıp ya da yaralı vermeden üslerine dönmüşlerdir.

Şemdinli'nin Herki Bedav köyünde 1 çete öldürülürken, 1 çete de yaralanmıştır. HRK birliği her iki çetenin silahlarına da mermileriyle birlikte el koymuştur.

28 Eylül 1986 tarihinde Çukurca'da partizanların tüm uyarılarına rağmen ihbarcılıktan vazgeçmeyen azılı muhbir Yusuf Demir ölümle cezalandırılmıştır. Bu hainin cezalandırılması yörede sevinçle karşılanmıştır.

Eylül ayının üçüncü haftasına denk düşen günlerde Şemdinli'nin dağlık kesiminde, devrimci avına çıkan bir grup "köy korucusu" çete, kurtuluş kuvvetlerimize bağlı bir partizan birliği tarafından pusuya düşürülmüş 1 çete öldürülürken biri de ağır yaralanmıştır.

Şemdinli'de çetelere yönelik silahsızlandırma eylemlerinde 7 adet silaha kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından el konulmuştur.

Alanda yapılan yoğun köy toplantılarında çeteciliğin teşhir edilmesi ve düşmanın yönelimleri hakkında halkın bilgilendirilmesi üzerine birçok ihbarcı ve çete HRK birliklerine teslim olmuş, bundan böyle düşman hesabına çalışmayacaklarına dair söz vermişlerdir. Düşman yıllardır çaba sarfederek yaratmış olduğu ajan yapıyı koruyabilmek için her türlü yola başvurmakta, halka gözdağı vermek için rasgele yerleri bombalayıp top ateşine tutmakta, kurtuluş kuvvetleri hakkında yalan haberler yaymakta ancak tüm bu çabaları da sonuçsuz kalmaktadır.

DİYARBAKIR-BİNGÖL-ELAZIĞ-DERSİM:

Kürdistan tarihinde direniş alevinin hiç sönmediği, bebelerin intikam agıtlarıyla büyütüldüğü, ak sakalları göbeklerine dek düşen "pir-î fani" Kürt yurtseverlerinin sallandırıldığı darağaçlarıyla Genç, Hani, Palu, Piran (Dicle)... Ve Dersim... Yaz-kış beyaz doruklarının bulutlara gömülü bulunduğu derin vadilerinde hala barbar Türk askerinin eline geçmemek için uçurumlardan atlayan genç kızlarımızın, gelinlerimizin çığlıklarının yankılandığı yalçın dağlarıyla Dersim... Kızıl Munzur'un kan aktığı günlerin unutturulmaya çalışıldığı Dersim...

Evet Kemalizmin son büyük katliamlarına 1925 ve 1938'lerde sahne olan Kürdistan'ın bu alanlarında özgürlük ve bağımsızlık hasreti hiç dinmedi. Yüreklerde bir kor gibi büyüdü. Ve patlamaya hazır bir volkan gibi, istemlerini dile getirecek, kendisine yol gösterecek öncüsünü, önderlerini bekledi. Modern KUKM'nin öncüsü PKK ile kucaklaştığı an öfke ile ayağa kalkmakta gecikmedi. 12 Eylül faşizmine karşı sergilenen unutulmaz direniş ve kahramanlıklar temelinde 15 Ağustos sonrasında da düşmana en güçlü darbelerin vurulduğu bir alan oldu.

Ülkeye yeniden dönüş sürecinde, Hakkari-Botan bölgesinde oluşturulan elverişli zemin ve siyasi üsler temelinde yükselen devrimci direniş mücadelemizin buradan Kürdistan'ın diğer alanlarına da yayılacağı biçimindeki Parti tezlerinin doğruluğu ve isabetliliği, bugün Bingöl-Diyarbakır-Dersim-Elazığ alanlarında devrimci direniş pratiğinde bizzat kanıtlanmaktadır.

15 Ağustos 1984'ten bu yana düşmanın tüm önlemlerine, ihaneti hortlatma çabalarına rağmen devrimci intikam eylemlerimiz boyutlanarak sürdü, düşmana ağır kayıplar verdirildi. Bu bölgelerden en son aldığımız eylem haberleri ise şunlar:

26 Mart 1986 günü, Dicle'ye bağlı Kırkpınar (Herdan) köyünde ajan Mehmet Akyüz'ün evi silahla taranmıştır. Eylemin bu biçimi, caydırıcı olması için seçilmiştir.

7 Haziran 1986 günü yine aynı köyde ajan-milis Ali Aktürk (Aliyê Keki) kurtuluş kuvvetleri tarafından ölümle cezalandırılmıştır. Birçok kez kurtuluş güçlerini ihbar eden bu unsur, son olarak devlet güçlerinden silah alarak açık milislik yapmaktaydı.

11 Temmuz 1986 günü, Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Hacan köyü eski muhtarı, ajan-milis Mehmet Dalgın yaptıklarının bir bedeli olarak ölümle cezalandırılmıştır. Düşmana verdiği bilgilerle alandaki devrimci çalışmalarımızı olumsuz biçimde etkileyen ajan-milis şebekenin as üyelerinden olan bu unsur, 1985 yılında sömürgeci güçlerin, Doğanlı (Kelaxsi) köyünde yurtsever öğretmen Sıddık BİLGİN'i katletmesi olayına da ihbarlarıyla hizmet etmiştir.

14 Temmuz 1986 günü, Elazığ'ın Palu ilçesine bağlı Zuveyr köyünde ajan Ahmet Bulut'un evine silahlı ve bombalı saldırı düzenlenmiştir.

9 Ağustos 1986'da, Dicle'nin Basraf (Sarmaşık) köyünde köy korucusu Adem Karadeniz, devrimci kurtuluş güçlerimiz tarafından ölümle cezalandırılmıştır. Özellikle ciddi devrimci gelişmelerin yaşandığı Dicle ve çevresinde TC'nin "köy koruculuğu" geliştirme doğrultusunda yoğun çaba harcadığı bir ortamda, böyle bir eylemin gerçekleştirilmesi, düşmanın bu yönlü politikasını boşa çıkarmada ve bu ağa takılan birçok insanı caydırmada önemli etki bırakmıştır.

15 Ağustos 1986 günü, Genç ilçesine bağlı Şahismailan (Dedebağ) köyünde ajan Hüseyin Övün ve köy korucusu Mehmet ... silahla taranmıştır. Gece karanlığından yararlanarak, yaralı bir şekilde kaçmayı başaran bu unsurların geride bıraktıkları 1 adet av tüfeği ile buna ait 40 adet mermi ele geçirilmiştir.

Eylül ayının ilk günlerinde Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı Alaçınar köyüne yapılan baskında TC'ye ajanlık yapan Ali Temiz adlı hain HRK'ye bağlı bir birliğimiz tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

22 Eylül 1986'da Karakoçan-Okçular mevkiinde karayollarına ait bir araç partizanlarımız tarafından yakılarak tahrip edilmiştir.

1 Eylül 1986 günü, Kiğı'nın Seter köyü civarında bir HRK birliği ile sömürgecilerin operasyon birlikleri arasında çatışma çıkmıştır. Gece saatlerinde çıkan çatışmada kurtuluş güçlerimiz hiçbir kayıp vermezken, olay gizli tutulduğundan sömürgecilerin kayıpları konusunda bilgi alınamamıştır. Aynı alanın yakınında başka bir çatışmada da bir kontr-gerilla birliğinin hezimete uğraması üzerine düşman acizliğini örtbas etmek amacıyla şehit yoldaşlarımızdan Şükrü SEVER'in babası M. Ali SEVER'i katletmiştir.

23 Ekim 1986 günü, Ergani ilçe merkezindeki adliye lojmanları kurtuluş güçlerimiz tarafından taranmıştır. Sonuç hakkında kesin bilgi alınamamakla birlikte, halk arasında hakimlerden ölenler olduğu söylenmektedir. Birliğimiz kayıp vermeden üssüne dönmüştür.

28 Ekim 1986 gecesi, Genç ilçesine bağlı Doğrular köyü bir HRK birliği tarafından basılmıştır. Köy korucusu Ahmet Olcay adlı hainin evine düzenlenen silahlı ve bombalı saldırıda, hainin yakını Aziz Olcay ağır yaralanmıştır.

29 Ekim 1986'da Genc ilçesinin Suveren karakoluna bitişik bir maden ocağı gündüz saatlerinde basılarak iki araç ateşe verilmek suretiyle tahrip edilmiş ve birçok malzemeye el konulmuştur.

Yine 29 Ekim 1986 tarihinde Elazığ'ın Maden ilçesi yakınlarındaki Güleman Şark Kromları Şantiyesi basılmıştır. Kurtuluş kuvvetlerimiz şantiye bekçilerini etkisiz hale getirerek silahlarına el koymuş ve dinamit deposunu tamamen boşaltmıştır.

Aynı gün Palu'nun Saraybahçe köyüne giren partizanlar, köylülere yönelik propaganda konuşmaları yapmış ve şantiyeden alınan tonlarca dinamiti taşımak için ihtiyaç duyulan birkaç yük hayvanı alarak köyden ayrılmışlardır.

Bu süre içerisinde çok sayıda köyde kurtuluş güçlerimizin düzenlediği dar ve geniş toplantılarla halkımızın ulusal kurtuluşçu bilinci geliştirilmiş ve siyasal duyarlılığı artırılmıştır. Ayrıca çok sayıda ajan-milis tehdit, para cezası, sürgün vb. yöntemlerle bu faaliyetten caydırılmış ve etkisiz hale getirilmiştir.

MARDİN-ADIYAMAN:

Ulusal kurtuluş mücadelemizin giderek güçlenip temellendiği alanlardan biri de Mardin-Urfa-Adıyaman alanıdır. 1986 Yaz ve Sonbahar Atılımları döneminde bu alanda peşpeşe eylemlerle düşmana indirilen güçlü darbeler bunun **en açık kanıtıdır. Özellikle emper**yalist NATO'nun hizmetindeki Mardin Radar Üssü'ne yönelik HRK saldırısı düşmanın yüreğine sinen korkuyu bir kat daha artırmıştır

Gücünü Gap, Şikestun destanlarından ve binyıllardır sömürgeci baskı ve zulüm altında inim inim inleyen yurtsever Kürdistan halkın**dan alan devrimci direniş, elbette** yeni dönemde de adına layık eylemler gerçekleştirecekti ve gerçekleştirdi de. Düşmanın kendisini en çok güvenlikte hissettiği şehirsel alanlarda, Mardin il merkezinde ve üstelik NATO'nun "koruyucu kanatları" altında güvenlik hissinin daha da pekiştiği bir noktada yediği darbe düşman saflarında öylesine bir panik yaratmıştır ki, sömürgeci-faşist Türk devletinin Genelkurmay Başkanlığı bizzat açıklama yaparak bu paniği yatıştırma gereği duymuştur. **Ve aciz düşman, HRK saldırılarından korunabilmek için çareyi radarlardaki anten örtüsü küreleri "komando yeşiline boyama"da bulmuştur: "*Mardin Radarına Kamuflaj.* Bir** *süre önce teröristlerin roketatarlarla saldırı düzenlediği Mardin Radarı, dağ rengi olan komando yeşiline boyanıyor. Konuyla ilgili olarak yetkililer açıklama yapmadı.*" **(Milliyet, 11 Kasım 1986)** Acizlik ve çaresizliğin bundan iyi kanıtı olabilir mi? En teknik silahları, "kahraman mehmetçik"leri ve **özel vurucu timleriyle korunamayınca çareyi arazi rengine uymakta aramaktadır. Ama nafile, şunu bilmeli ki sömürgeci düşman; hiçbir yöntem, hiçbir güç kendilerini HRK'nin öldürücü, kahredici darbe**lerinden kurtaramayacak ve sonunda Kurdistan'ı terkederek defolup gitmekten başka hiçbir seçenekleri kalmayacaktır.

Ayrıca bu süreçte Derik, Kızıltepe, Nusaybin vb. alanlarda gerçek**leştirilen birçok başarılı eylemle** duşmana büyük kayıplar verdirilmesi; buna karşılık kurtuluş kuvvetlerimizin hiç kayıp vermemesi düşmanı çıldırtan diğer bir olgu olmuştur. Bu nedenle düşman adeta kudurmuşçasına yurtsever Kürdistan halkına yönelik baskı ve yıldırma hareketine girişmiştir. Öteden beri ulusal kurtuluş mücadelemize ve Partimize önemli destekler sunan Kızıltepe'de girişilen devlet terörü örneği bunun kanıtlarından yalnızca bir tanesidir. Artık üstü örtülemez, saklanamaz boyutlara varan bu uygulamalar kendi boyalı basınlarına da yansıdı: "*Kızıltepe'de sokağa çıkma yasağı*" başlığıyla 28 Ekim 1986 tarihli Milliyet şunları yazıyor: "*Mardin'in Kızıltepe ilçesinde, dün 8 saat süreyle sokağa çıkma yasağı uygulandı... Yasak sırasında bölgede düzenlenen geniş çaplı operasyonlara helikopterler de katıldı. Mardin Valisi Alaattin Turhan, sokağa çıkma yasağının, son günlerde Mardin ve Kızıltepe'de çeşitli eylemler yapan yasa dışı PKK militanlarını yakalayabilmek amacıyla uygulandığını söyledi.*" Bu arada, baskı ve devlet terörü ile Kürdistan halkını yıldıra**mayacağını anlayan düşman, pa**paz-kılıç politikasını da utanmazca sergilemekte sakınca görmemektedir. İşte operasyonlar sürerken yine aynı gazetenin 5 Kasım tarihli sayısında "*Kızıltepe'de hizmet seferberliği*" başlıgıyla, papaz politikasının uygulamaları anlatılmaktadır.

Öte yandan Siirt, Hakkari vb. alanlarda uygulanmak istenen, ancak PKK'nin güçlü taktikleri karşısında tutunamayan, iflas eden "köy koruculuğu" bu kez de Adıyaman vb. alanlarda örgütlendirilmeye çalışılıyor. Son dönemde bu alanlarda da direniş eylemlerinin yoğunlaşması düşmanı böyle bir uygula**maya itmişse de, şimdiden söyle**yelim ki benzerleri gibi bu da iflas etmeye makumdur. Nitekim bu alanlardan alınan son eylem haberleri de bu gerçeği yansıtmaktadır:

13 Ağustos 1986 tarihinde, HRK'ye bağlı bir kurtuluş birliğimiz, Mardin-Derik'te bir şantiyeye yaptığı baskında 33.800.000 TL para, 2 adet telsiz, 1 daktilo ve 1 videoyu kamulaştırmıştır.

8 Kasım 1986 tarihinde kalabalık sayıda bir HRK birliği Mardin'in Gercüş ilçesini işgal etti. Kahve vb. toplu yerlerde konuşmalar yapıldı, bildiriler dağıtıldı. İlçede bulunan polis ve jandarma karakollarına yönelik bombalı-silahlı saldırıda karakol binalarında büyük hasar meydana gelirken çok sayıda asker ve polis de yaralanmıştır. Eylem, kırsal alanda insiyatifi tamamen yitiren ve kent merkezlerinde kendilerini güvenlikte hisseden düşman güçleri şaşkına çevirirken, halk içerisinde de büyük bir coşku ve sevince yol açmıştır. Ve Kürdistan halkının kendi öz kurtuluş gücü HRK'ye sempati ve güveni daha da pekişmiştir.

Ağustos ayının son günlerinde, Nusaybin'e bağlı Deyrecema köyünde sömürgecilere milislik yapan **6 köy korucusunun silah ve mal**zemelerine el konulmuştur.

Aynı dönemlerde Mardin-Ömerli'de, sömürgeci kolluk kuvvetleriyle HRK'ye bağlı bir birliğimiz arasında çıkan çatışmada 2 asker öldürülmüştür. Partizan birliğimiz ise kayıp vermeden üssüne çekilmiştir.

Benzer bir eylem de Nusaybin'in Tınate köyü civarlarında gerçekleştirilmiştir. Bir partizan grubumuzla kontr-gerilla timi arasında çıkan çatışmada, düşmanın büyük umutlar bağladığı bu "özel tim"den 2 kişi öldürülmüş, birçoğu yaralanmıştır. Düşmanı hezimete uğratan HRK birliği ise kayıp vermeden üssüne dönmüştür.

21 Ekim 1986'da Adıyaman kırsalında bir ajan unsur devrimci kurtuluş güçlerimiz tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

Yine Adıyaman'ın dağlık kesiminde, sömürgeci kolluk kuvvetleriyle kurtuluş güçlerimiz arasında bir çatışma çıkmıştır. Kesin bilgi elimize ulaşmamakla birlikte, halktan alınan haberlere göre 1 yüzbaşı ve 4 asker öldürülmüştür. Birliğimizin kaybı olmamıştır.

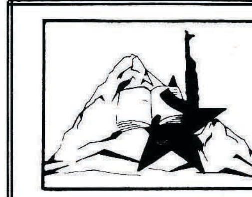
Sayılan alanların dışında kalan bölgelerden de her gün HRK güçlerinin değişik eylem haberleri gelmektedir.

27 Eylül 1986 günü, Bitlis il merkezine bağlı Kayalıbağ köyüne girmek isteyen bir grup HRK'li partizan ile, sömürgecilere milislik yapan köy korucuları arasında çıkan çatışmada 1 çete ağır yaralanmıştır.

24 Eylül 1986'da Kızıltepe merkezinde, sömürgeci kurumlara ait lojmanlar kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından silahlarla taranmıştır. Eylemin sonucu hakkında henüz elimize ayrıntılı bilgi geçmedi.

Yine Kızıltepe'de kurtuluş kuvvetlerimizle, düşmanın kolluk kuvvetleri arasında çıkan çatışmada 2 subay ve 3 askerin vurulduğu halk arasında konuşulmaktadır. Bu eylemin kesin sonucu hakkında da henüz elimize ayrıntılı bilgi ulaşmamıştır.

23 Ekim 1986 tarihinde Antep'e bağlı Araban ilçesinin Ziyaret köyü yakınlarında, kurtuluş kuvvetlerimiz Türk-Irak petrol boru hattına yönelik bir sabotaj eylemi gerçekleştirmişlerdir. Boru hattında büyük hasar yaratılarak, sömürgecilere **milyara varan maddi zarar verdirilmiştir. Burjuva basını 450 varil petrolün boşa aktığını bizzat itiraf** etmiştir.

Değerli Serxwebûn Okuyucuları,

Gazetemiz Serxwebûn bugüne kadar başarıyla sürdürdüğü mücadele hayatının 6. yılına girmektedir.

Beş yıldır, KUKM'ne karşı sorumluluklarının bilinci ile hareket etmiş olan ve halkımızın elinde gerçek bir silaha dönüşen Serxwebûn, bugüne kadar ki yayın hayatında önüne koyduğu devrimci ilkelere bağlı kalmış ve bu ilkelerini sürdürmede halkımızdan da geniş destek almıştır.

Serxwebûn, yayın hayatında okuyucularıyla bütünleşmeyi hedeflemiş ve bugüne kadar bunu başarıyla yerine getirmiştir. Okuyucularına verdiği gibi, onlardan almayı da bilmiştir. Bu nedenle de okuyucularından gelen görüşleri dikkatle ele almış, değerlendirmiştir.

6. yayın yılına girerken de Serxwebûn'u, Serxwebûn okuyucularının değerlendirmesini istiyoruz. Bu yeni yılda daha da güçlü bir Serxwebûn'un yaratılmasına katkıda bulunacaktır. Bu amaçla, okuyucularımızı, Serxwebûn ile ilgili görüşlerini yazıp Serxwebûn'a göndermeye çağırıyoruz.

Bu amaçla bir ay sürecek bir değerlendirme kampanyası açmış bulunuyoruz. Okuyucularımızın her zaman gazetelerine gösterdikleri ilgi ve desteği yeni yılda da sürdüreceklerine inanıyoruz.

ÇUKURCA'DAN HABERLER

Bir sınır kasabası olan Çukurca, Hakkari'nin diğer kasabaları gibi Kürdistan yurtsever mücadelesinde stratejik konumu kitle desteği açısından belirgin bir öneme sahiptir. Modern ulusal kurtuluş mücadelesinden önce, bu alanda Molla Mustafa Barzani önderliğindeki Güney Kürdistan mücadelesinde önemli bir yer tutmuş, Barzani hareketine büyük maddi ve manevi destekler sunmuş, onu mali ve askeri açıdan büyük oranda desteklemiştir. Çukurca Güney Kürdistan mücadelesine bu dayanak rolünü özellikle 1975 yenilgisinden sonra yakıcılaştırmış, geçici komite döneminde Hakkari'nin diğer biriki kasabasıyla birlikte hareketin konumlandığı bir geri üs rolünü oynamıştır. Geçici komite bütünüyle bu kazalara dayanmış, buralardan örgütlenmiş ve bu alanlarda üslenmiştir.

Alanın mücadelemizdeki rolünü doğru ve zamanında analiz eden PKK, yeni dönemde savaşı öncelikle bu alanda başlatmış ve geliştirmiştir. Daha önce mücadelemizle hiç temas kurmamış olan bu alanda PKK kadrolarının her birinin bir tarihsel destanın sınırlarını aşan yaşamı ve mücadeleleri sonucu kısa sürede kurtuluş savaşının önemli mevzilerinden biri haline getirilmiştir. 1983-1984 ve 1985 yılları boyunca mücadele Çukurca'da politik mücadele ve savaş açısından büyük boyutlar kazanmış, Kürdistan genelinde diğer birkaç kazayla birlikte kurtuluş savasının ilk adımları ve keşif operasyonları burada yapılmış, savaşı yayan ilk büyük eylemler burada gerçekleştirilmiş, yine ilk Parti ve geniş kitle örgütleri burada kurulmuştur. Çukurca, ülkenin diğer alanlarında mücadelenin başlatılıp geliştirilmesinde dayanak alan olarak işlev görmüştür. Gelişmelere biraz gecikmeli müdahale eden düşman, Kürdistan genelindeki özel savaşın belirgin özel politikalarını burada uygulamaya başlamıştır. Özel ihtisas sahibi sivil ve askeri kemalist kadrolar yönetiminde bir taraftan halk üzerinde pasifikasyon ve baskı politikalarını iç içe örerken, aynı zamanda kurtuluş birliklerine yönelik askeri faaliyetlerini geliştirmiştir. Yine TC'nin alandaki savaşın gelişmesi ve şiddetlenmesini engellemeye yönelik bütün bu eskimiş tedbirlerine ek olarak çeteciliğin, kurtuluş birliklerine yönelik komplocu yöntemlerle denendiği ve örgütlendirildiği ilk alanlardan biridir Çukurca.

Devrimci gücün içinde bulunduğu zayıflıklardan da yararlanmak isteyen düşman, bütün bu karşı tedbir faaliyetlerine '85 yılı boyunca ve '86 kışında ağırlık verdi. Alanın özelliklerinden dolayı çetecilik konusunda güçlü bir örgütlenmeye gidemediyse de, bu faaliyetle belli bir yapı tutturabildi. Özellikle 1986 döneminde kurtuluş güçlerinin "Vatana ihanetin cezalandırılması ve ezilmesi" taktiğiyle alanda mücadeleyi geliştirmeleriyle birlikte düşman da bir yandan geniş toplantı, baskı ve karalama yöntemleriyle çeteciliği güçlendirmeye çalışırken, aynı zamanda da TC ve çetecilik, savaşın şıddetlendirilmemesi ve yavaş yavaş eritilmesi için dolaylı uzlaşma ve barışçıl yaşam tedbirini geliştirmeye çalıştı. Ortama müdahale eden kurtuluş birlikleri, ülke genelindeki yaz ve güz atılımlarına paralel olarak, düşmanın bu tedbirlerine karşılık ordu güçlerine ve çeteciliğe yönelik direnişi yükselttiler. Kurtuluş birliklerinin bu süreçteki faaliyetleri şunlardır:

Haziran ayı boyunca ve temmuz ayında kurtuluş birliklerince direkt düşman faaliyetine ve çeteciliğe yönelik seri ve geniş siyasal kitle toplantıları yapılmıştır. Düşmanın durumunun, faaliyetlerinin ve özellikle de çeteciliğin teşhir edildiği toplantılar zengin bir içerikle geçmiş ve kitleler tarafından coşkuyla karşılanmıştır. Özellike düşmanın zorla ve çeşitli oyunlarla ellerine silah tutuşturduğu bazı kesimlerle konuşulmuş, bunlara içinde bulundukları durum ve düşmanın çetecilik faaliyeti kavratılmış ve bu konuda uyarılmışlardır. Bu faaliyet sonucu gönüllü çeteciliğe oynamak istemeyen bazı kesimler düşmanın silahlarını tekrar geri bırakmış ve düşmanın oyunundan kendilerini kurtarmışlardır.

Yine HRK birlikleri faaliyetlerine devam etmiş, 24 Haziran'da Tıryar-Tuğup-Marugan yol ayrımında 2 saat süren yol kesme eylemini gerçekleştirirken, 20 Haziran'da da Hakkari-Çukurca karayoluna bombalı pankart asmışlardır.

16 Temmuz'da, büyük bir moral bozukluğu ve sinir gerginliği içinde bulunan askeri güçlere, Bilyadere karakoluna taciz eylemi gerçekleştirilmiştir. Bilyadere karakoluna yapılan bu taciz eyleminde askerlerden yaralıların olduğu söylenmektedir. Bunun yanısıra sözkonusu karakol eylemin hemen ardından tahliye edilmiştir.

Daha önceki yazılarımızda da belirtildiği gibi, 21 Temmuz'da ise gönüllü çetecilik yapan Erbiş köyü çetelerini ezmek için harekete geçen bir HRK birliği, bu çete yapısı içinden üç kişiyi (Meran Deniz, Osman Deniz, Behçet Deniz) düzenlediği bir baskın sonucu tutuklayıp **götürmüştür. HRK birliğinin tu**tuklananların serbest bırakılmalarına karşılık öne sürdüğü şartlar şunlardır: HRK birliklerine 3 piyade tüfeğinin teslim edilmesi; köyde var olan devlete ait silahların geri verilmesi; köy askeri karakoluna nöbet tutulmaması; köyün devrimci güçlere açık bırakılması ve köy geçişlerinde yöre halkına baskı yapılmaması. Erbiş köyü çetelerinin teslimiyet şartlarını kabul edip gereklerinin yerine getirmeleri ve 3 piyade tüfeğinin maddi değeri olan 1.200.000 lirayı HRK birliğine teslim etmeleri üzerine tutuklular 10 gün sonra serbest bırakılmışlardır.

Kırda ve şehir merkezinde birlikte faaliyet yürüten HRK birlikleri kırsal alandaki bu faaliyetlerine paralel olarak, eylül ayının başlarında şehir merkezi genelinde ikinci defa genişçe bir pullama eylemi gerçekleştirmiştir. Ordu güçlerinin ve çeteciliğin kendisini en çok güvence altında hissettiği, ve kalabalık kuvvetlerle çok geniş güvenlik tedbirleri aldığı böylesi bir anda tam başarılı bir biçimde gerçekleştirilen bu eylemin etkileri büyük olmuştur. Düşman bu eylemle, so**ğuk namluları bizzat kendi oda**sına kadar uzatan HRK güçlerinin eritici nefesini ensesinde hisseder ve bu yüzden artık eskiden kendisini rahat hissettiği bu merkezlerde de kronik bir korku ve sinir gerginliği içine girerken, şehir merkezinde düşmana sıradan askerlikten başka bir yararda bulunamayan birkaç çete de son günlerinin soğuk terlerini dökmüşlerdir. Düşman üzerinde böylesi bir etki yapan eylem, halk arasında ise mevcut moral, cesaret ve inanç ögesini daha da artırmıştır. Nitekim bütün bu etkilerden dolayı, bunları tersine çevirmek için düşman eylemden sonra halk üzerinde baskıyı artırmış, yogun arama, ev baskınları, soruşturma ve gözaltına alma faaliyetlerini gerçekleştirmiştir.

HRK birlikleri, Çukurca alanında ajan-milis çeteciliği tümüyle ezme faaliyetlerinin son halkası olarak, bir haini ölümle cezalandırmışlardır.

8 Eylül gecesi Erbiş köyünü basan HRK birliklerince köy muhtarı hain Yusuf Demir, koy karakoluna birkaç yüz metre uzaklıktaki evinden alınarak götürülmüş ve daha sonra idam kararı infaz edilmiştir. Eskiden beri düşmana ajanlık yapan muhtar Yusuf Demir, başta kendi köyü olmak üzere alanda çeteciliğin örgütlendirilmesinde yer alanlardan biridir. TC'nin 1986 baharında çeteciliği alan genelinde örgütlemek amacıyla gerçekleştirdiği ve Çukurca'nın aşiret ve aile ileri gelenleriyle, köy muhtarlarının katıldığı önemli toplantıda düşmandan açıktan silah isteyen 3 muhtardan biridir. Bu unsur düşmandan açıkça 50 silah istemekle, toplantıda yer alan diğer üyeleri etkilemek ve yönlendirmek istemiştir. Nitekim toplantının ardından kendi köyünde (Erbiş) ilk silahlı çeteleri bizzat kendi eliyle oluşturmuş ve ihanet defterine kaydettirmiştir. Öyle ki bu durumdan güç alan TC, Çukurca alanında birkaç köyde çeteciliği örgütleyebilmiştir. (Bunların çoğu karakollu köylerdir.) Bu köylerden bir tanesi de Yusuf Demir'in muhtarı olduğu köydür. Muhtar Yusuf Demir diğer hempaları ile birlikte köyü

Devamı 18. sayfada

"Kazandığım Şey Gerçekliğim, Kaybettiğim Şey Sahteliğimdir"

İKİNCİ 15 AĞUSTOS ATILIMININ KAHRAMANI
SEYFETTİN ZOĞURLU YOLDAŞI TANIMAK VE ANMAK

Baştarafı 1. sayfada

mızın değerli evladı, büyük asker ve komutan Seyfettin ZOĞURLU (Sami) yoldaş şehit düştü. Seyfettin yoldaşın kahramanlığı, en önde katıldığı 1986 atılımının, geleceğin çok daha büyük gelişmelerini yaratmadaki gücünde ve ulusal kurtuluşta zaferi kazanmadaki rolünde saklıdır. O, en önemli bir tarihi dönemeçte büyük devrimci gelişmeler yaratmayı başararak Parti ve halk kahramanlığının en seçkin örneklerinden birini vermiş ve direniş şehitlerimizin ölümsüzlük safında yerini almıştır.

Seyfettin yoldaşın yaşamı, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişim tarihine yakından bağlıdır. Belli ki O'nu küçük yaşta ve erkenden böyle bir mücadele içine iten önemli etkenler vardır. O, ulusal kurtuluşçu düşüncelerle ilk karşılaştığı anda, bu düşünceleri içtenlikle benimsemiş, bu uğurda yürütülen mücadeleye değişik biçimlerde ve etkin olarak katılmıştır. Bu nedenle, Seyfettin yoldaşı tanımak için, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimini, çeşitli dönemlerde yaşanan zorlukları ve sağlanan gelişmeleri kısaca özetlemek gerekir.

Seyfettin yoldaş, Diyarbakır'ın Lice ilçesinin Fis Köyünde 1955 yılında doğmuştur. Yoksul bir köylü ailesinin çocuğudur. Çocukluğunu ağır yoksulluklar içinde geçirmiş, daha küçük yaşta iken çeşitli işlerde çalışmak zorunda kalmıştır. Bu nedenle, yoksulluk ve sömürüye karşı küçük yaştan itibaren büyük bir kin ve öfke ile dolarak büyümüştür. Seyfettin yoldaşın ailesi, yurtseverlik duygularıyla dolu olan bir ailedir. Büyük amcaları 1925 Palu-Genç-Hani isyanına katılmış, içlerinden şehit düşenler olmuştur. Daha sonra babası KDP içinde yer almış, PKK ile ilişki kurana kadar uzun yıllar KDP'ye çeşitli hizmetlerde bulunmuştur. O'nu böyle bir ilişkiye götüren şey, yurtseverlik duyguları ve direnişçi özellikleridir. Devrimci bir ulusal kurtuluş hareketinin olmadığı dönemde bu özellikleri O'nu ilkel-milliyetçilikle bağ içinde tutmuştur. Seyfettin yoldaş, daha ana kucağından itibaren ailesinin bu özellikleriyle şekillenmiş, Kürdistan yurtseverliği ve direnişçi özellikler edinerek, Türk sömürgecilerine karşı büyük bir öfke ve kinle dolarak büyümüştür. Bu nedenle, devrimci bir ulusal kurtuluş mücadelesini adeta kendisi aramış, hiç tereddüt etmeden böyle bir mücadeleyi ilk karşılaştığı anda benimsemiştir. Bu yapısıyla Seyfettin yoldaşın ailesi ve kendisi, eski tür isyancılıktan modern ulusal kurtuluş hareketine geçişin organik bir bağı gibidir.

İlkokulu köyde ve Diyarbakır'da okuyan Seyfettin yoldaş, ortaokula İmamhatip Lisesinde ve Diyarbakır-Bağlar Ortaokulunda devam etti. Daha bu yıllarda çeşitli yurtsever çevrelerle ilişki kurarak şehir merkezinde geniş bir çevre edindi. Bu dönemde "Kürt" ve Kürdistan bilinci giderek gelişiyor, ancak sorun, düşüncede çözümleme gücüne ulaşamıyordu. Ortaokulu bitirdikten sonra Tunceli Öğretmen Okuluna girdi ve lise öğrenimini burada sürdürdü.

Seyfettin yoldaşın öğretmen okuluna girdiği dönemde PKK hareketi de düşünsel bir akım olarak doğmaya başlamıştı. Yapılan teorik çalışmalarla geliştirilen proleter devrimci ve ulusal kurtuluşçu düşünceler Kürdistan'a taşınılıyor, öğrenci gençlik içinde propaganda ediliyordu. Böyle bir propaganda çalışmasının ilk yürütüldüğü bir alan da Dersim idi. Seyfettin yoldaş, ulusal kurtuluşçu düşünce ve PKK hareketi ile ilk olarak burada yüzyüze geldi ve ilk anda benimsedi. Kendisinin beyninde çözemediği soruna böylece çözüm bulmuştu ve yıllarca bu anın heyecanını yaşadı. 1975-76 yıllarında Dersim'de devrimci gençlik grubu oluşturma faaliyetine en ön saflarda katıldı. Cuma TAK, Orhan AYDIN yoldaşlarla birlikte ilk devrimci gençlik grubunu okuduğu öğretmen okulunda yaratı. Burada faşistlere ve onlardan daha azgın olan sosyal-şovenizme karşı yürütülen mücadelenin en ön saflarında yer aldı. Böyle bir çalışma sonucunda öğretmen okulu devrimci düşüncelerin öğrenildiği ve devrimci fikirlerin tartışıldığı bir alan, sömürgeci eğitimin işlemez kılındığı ilk yer haline geldi ve bu gelişme giderek Kürdistan'ın birçok alanına yayıldı.

Dersim'deki çalışmalar içinde genç bir devrimci militan haline gelen Seyfettin yoldaş, öğretmen okulunu bitirdikten sonra Diyarbakır Eğitim Enstitüsüne girdi. Ancak artık O'nun için okulun fazla önemi kalmamıştı, daha önceden çok iyi tanıdığı bu kentte kendini bütünüyle devrimci çalışmaya verdi ve 1977-79 döneminde çalıştığı bu alanda devrimci faaliyetin en önünde yer aldı. Devrimci hareket ve mücadele açısından bu dönem, devrimci gençlik gruplarının büyütülmesi, ulusal kurtuluşçu düşüncenin işçi, köylü, esnaf vb. halk kesimlerine götürülmesi, devrimci örgütlenmenin hem nitelik hem de nicelik olarak geliştirilmesi ve "ajanlaşmış yapı, kurum ve kişilere karşı devrimci şiddet temelinde bir mücadelenin" yürütülmesi dönemiydi. Yani örgüt ve mücadele biçimlerinde gelişme, taktik bir güç olarak şekillenme dönemiydi. Böyle bir devrimci çalışmanın büyük zorluklarla ve çok çeşitli biçimlerde yürütüleceği bir alan ise Diyarbakır'dı. Bu zorluk ve çeşitlilik Türk sömürgeciliğinin burayı Kürdistan çapında bir yönetim merkezi yapmış olmasından gelmiyordu, bu durum alanda belli bir örgütlülük içinde bulunan ilkel milliyetçiliğin ve reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin yurtsever halk kitlelerinin beynini zift gibi karartmış, kitleleri aldatarak pasifize etmiş olmasından doğuyordu. Bu akımlar da en az sosyal-şovenizm kadar devrimci hareketin gelişimine karşı duruyor, devrimci ulusal kurtuluş düşüncesine saldırıyorlardı. Sömürgeciliğin bir numaralı yönetim merkezini "demokrasinin kalesi" olarak tanımlayacak kadar uşaklaşmış olan bu güçler, yüzlerine bir de "Kürtçülük" maskesi takmış olmaları nedeniyle daha sinsi bir gericilik olarak ortaya çıkıyorlardı. Besbelli ki böyle bir alanda mücadele etmek daha büyük bir ustalık ve çaba istiyordu. İşte bu görevi en önde yerine getiren devrimcilerden biri de Seyfettin yoldaş oldu.

Seyfettin yoldaş, bu dönemde Mazlum DOĞAN, Yaşar ORGAN ve diğer yoldaşlarla birlikte yürüttüğü çok yönlü devrimci çalışma ile Diyarbakır alanında Partimizin örgütlenmesini ve ulusal direniş mücadelemizin gelişimini gerçekleştirdi. O, daha önceki tanınmışlığı ve kitlelerle ilişki kurma ustalığı ile en geniş kitleleri devrimci harekete ve mücadeleye açtı. Ve bu dönemde Türk sömürgeciliğine alanda ağır darbeler vuran devrimci silahlı eylemlerin en önünde yer aldı. İşte O'nun gerçek özellikleri, atak, cesur, kararlı ve militan yapısı, savaşçı ve komutan kişiliği bu noktada ortaya çıktı. Bu özellikleri ve yorulmaz çalışmalarıyla O, dönemin önde gelen militanları arasında yer aldı.

Bu dönemde, Seyfettin yoldaş, Parti kuruluş çalışmalarına ve Partinin kuruluş toplantısına da katıldı. Kuruluş çalışmalarının maddi ve teknik işlerini yürüttü. Bu çalışmalar içinde tüm aile yapısını ve olanaklarını devrimci harekete açarak ulusal kurtuluş mücadelemize kattı. Bundan sonra aile yapısı mücadelenin bir parçası ve yürütücüsü haline geldi. Yıllarca ulusal kurtuluş mücadelesine önemli hizmetlerde bulunan ailesi içinde çok yaşlı olan babası da faşist-sömürgeci zulme ve işkenceye karşı yıllarca direnerek şehit düştü ve devrim şehitleri safında değerli yerini aldı.

Parti kuruluşunun gerçekleştirildiği ve Partinin taktik olarak pratikte geliştiği 1977-79 döneminde Seyfettin yoldaşın çalışmaları sadece Diyarbakır alanı ile de sınırlı kalmadı. O, 1979 yılında Batman, Mardin ve Siverek alanlarında da devrimci mücadeleye ve savaşa katıldı; ve 1979 yılı sonunda geride Türk sömürgeciliğine önemli darbeler vurmuş olan dopdolu bir devrimci pratik bırakarak eğitim için Parti kararıyla yurt dışına çıktı.

Partimiz, bu dönemde, ülke içinde yeterince yapamadığı kadro eğitimini ülke dışında, Lübnan-Filistin alanlarının sıcak savaşı içinde yaparak Kürdistan'da devrimci mücadeleyi yeni bir aşamada geliştirmeyi, örgütsel krizi aşmayı ve gerilla savaşına geçişi sağlamayı amaçlıyordu. Bu amaçla ilk eğitilen devrimci kadro grubu arasında Seyfettin yoldaş da vardı. Belli bir askeri-siyasi eğitimden sonra Seyfettin yoldaş, Mahsum KORKMAZ yoldaşla birlikte devrimci faaliyet yürütmek üzere Parti tarafından Siirt-Botan alanında görevlendirildi. 1980 Baharında alana giderek, yoldaşlarıyla birlikte 12 Eylül faşist-askeri darbesine karşı bir yıl pratik mücadele yürüttü. Bu dönemde faaliyet alanını Doğu Kürdistan'a kadar genişletti ve faşist-sömürgeciliğin en azgın saldırılarına karşı zorlu bir direniş içinde yer aldı.

Seyfettin yoldaş, 1981 yazında ikinci kez yurt dışına çıkarak Parti I. Konferansı'na katıldı. Konferans'tan sonra derinleştirilen kadro eğitimi faaliyetlerine kısa bir süre katıldıktan sonra özel bazı Parti görevlerini yerine getirmek üzere tekrar Kürdistan'a döndü. O'nun en büyük özelliği sürekli pratik çalışma içinde olmak ve sürekli düşmana karşı savaşır bulunmaktı, bunun dışındaki yaşam kendisi tarafından yaşanılmayacak bir durum olarak görülürdü. Ve bir devrimci için bundan başka bir anlayış ve yaşam zaten olamazdı.

1981-82 döneminin en vahşi faşist-sömürgeci baskı ve zulmüne karşı Seyfettin yoldaş, Kürdistan'da ve Parti faaliyetlerinin başında bulundu. Her türlü zorluğa ve baskıya karşı yiğitçe direnerek devrimci görevleri yerine getirmeye çalıştı. Ve Partinin belirlediği görevleri tamamlayarak 1982 baharında tekrar yurt dışına çıktı ve kadro eğitim faaliyetlerine katılarak kendi eğitimini sürdürdü.

Seyfettin yoldaş, Partimizin yürüttüğü kadro eğitimi süreci içinde bulunduğu sırada, Haziran 1982'de İsrail'in Lübnan'a karşı yönelttiği saldırı ve işgal hareketinde, siyonizme karşı, birlikte bulunduğu Sabri GÖZÜBÜYÜK yoldaşla beraber günlerce savaştıktan sonra esir düştü. O, daha önce de muhtelif aralıklarla bir yıldan fazla bir süre İsrail siyonizmine karşı yürütülen direniş içinde yer almıştı. Partimizin bir yandan kendi eğitimini ve Kürdistan devrimi için hazırlıklarını yaparken, öte yandan enternasyonalist anlayışı doğrultusunda Filistin ve Lübnan halkları ile omuz omuza siyonizme karşı yıllarca yürüttüğü kahramanca direnişe katılmıştı. Bu direniş ki, Kürdistan halkının ve PKK'nin tarihinde silinmez ve belirgin bir yere sahip olmuştur.

İsrail siyonizmine esir düşmesi Seyfettin yoldaşın karşısına yeni bir mücadele ve direniş ortamı çıkarttı. 1984 Baharına kadar esir düşen diğer yoldaşlarıyla birlikte siyonist baskı ve zulme karşı kahramanca direndi. Esir kamplarında siyonizme karşı direnişin önderliğini PKK'li savaş esirlerinin yaptığı, kamplarda bulunan diğer güçleri sürekli direnişçi bir konuma teşvik ettiği ve bu durumuyla PKK kadro ve savaşçılarının örnek bir devrimci tutum sergilediği bugün herkesçe kabul edilen bir gerçektir. İşte böyle bir direnişin en ön saflarında Sabri GÖZÜBÜYÜK yoldaşla birlikte Seyfettin yoldaş vardı. O, yoldaşlarıyla birlikte, esaret kamplarını bir devrimci mücadele ve çalışma alanı haline getirmeyi bildi; zulme karşı direnişle birlikte PKK'lilerin gruplaşmalarını ve bir örgüt çalışması içine girmelerini, kendi eğitimlerini sürdürmelerini ve tutuklu Kürtleri örgütleme çalışmalarını sürdürdü, birçok yazı ve şiir yazarak "Ansar Serxwebûn"nun yayınına aktif olarak katıldı. Kürdistan'ın ve Kürt halkının durumunu ve PKK'yi başka halklara tanıtma ve onların ilgi ve sempatisini kazanma çalışmalarını örgütledi, ve böylece günlerini devrimci çalışma yürüterek geçirdi.

Devrimciler için denek taşı olarak görülen esir kamplarındaki devrimci çalışma biçimlerini bir yazısında Seyfettin yoldaş şöyle ifade ediyordu: *"Ansar esir kamplarında iki yönlü devrimci faaliyetimiz vardı: **Birincisi**; dışa yönelikti, bu temeldi; **ikincisi**; iç yönelikti, bu taliydi... Dışa yönelik çalışmamız, özellikle Kürdistan toplumunu, tarihini, siyasal ve kültürel yapısını, sömürgeciliği ve özellikle Türk sömürgeciliğini konu alan ülke ve bölge çapındaki gelişmelere kadar değerlendirmeler, yorumlar, olaylar, ve Ansar şartlarına uygunluk arzeden siyasi ve kültürel aylık bir gazete olan Serxwebûn'u çıkarıyor, Arapçaya çevirip birer nüshasını tüm örgütlere veriyorduk. Bu anlamda ülkemizi, halkımızı, devrimimizi ve Partimizi Filistinlilere, Lübnanlılara daha yakından tanıtmak için en uygun bir metodu gazete olarak kullandık. Ayrıca, Kürdistan tarihini, sınıfların tahlilini, devrimimizin amaç ve hedeflerini, strateji ve taktiklerini, bugüne kadar pratikte gerçekleştirdiği adımları vb. toplu olarak açıklayan ve Arapçaya çevrilen bir yazı yazdık. Yazımız Arapçaya çevrildikten sonra tüm örgütlere dağıtılmıştı. Bu yazının dağıtılması ve örgütlerin bunu daha da düzenleyerek kapaklı küçük broşür halinde basıp elemanlarına ve çevreye dağıtmaları ve hatta çeşitli kamplarda bu yazının bölümler halinde panolara asılması çok olumlu bir gelişmeydi... Kısacası kamplardaki çalışmamız ve çabamız, Filistinli ve Lübnanlı yurtseverlerin de gösterdiği yardım sonucu tüm Ansar esir kampındaki insanlar PKK'yi, Kürdistan'ı, Kürt halkını ve onların*

direnişçiliğini, kararlılığını ve cesaretini konuşmadan, tartışmadan geçemiyordu."

İçlerinde Seyfettin yoldaşın da bulunduğu PKK'li savaş esirlerinin kurtuluşu, Arafatçılığın, Cezayir yönetiminin ve Türk faşizminin düzenlediği komploya karşı yürütülen mücadele ve gerçekleştirilen eylemle oldu. Atina havaalanında ... nişe geçen yoldaşlarımız düzenlenen komployu boşa çıkararak özgürlüklerini elde ettiler. Böylece Partiyle ilişkiye ve özgür mücadele koşullarına kavuşan Seyfettin yoldaş, yeniden Parti tarafından eğitime alınarak Kürdistan'da yükselen devrimci savaşa katılmak üzere kendisini hazırlama çalışmasına yöneldi.

Kürdistan'da gerçekten bir proleter devrimci kadro haline gelmek ve bir profesyonel devrimciler örgütü yaratmak büyük zorluklarla karşılaşmakta ve olağanüstü çalışmalar gerektirmektedir. Yüzyıllardır süren yabancı egemenlik ve özellikle Türk sömürgeci egemenliği toplumsal yapıda büyük tahribatlara yol açmıştır. Yine bin yıldır egemen olan aşiretçi-feodal yapı toplumu ağır gerilikler içinde tutmuş, insanları iyice güçten düşürmüştür. Türk sömürgeciliği ve aşiretçi-feodal gerici egemenlik altında Kürdistan toplumunun bağımsız ulusal ve toplumsal gelişimi durdurulmuş, toplum çok çeşitli biçimlerde parçalanmış, birbirine düşürülmüş, sosyal ayrışma ve gelişme engellenmiş, toplum içinde ulusal özümsenme, Türkleşme, ulusal kimlikten uzaklaşma geliştirilmiş, her türlü gerici, aileci, aşiretçi, feodal anlayış diri tutulmuş ve tüm bunlar altında birey zayıf, kendini tanımaz, kişiliksiz ve çıkarlarını göremez ve bu doğrultuda mücadele edemez hale getirilmiştir. Böyle bir toplumda bir proletarya partisi ve ulusal kurtuluş mücadelesi örgütleme faaliyetleri önemli zorluklarla karşılaşmaktadır. Parti ve devrimci mücadele saflarına gelen her birey, doğal olarak içinde şekillendiği toplumsal yapının özelliklerini taşımakta, bunlarla devrimci saflara gelmekte ve her türlü gerici anlayışı ve zayıflığı kişiliğinde bulundurmaktadır. Böylesi kişilikleri devrimci dönüşüme uğratmak, çok çeşitli sınıf ve tabaka etkilerinden intiharı gerçekleştirmek uzun, sabırlı, çok yönlü ve sürekli bir devrimci eğitimi gerektirmekte ve sancılı bir gelişme sürecinde harcanan yoğun çabalarla mümkün olmaktadır. Bu durumu bilmeyen ya da yeterince kavramayan, bu nedenle kendini sürekli eğitmeyen kişi büyüyen devrimci görevler karşısında devrimcilik yapamaz hale gelebilmekte, toplumsal yapının bu durumunu kavramayan ve buna uygun bir çalışma yürütmeyen kadro örgütleyici olamamaktadır. Bu durum, özellikle tarihi adımların atılmasının gerektiği ve Partimizin de buna uygun bir çalışma yürüttüğü günümüzde büyük önem taşımaktadır. Bu açıdan da Seyfettin yoldaş, canlı ve büyük bir devrimci örnek oluşturur.

Açık ki, Seyfettin yoldaş da devrimci hareket saflarına katılırken kişiliğinde, içinde doğup büyüdüğü toplumsal yapının özelliklerini almıştı. Bu özellikler, O'nu devrimci mücadele içinde sürekli zorlamış ve devrimci yaşamını sancılı kılmıştı. Devrimci eğitimini geliştirdikçe önemli devrimci görevler yerine getirmiş, bunda zayıf kaldıkça, devrimci hareket büyüyüp geliştikçe ve devrimci görevler ağır ve çok yönlü hale geldikçe devrimci mücadelede zorlanmaya ve zayıf kalmaya başlamıştı. Toplumsal yapının kişiliğine yansıttığı geri ve gerici anlayış ve özellikler, O'nu devrimci mücadelede geri çeker ve görevler karşısında küçük ve kararsız bırakır olmuştu. Bu durum, özellikle Partiden uzak kaldığı dönemde eğitim yetersizliği nedeniyle daha da gelişme gösterdi. Bu nedenle, esaretten kurtulduktan sonra Parti, Seyfettin yoldaşı bir yıl süreyle yeniden eğitime aldı, tüm bu özelliklere köklü yönelerek proleter devrimci kişiliği ve anlayışı geliştirme doğrultusunda Seyfettin yoldaş eğitimini derinleştirdi, köklü bir inceleme, eğitim ve yenilenme çalışması yürüterek Parti çizgisine ve ölçülerine uygun bir devrimciliğe ulaşmaya çalıştı. Bu süreçte yaptığı çalışmalar içinde hazırladığı "Parti ve Kendi Gerçekliğini Kavramak" başlıklı yazıda, kendi durumuna ilişkin ve tüm devrimcilere yol gösterecek nitelikte olan şu belirlemeleri yaptı:

"1979'da Parti örgütleri, Parti birimleri ülkenin dört bir yanında oluşturulmaya çalışıldığı gibi Diyarbakır biriminde de oluşturulmaya çalışılıyordu. Bu, I. Kongre'de alınan kararların uygulanışı olacaktı. Diyarbakır'da oluşturulan birim içinde ben de yer almıştım (askeri sorumlu olarak). Fakat yeni yaratılan veya oluşturulan örgütlenme ve çalışma biçimi bana yabancı geliyordu, yaratılan yeni ilişkiler de öyle. Burda bir geçiş dönemi vardı, amatörlukten profesyonelliğe geçiş, bu benim için kolay olmadı. Çalışmaya birden bire ayak uyduramadım. Ayak uydurmak bir yana bu durum bana hem yabancı(!) geliyor, hem de sıkıcı! Fakat devrimciliği sürdürme, istek ve arzusu da vardır. Ortada değişen çalışma tarzı, değişen ilişki biçimi, değişen kurallar vardır, daha doğrusu kuralsızlığın yerine geçen kurallar vardır. Amatör, rastgele ilişkiler, rastgele çalışma biçimi yerine profesyonel ilişkiler geçmişti. Fakat kişiliğimde buna uyum sağlayacak yeterli bir yapı oluşmamıştı, hem bilinçsizlik, hem yetersizlik vardı, hem de proletarya dışı sınıfların üzerimdeki etkileri vardı. Bu anlamda gelişmelere uyum sağlayamamanın verdiği bir durgunluk sözkonusuydu. Kısacası yeni döneme tekabül eden durumum bir yandan devrimcileşme, proleterleşme, profesyonelleşme isteği, diğer yandan bunu engelleyen bilinçsizlik, yetersizlik, kavrayamama olayı (ağırlıklı) ve proletarya dışı sınıfların etkilerinin yan yana sürdüğü bir durumdu.

"Bu durumda tüm işleri bırakıp bir kenara çekiliyor veya sınırlı bir iş 'yapabilirim' diyordum. Bir yanıyla doğru olan bilinçsizlik, yetersizlik, yıpranma ve tıkanıklık; ama gerçek neden belirtilen neden miydi? Hayır! Bence gerçek neden belirtilen olay değildir. Gerçek neden iradenin zayıflığı, özgüce güvenmeme, proletaryanın irade anlayışını, düşüncesini, olaylara bakış ve yorumlayışını vb. yeterince özümsememeden kaynaklanıyor. Proletarya, onun irade ve anlayışı, kendi özgücüne güveni vb. tanınıyordu, ama tanımak ve kavramak ayrı şeylerdir, kavramak ve uygulamak da ayrı şeylerdir. Birbirinden kopuk olmadığı gibi, biri tek başına şeyler çözmez. Tanımak, salt başına dış görünüşüyle tanımak yeterli değil, onu her şeyi ile, tüm yönleriyle kavramak asgari ölçülerde insanın çıkış bulamayacağı, altında kalkamayacağı durum ve sorun olamaz.

"Yani proletaryanın partisinin (PKK) düşüncesi tanınıp özümsenmesi halinde, reformist-teslimiyetçi küçük-burjuvazinin, feodal-aşiretçi, aileci geri toplumsal yapının düşünce, alışkanlık ve davranış kalıntılarının silinebileceği ve proletarya ile uyumun sağlanamayacak noktası olamaz. Geri toplumsal yapının düşünce ue duygularını beyin şeridinde zaptu-rapt altına almak gerekir. Ama ben bu konuda epey geri kaldım. Niye? Üstelik uyumsuzluğu ayrılığa kadar vardırdım. Neden? Proleterleşemedim de ondan, proletarya gelişme ve ilerleme demektir, emek demektir, emeğe sahip çıkma, ona saygı duyma demektir. Emek, insanı insan yapan en yüce değer olduğuna göre, ben salt proleterleşmeden değil, insanlıktan da uzaklaşmıştım. Kürt insanının illet durumudur bu. O halde; proletaryanın anlayışını kavrasaydım uyumsuzluk göstermez, geride kalmaz, tıkanmaz ve bu sonuca gitmezdim. Bu sonuca beni götüren toplumsal nedenler, reformist, teslimiyetçi küçük-burjuvazinin ve feodal-aşiretçiliğin üzerimdeki kalıntılarıdır. Toplumsal, siyasal ve kültürel kalıntılardır. Tümüyle düzenden kopulmayışın sonucudur. O halde bu sınıflar yurtsever, devrimci ve ilerici olmadıkları gibi, insanlıktan da uzaklaşmışlardır. Yani toplumumuzda var olan yapılar, bir yetmezlik içindedirler, bu yetmezliği ancak proletarya aşabilir. Onun dışında hiçbir güç Kürdistan'da bu yapıyı aşamaz.

"Kürdistan'da proletaryanın önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun devrimci dinamik yapısından devrimci şiddeti kullanmasından etkilenip, proletaryanın saflarına sol, anarşist, maceracı ve biraz da ilkel milliyetçi duygularla, fakat özde ise ilkokuldan beri oluşan düşüncelerin çözümü bulunan küçük-burjuva aydın kafasıyla mücadeleye katılan biriydim. Daha da açarsak; kurtuluş mücadelesi içindeki varlığım düşüncemde (eskiden) olan öğretmen olma, küçük bir ev kurma vb. hayallerimi tuzla buz etmişti, var olan yaşantım rahat ve evde geçmişti, aile maliye hepsi darmadağınık olmuştu. Kısacası özlenenler bir yana var olanlar da gitmişti, fakat özlem gitmemişti. İşte bir yandan bunların objektif olarak düşünceye yansıması, diğer yandan proletaryanın önderliğinde yürütülen yüce bir halkın davası, dökülen kanlar, şehit olan yoldaşlarla geçirilen anılar, görülen ve çekilen acılar ve Kürdistan dağlarının doruklarında yürütülen şerefli, onurlu bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin duyulan naralarının düşünceye yansıması, beyinde çağrışım ve zıtlaşma yaratmaktaydı. Bu küçük-burjuva özlemlerle, proleter özlemlerin, teslimiyet ve direnişin, beyindeki savaşımıdır. Anılara bağlılığın ve anılara ihanetin çatışmasıdır. Reformizm, teslimiyetçilik, uzlaşmacılık ve devrimci direnişçilik arasında hattın net bir şekilde çizilmesinin gelip dayandığı bir andır. İnsanca yaşamanın ve hayvanca yaşamanın hudutlarının netleştiği bir durumdur. İşte bu durum ve onda verilen karar her şeyi gün ışığına çıkarmıştır. Objektif olarak bu karar bendeki ağırlıkta olan duygu ve düşünceleri (o an için olsa da) açığa çıkarmıştır. Varılacak nokta teslimiyetçilik olduğundan verdiğim kararla, yukarda belirttiğim küçük-burjuvazinin vardığı sonuca objektif ***olarak ben de varmış oluyordum.***

"Her ne kadar, 'Burjuvaziyi, sömürgeciliği mahkum etme, onun yok olması gereken bir güç olduğunu düşüncede kabullenme sözkosuyduysa da pratikte ona teslim olma vardır. Yani ona karşı savaşmama, mücadeleyi pratikte yürütememe, çözümsüzlük içine girme, vazgeçip kenara oturma, tarafsızlaşma anlamında da olsa en büyük teslimiyettir. Bireyin insanlık düşmanı, medeniyet düşmanı, halkının düşmanı, ailenin, dedenin, babanın, senin ve her şeyinin düşmanı olduğunu bileceksin, seni yakalarsa en azından lime lime edeceğini bileceksin ve ona karşı direnmeyecek, korkakça, adice, insanlıktan uzaklaşırcasına gidip oturacaksın, onun tüm bu vahşiliğini, barbarlığını, namussuzluğunu seyredecek ve hissedeceksin de, buna ses çıkarmayacak, oturup keyfine bakacaksın, bu ne aşağılık bir durumdur, hayvanlığın bile ötesinde tanımı olmayan illetlik bir durumdur. Bir hayvan bile yavrusuna yönelen başka bir hayvana karşı tepki duyar, ona karşı gücü oranında direnir. Ama bizde sömürgecilerce oluşturulan yapı, Kürt insanını bu duruma getirmiştir. İşte bizim insanlarımızın sahte gerçekliği. Bu toplumun bir bireyi olarak ben, bu sahte gerçekliğin şahsımdaki varlığını yüce önderimiz PKK'nin yardım ve desteğiyle tanıdım. Aynı zamanda toplumumuzun yaşadığı gerçekliği ve Partimizin dayattığı gerçekliği de kavramış durumdayım. İşte bu an benim kendi gerçekliğimi kavramam ve kendi gerçekliğimi yoldaşlarıma da kavratmama neden olmuştur.

"Parti benim ve halkımın gerçekliğini biliyor, bunu ben bilmiyorsam ve halka da kavratmıyorsam yeterli değildir. En az benim de öğrenmem, kendimi kavramam gerekiyordu, yani proletaryanın beni bilmesi yeterli değildi, benim de proleterleşmem, kendimi tanımam gerekiyordu ve bugün böyle bir yeniden doğuşun mutluluğunu yaşıyorum. Evet çok şey kaybettim fakat çok şey de kazandım, kaybettiğim şey sahteliğim, kazandığım şey gerçekliğimdir. Bu anlamda mutluyum. Bu bir ulusal kurtuluş emekçisine çok görülmemelidir, bu salt benim için değil, başta yüce ve yenilmez önderimiz PKK'ye ve onun direnişçi özüne layık olmak için, ülkenin bağımsızlığı, halkımın özgürlüğü ve sosyalizmin davasında bilinçli yerimi aldığım içindir bu mutluluk. Daha çok istekli, daha çok azimli, daha çok kararlı ve bilinçli yürüteceğim mücadeleye olan sevgidendir, bu sevginin yüceliğinin gerçek anlamda özümsenmesindendir.

"Kişiyi, aydınlatılmış parti organizması içinde, hiçbir yanı kaçırılmaksızın, tüm yanlarıyla, olan tüm çıplaklığıyla, gerçekliğiyle tanımak mümkün olan objektif bir durumdur. O halde kişi bu aydınlatılmış organizma içinde ne tür bir durum ve konum içinde olursa olsun, ister bilinçli, ister bilinçsiz ve isterse düşüncede kendini gizleyebilen bir konumda olsun, yani ne türden bir mahluk olursa olsun kendisini sonuna kadar gizlemesi mümkün değildir, pratik hal, davranış ve tutumuyla kendini açığa vurur. Böylelikle bu organizma içinde (proletarya dışı) yenilmeyen anlayış, bükülmeyen bilek olamaz ve kendini yaşatması sözkonusu değildir. Bu anlamda Bolşevik irade, Bolşevik anlayış ve bilek (PKK) yenilmezdir.

"Yukarıda belirlediğim anlayışın içinde objektif olarak ben de bulunuyordum. Fakat nasıl? Özellikle sorunları ve yapıları birbirlerine yakın olan, aynı anlayışı paylaşan, eskiden de biraz mücadele içindeki tanışıklık ve ahbap-çavuşluk ilişkileri olanlar istemeyerek de olsa, Lübnan sahasında yan yana geldiklerinde birbirlerini bulmuşlardı. Böylece bu anlayışa şu veya bu kanaldan bulaşmışlardı. Açıkçası ben bu durumu şimdiye kadar kavramamıştım, ancak şimdi nasıl bulaştığımı anlıyorum. Örneğin; I. Konferans'tan önceki dönemde, içinde bulunduğumuz durumdan çıkış yolu olarak bu anlayışı doğru bulmuştuk ve hep 'asker olacağız' diyorduk. Meğerse bu maceracı, intiharcı anlayışın tek cümleyle ifade edilmiş biçimiydi. Güya kendimize göre içinde bulunduğumuz bunalıma, yetmezlik vb. durumlara çözüm bulmuştuk. Fakat meselenin temel nedenlerini kavrayamamıştık, bu anlamda da olsa o dönemde Partiye yardımcı olacağımız yerde, Partiyi uğraştırdığımız apaçık bir gerçektir. Bunalımı çözemediğimiz, üzerimizde bu kadar uzanması Partiye zarar vermesine neden olduğumuz da bir gerçektir. Kısacası, bu tutum, davranış ve yaşantımızla ve özellikle kendi yaşamımla Parti yaşamına layık olmadığım gerçeği de açıkça ortaya çıkmıştır. Bu anlamda Parti yaşamına layık olmak için elimden gelen her şeyi en azami bir oranda yapmaya çalışacağım. Ve bunu halka, ülkeye, devrime ve şehit yoldaşların anılarına bağlılığın bir gereği olarak yapacağıma söz veriyorum.

"Yetersiz de olsa bu yazıda kendimi açma, kendimi Parti aynasıyla tanıma ve Partiye tanıtma olan bu yazıyı kaleme alırken birazcık da olsa kenimi rahatlamış ve mutlu hissediyorum. Bu mutluluğu, ulusal kurtuluş mücadelesinde basit de olsa, bir insanın halkına, Partisine daha yararlı olabilecek, emeğine saygı duyan ulusal kurtuluşçu bir emekçinin küçük bir mutluluğu olarak görüyorum. Düşüncede doğuşun acıları ve sancıları, bu olumlu sonucun mutluluğudur bu. Gerçek ve büyük mutluluk düşüncede kavradığımı en olumlu ve başarılı bir tarzda mücadele yaşamının canlı pratiğine aktarmaktır. Ne zamanki devrim için, Parti için, halk için, gerekli olanı, benden isteneni, istendiği anda verebildimse, parça parça kendimi devrimin çıkarları uğruna sarfettimse o zaman daha çok mutlu olacağım."

İşte Seyfettin yoldaş, devrimci eğitimini böyle geliştirdi. O, önce düşüncede sağlanan ve kararlı bir anlayışa ulaştı, ardından söylediğini pratikte uyguladı, dediğini yaparak sözünün eri olduğunu ve sağlam bir proleter devrimci ve yılmaz bir PKK militanı haline geldiğini kanıtladı. Ve kendi pratiğiyle, aynı zamanda, bir kişinin içinde yetiştiği ortam ne kadar kötü olursa olsun, üzerinde ne kadar geri ve gerici anlayış ve özellikler bulunursa bulunsun, eğer insan yapmak isterse, üzerinden atamayacağı hiçbir anlayış ve davranışın olamayacağını, kendini mutlaka yenileyip geliştirebileceğini ve her türlü devrimci görevi başarıyla yerine getirebileceğini açıkça gösterdi.

Devrimci eğitimini geliştirip kendini yeniledikten sonra Seyfettin yoldaşın yaşamında yeniden proletarya ve halk kahramanlığı dönemi başladı. O, ağır baskı yıllarının bunaltıcı ruhunu aşarak, daha

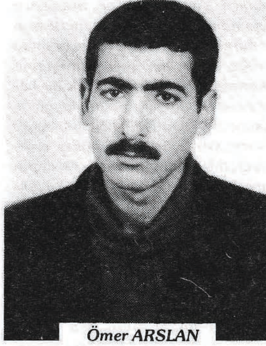
Devamı 19. sayfada

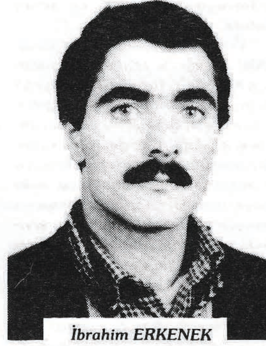
ADIYAMAN DİRENİŞ KALEMİZ OLACAKTIR

14 Mayıs 1986 günü, Adıyaman-Kahta ulusal kurtuluş tarihimizde yeni bir direniş sayfasının açıldığına tanık oldu. HRK'nin Şahin KILAVUZ Grubu'na mensup savaşçılar ile sömürgeci-faşist düşman güçleri arasında meydana gelen dört saatlik bir çatışmada, sömürgeci güçlerden bir polis öldürülürken, bir polis ile iki er de yaralandı. Düşmana unutamayacağı bir darbe vuran ve son mermilerine dek savaşan HRK'nin kahraman savaşçılarından Ömer ARSLAN ve İbrahim ERKENEK yoldaşlar, şehitler kervanında yerlerini alarak ölümsüzleştiler.

Partimizin direniş tarihinde mayıs ayı devrim şehitlerimizi anma ayı olarak ilan edilmiştir. Bu ay, sömürgeciliğin kölelik zincirlerini parçalamak için devrimci kişilikte yenilenmeyi, Partimizi güçlendirmeyi ve bu temelde direniş mücadelemizi daha da yükselterek sömürgecilikten intikam almayı her dönemdekinden daha çok dayatır. Bu, devrim şehitlerini anmanın biricik yoludur. Mayıs ayı direniş şehitlerimizin son halkası olan KAHTA DİRENİŞÇİLERİ; Ömer ARSLAN (Şerif) ve İbrahim ERKENEK (Selim) yoldaşlar bu gerçeğe bağlılığın en somut ve soylu örneklerinden biri oldular.

1986 Bahar Atılımında yüksek bir moral, atılganlık ve saldırı ruhu ile önemli roller oynayan direniş şehitlerimiz 21 Mart'ta başlattıkları bu atılımı mayıs ayında doruğa çıkarmak için çabalarını daha da yoğunlaştırdılar. Son olarak işbirlikçi-hain yapıya darbe vurmak için harekete geçip 13 Mayıs gecesi Kahta'ya yakın bir noktaya konumlandılar. Ancak işlerin planladıkları gibi gitmemesi nedeniyle, bu ovalık ve elverişsiz alanda uzun süre beklemek zorunda kaldılar. Alçakça bir ihanet sonucu ihbar edilen yoldaşlarımız, 14 Mayıs sabahı sömürgecilerle çatışma içine girdiler. Elverişsiz bir zamanda ve yerde başlayan ve muazzam güç dengesizliği ortamında meydana gelen çatışma sabah saat 10.00'dan 4.00'e kadar devam etti. Buğday tarlaları içerisinde konumlanmış olan yoldaşlarımız, ilk etapta üzerlerine gelen polis gücünden bir polisi öldürüp birini de yaraladılar. Polislerin yardımına koşan askeri birliğin de saflarından iki yaralı vermesi üzerine sömürgeciler panik içerisinde takviye güç istediler. Çok sayıda asker ve helikopterle takviye edilen sömürgeciler, yoldaşlarımızı karadan ve havadan yoğun ateş altına aldılar, saatlerce roket atışına tuttular. Yoldaşlarımızın bitmek bilmez direnişi karşısında ve verdikleri kayıplar üzerine geri adım atarak bu kez de tankları ve kasaba sakinlerini kendilerine siper edip saldırıya geçtiler. Ömer ve İbrahim yoldaşların cephanelerinin bitmesi üzerine sömürgeciler çemberi giderek daralttılar. Düşmanın kendilerini sağ ele geçirme planlarını boşa çıkarmak ve direnişlerini en üst biçimiyle noktalamak için Ömer ARSLAN ve İbrahim ERKENEK yoldaşlar el bombasını aralarına alıp patlatarak ölümsüzleştiler. Böylece, düşmana bir kez daha boyun eğdirmenin gururunu yaşattılar Partimize. Savaşta şöyle bir gerçek vardır: Silah ve cephane, bilinç, cesaret ve atılganlık ruhu ile bütünleştiği oranda anlam bulur. Zaferin tohumları böyle şekillenir. Kahta direnişçileri bilinç ve yüreklerinde bütün bir orduya geri adım attıracak tonlarca cephaneyi taşıyorlardı. İşte sömürgecileri psikolojik etki altına alarak çökerten de bu direniş ruhuydu. Ve o gün, Kahta halkı, bu iki yoldaşımızın şahsında milyonluk bir ordunun zaferine; sayısı onlardan kat kat fazla olan

Ömer ARSLAN

İbrahim ERKENEK

modern donanımlı sömürgeci ordu nezdinde de acizliğin ve tükenişin sergilenişine tanık oluyordu.

Kahta direnişinin anlamı büyüktür. Bu mücadele şahsında ihanetle direnişin kıyasıya çekişmesi yaşanmış; sonuçta direniş ihaneti bir kez daha mahkum ederek bayraklaşmıştır. Aynı çatışmada düşmanın eline yaralı olarak geçip sonradan ihanet eden ve yoldaşlarımızın elverişsiz koşullarda düşmanla karşı karşıya gelmesinin ağır sorumluluğunu taşıyan Mehmet Karabacak (A. Rıza)'a karşılık Ömer ve İbrahim yoldaşlar direnişi en üst düzeyde görkemli bir biçimde temsil etmişlerdir. Ve, Adıyaman'da bir kez daha ihanetin dikenleri değil, direnişin kızıl gülleri serpilip boyvermiştir.

Halka, Partiye ve devrim şehitlerine bağlılığın simgesi olan Ömer ve İbrahim yoldaşları iyi tanıyıp anlamak gerekir. Onların dava arkadaşları olarak, birlikte sürdürdüğümüz mücadelemiz sürecinde tanık olduğumuz üstün özelliklerini, ortak bazı anılarımızı ve yaşamlarını kısaca dile getirmeye çalışacağız.

Ömer ARSLAN yoldaş, 1961 yılında Ergani'de yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar açmaz kendisini aile ortamına da en yıkıcı tarzda yansıyan düzenin ağır sömürüsü ve yokluk içerisinde buldu. Büyüdükçe ailesi içinde çözümleyici bir kişilik kazanıyor ve ortaya çıkan çelişkileri yapıcı yaklaşımları ile gidermeye çaba sarfediyordu. Bunu şöyle dile getiriyordu: *"Ailemin bana karşı tavrı her zaman olumlu olmuştur. Çünkü aile sorunlarına yaklaşıyor ve çözüyordum. Bundan dolayı, herhangi bir sorun ve olumsuzluk olduğunda bana başvurulur ve ben de elimden geldiği kadar çözerdim..."* Ömer yoldaşın sorunlara böylesi bir çözümleyicilikle yaklaşması özelliği O'nun devrimci mücadelesi süresince de devam etmiş ve bu temelde kitleleri örgütlemede kendisini güçlü kılan en belirgin özelliklerinden biri haline gelmişti.

Ömer yoldaş ilk, orta ve lise öğrenimini Ergani'de yaptı. Okula gittiği yıllarda aynı zamanda hem aile bütçesine katkıda bulunmak ve hem de okul masraflarını karşılamak için garsonluk, boyacılık, inşaat ve fırın işçiliği yaptı. Ailesinin yoksul durumu, O'nu metropol kentlerinde en tortu ve ağır işleri yapmaya kadar götürdü. Böylesi bir yaşam içinde şekillenen iş becerir, çok yönlü ve çalışkan olma özelliği Ömer yoldaşın devrimci saflarda sergilediği komün yaşamına yatkınlık ve kollektivizm özelliklerinin esasını oluşturur. O'nun sınıf konumu ve yaşamının vermiş olduğu acılar kendisinde güçlü bir ulusal ve sınıfsal kin yaratmış; daha ortaokul yıllarında iken devrimci düşüncelere bağlanmıştı. Okul yıllarındayken gerçekleştirilen boykot, miting ve korsan eylemlere en ön saflarda aktif olarak katılıyordu. O'nun bu direnişçi ve atılgan ruhu herne kadar küçük-burjuva reformistleri tarafından sömürülmek istendiyse de, O, saflarında bulunduğu Rizgari örgütünün anlayışının kendi yüce amaçlarına uymadığını farkederek 1979'da bilinçli seçimini Hareketimizden yana yaptı. Bunu bir raporunda şöyle dile getiriyordu: *"İçinde yer aldığım ilk örgüt Rizgari oldu. Devrimci olmak, devrimci mücadelede sorumluluk almak istiyordum. Ama küçük-burjuva reformist bir örgüt olan Rizgari'de bu olmadı, olamazdı da. Örgüt, 1978'lere geldiğinde kendi içinde parçalandı. Kariyerizm örgüte egemen oldu. Ben gittikçe bu durumun farkına varıyordum. Öte yandan PKK, antifeodal, anti-sömürgeci mücadelesini yükseltiyordu. Bu durum beni PKK'nin Kürdistan devriminde ciddi bir örgüt olduğu düşüncesine götürdü. Eğer devrimci olup Kürdistan devrimine yararlı bir kişi durumuna gelmek istiyorsam mutlaka PKK saflarında olmam gerektiği sonucuna vardım."*

Ömer yoldaş, mücadeleye katılış kararlılığını her gün, her saat ve her dönemde sürdürerek bu direnişçi ve kararlı tutumunu Kahta direnişiyle noktaladı. Yoldaşımız, 7 yıllık kısa ama anlamlı mücadele geçmişinde çeşitli alanlarda ve militanlık düzeyinde sorumluluklar alarak görevlerini yerine getirdi. Birçok eyleme katıldı. Cunta öncesi Çermik ve Ergani'de faaliyet yürüttü. Partimizin geri çekiliş döneminde yaratılan olanaklardan kısa bir zaman da olsa, en iyi bir biçimde yararlandı. II. Kongre'nin almış olduğu direniş kararına bağlı kalarak, 1983'te direnişi yükseltmek için tekrar Diyarbakır alanına döndü.

Ömer yoldaş, 1979'dan 1981 ortalarına kadar Çermik ve Ergani'de faaliyet yürütürken çalışmış olduğu birimin Partiyle uzun süre ilişkisi koptu. Ayrıca kendisi de beş aylık bir süre Parti ve birimden koptu. Ancak faşist-sömürgeci cuntanın en çok saldırıya geçtiği bir ortamda Partiye, halka ve devrime olan sarsılmaz inancını yitirmeden, hiçbir kararsızlık ve umutsuzluğa düşmeden hem kendisini korudu ve hem de devrimci faaliyetlerini sürdürdü. Birim bünyesinde ve faaliyetlerden ortaya çıkan hata ve yetmezliklere karşı sürekli savaştı. Partinin eleştiri ve özeleştiri silahını elinden bırakmadı. Yoldaşımız bu tutumunu şöyle dile getiriyordu: *"Birimle ilişkimizin kesilmesi birimde çok sorunlu bazı kişilerin durumundan kaynaklanmaktadır. Parti, kadroları çok iyi denetleyebilmelidir. Bu tür davranışlara giren kadroları mutlaka eleştirmeli ve gözden geçirmelidir. Bu sürede Harekete önereceğim şeyleri ve olumsuzluklara karşı eleştiri ve tutumumu özellikle Kürdistan'da tasarlıyor ve Partiye iletme olanağı bulmak istiyordum. Ama burada (Lübnan kastediliyor bn.) Hareketin bazı yazılarını okudum. Benim eleştireceğim sorunlar ve önerilerim Parti tarafından çok önceden tespit edilmiştir. Özellikle I. Konferans kararları geçmişin hata ve yetmezliklerini, geleceğin görevlerini çok net olarak ortaya koymuş ve pratiğe geçirmek için çabalarını çoğaltmıştır. Bunu görmekteyim."*

Ömer yoldaş, Partiye karşı her türlü tasfiyeci, bozguncu ve yıkıcı eğilim ve kişilere karşı Parti tavrını dayatan uzlaşmaz bir militandı.

Ömer yoldaş ve bir grup Parti kadrosu 1983'ten '85 sonlarına kadar yeni dönemin direniş görevlerini yerine getirmek için Çermik, Ergani ve Piran bölgesinde Parti tarafından bir birim olarak görevlendirildiler. İki yıllık çalışmalarında küçümsenmeyecek değerler yarattılar. Düşmanın yoğun operasyonlar ve azgın saldırılarla kitleler üzerinde yaratmak istediği pasifikasyon ortamını kırmak için birçok yoldaşı sömürgeci güçlerle kahramanca çarpışarak şehit oldu. Ömer yoldaş, Çermik direnişçileri olan, Partimizin değerli militanları Bilge YUMUŞAK (Cabbar), Şehmus ŞİMŞEK (Ali), M. Emin HUNİK yoldaşların direniş anılarına derinden bağlılık örneğini sunarken, bozgunculuk yapan, düşmana teslim olan ve olmak isteyenlere karşı da kararlıca direndi. O dönem, küçükburjuva devrimciliğinin iflas ederek mücadelemize karşı tasfiyeciliğe ve yıkıcılığa yöneldiği bir dönemdi. Alanda bu tür unsurların tahribatı da büyük oldu. Yoldaşımızla Çermik'te karşılaştığımızda O'nu tek başına bulduk. Üç aydır tek başına sömürgeciliğe karşı kafa tutuyordu. Düşmana daha sonra teslim olan bir bozguncu hain, Ömer yoldaşı direnişten caydırmak için en iğrenç yöntemlere başvurmuştu, fakat O, direnişte kararlılıkla ayak diretmişti.

Ömer yoldaşımızın çok değerli özellikleri vardı. Direnişçilik, kitle ile kaynaşma ve propaganda özelliği, Parti otorite ve disiplinine uyum, yoldaşları ile kaynaşma yeteneği, çalışkanlık ve fedakarlık özelliklerini, kısacası devrimci militanın birçok özelliğini üzerinde görmek mümkündür. O'nun bu özellikleri, militanlık ve savaşçı ruhu düşmana geri adım attırmış; Ömer yoldaş görkemli bir direniş sergileyerek ölümsüzleşmiştir.

Diyarbakır'dan Adıyaman'a geçmiştik. Altı aydan beri alanda silahlı tek bir gücümüz yoktu. Buna rağmen alanda fazla zorluk çekmedik. Halkla kısa sürede kaynaştık. Sempatizan ve taraftarlarımızın çoğu alanda örnek kişi olarak hep İbrahim ERKENEK (Selim)'den bahsediyordu. Bizim ilk işimiz Selim'i görmekti. Karşılaşır karşılaşmaz ağzından çıkan ilk söz, *"Artık bize de gün doğdu"* kelimeleri oldu. Halkın da çok değer vermesinden anlaşıldığı gibi, O, örnek bir halk adamı ve savaşçıydı. Halk savaşçısı Selim yoldaş, hiçdurmadan çalışıyordu. Sabırlı ve gizli bir biçimde sürdürdüğü çalışmalar sonucu birçok köyde ilişkileri canlı tutmuş; bazı yeni çevreler edinmiş; sığınak yapma, düşman hakkında sürekli istihbarat toplama gibi çalışmaları sürdürmüş; kısacası, adeta öncü bir birim olarak tek başına çalışmıştı. Bu faaliyetleri nedeniyle düşmanın bir numaralı hedefi haline gelmişti. Sömürgeciler bu çalışmaları engellemek için, ellerinde delil olmasa bile sık sık bu yoldaşımızı zindana tıkıyor, gözaltına alıyor ve sürekli takip ediyorlardı. O, tutuklanıp bırakıldıktan sonra her seferinde eskisinden daha kararlı olarak çalışmalarına sarılıyordu. Bu çalışmaların yaratıcısı ve yürütücüsü, halkımızın yiğit savaşçısı İbrahim ERKENEK yoldaş, bizimle ilişkiye geçtikten sonra, saflara fiilen katılıp profesyonel çalışma yürütmek için kararını kesin olarak dayattı bize. O'nun bu kararlı ve bilinçli katılımı yüzündendi ki, ne ailesinin engellemeleri, ne geçirdiği kışın zorlukları ve ne de düşmanın saldırıları O'nu hiçbir şekilde direnişten vazgeçiremedi.

İbrahim ERKENEK yoldaş, Adıyaman'ın Akçalı köyünde yoksul bir ailenin üyesi olarak hayata gözlerini açtı. Maddi sıkıntılardan dolayı daha küçük yaşta iken en ağır işlerde çalıştı ve ailenin orta direği durumuna geldi. Son derece canlı ve çalışkan oluşu kendisine, emeğe ve değerlere bağlılık, güçlü bir yaratıcılık özelliğini kazandırmıştı. Maddi sıkıntılardan dolayı ancak ilkokulu bitirebildi. Fakat kendi özel çabalarıyla ve Hareketin vermiş olduğu sınırlı desteği yaratıcı bir biçimde kullanarak, "Neden, nasıl ve kimin için savaşılıyor?" sorularını en net bir biçimde kavramış; HRK'nin bir özgürlük savaşçısı durumuna yükselmişti.

Direnişçilik, yaratıcılık ve kararlılık, İbrahim yoldaşın en belirgin, göze çarpan özellikleriydi. Hamaratça her işe koşması, her işi yapabilme becerisi, canlı, coşkulu ve üstün bir moralle zorlukları yenmedeki dayanıklılığı kişiliğinde somutlaşan değerli özellikleriydi. O'na göre, en çok kendisi yorulmalı, çalışmalı, en ağır yükü taşımalı; en çok nöbeti tutan yine kendisi olmalıydı. *"Yoldaşlarım değil, en çok acıyı ben çekmeliyim"* gibi üstün bir anlayış hakimdi kendisinde. İbrahim yoldaş, HRK savaşçılığının ve Kürdistan köylüsünün savaşçı gençliğinin direnişçi tüm özelliklerinin bir bütünüydü. O, sömürgeciliğe ve işbirlikçi-ajan yapıya karşı dizginlenemeyen bir kin ve öfke ile doluydu. Bahar Atılımında önemli bir rolü olan yoldaşımız, bir yazısında kinini ve öfkesini şöyle dile getiriyordu: *"Parti bana ne türden bir görev verirse versin, onu seve seve yapmaya hazırım. Ölümü seve seve bu uğurda kucaklayacağım. Fakat görev istemi bana bırakılırsa, ajanları, ihbarcıları ve işkenceci hainleri cezalandırma görevi olsun derim. Ben kendi elimle bu hainleri boğmazsam rahat edemem. Ancak HRK savaşçılığı içimdeki özlem-*

Devamı 18. sayfada

14 TEMMUZ DİRENİŞİ İLE YENİ DÖNEM DİRENİŞ MÜCADELEMİZİN KÖPRÜSÜ

TACETTİN ARAT YOLDAŞI HALK SAVAŞIMIZIN ZAFERİNDE YAŞATACAĞIZ

Partimizin değerli kadrolarından Tacettin ARAT (Tarık, Halil) yoldaş 13 Haziran 1986 tarihinde Hakkari'nin Çukurca-Oramar mıntıkasında düştüğü bir düşman pususunda kahramanca direnerek şehit oldu, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi şehitleri kervanına katıldı. 1979 yılı başlarında PKK hareketine katılmasından başlayarak şehit düştüğü güne gelinceye kadar, Tacettin yoldaşın yaşamı faşist-sömürgeci düşmanla en keskin bir mücadele ortamında geçti. O, Aralık 1979-Temmuz 1982 tarihleri arasında Diyarbakır zindanlarında tutsak olarak tutulduğu müddetçe zindan direnişçilerinin mücadelesinde aktif bir biçimde yer aldı. PKK hareketine henüz yeni katılmış genç ve tecrübesiz bir devrimci olduğu halde, özümsediği devrimci direniş ruhuyla, 35 gün kaldığı polis sorgulamasında örnek bir devrimci tutum sergiledi. Bu tutumunu her türlü zulüm ve zorbalığın doruğa ulaştırıldığı cezaevinde de devam ettirdi. Mazlumların Hayrilerin ve Kemallerin önderlik ettikleri Diyarbakır zindan direnişinden kopmadı, halkımızın bu ölümsüz önderlerinin en yakın takipçilerinden biri olmayı başardı. 14 Temmuz zindan direnişi ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir dönemi başlatır ve Kürdistan dağlarının doruklarında direniş kıvılcımlarının yeniden tutuşturulması çağrısında bulunurken, bu tarihsel eylemin devam ettiği günlerde cezaevinden çıkan Tacettin yoldaş, zaman kaybetmeksizin PKK'nin dışarda başlattığı yeni dönem direniş mücadelesine atıldı. Böylece O, PKK'ye ve onun direniş çizgisine olan sarsılmaz inanç ve bağlılığı ile Diyarbakır zindanlarından Kürdistan dağlarına uzanan devrimci savaşın canlı bir sembolü oldu. Mücadelenin en kızgın alanından geldiğinin ve aynı kızgınlıkta bir devrimci savaşı dışarda yükseltmek gerektiğinin bilinci ile, gücü oranında zindan direnişçilerini temsil etmenin sorumluluğunu beyninde ve yüreğinde duyarak, düşmana karşı savaştı; savaşı geliştirmeye çalıştı.

Tacettin yoldaş, 1959 yılında Diyarbakır'ın Mermer bucağına bağlı Konaklı (Şêxhalilkan) köyünde dünyaya geldi. Daha küçük yaşlarda iken, Türk sömürgecilerinin Kürdistan'da işledikleri çılgınca vahşeti ve insanlıkdışı suçları dinleyerek büyüdü. Palu-Genç-Hani isyanı ile ilgili olarak anlatılanların da etkisiyle yurtseverliğe yöneldi. Türk sömürgecilerine karşı soylu kin ve öfkesi daha bu yıllarda şekillendi. 1974 yılında Hani Ortaokulu son sınıfında okuduğu sırada, Diyarbakır zindanlarında şehit düşen ağabeyi Cemal ARAT yoldaşın da etkisiyle devrimci düşüncelere sempati duymaya başladı. O dönemde bölgede belli bir etkinliği bulunan T-KDP'ye yakınlık duydu ve ilişki kurdu. 1975 yılında Diyarbakır'a gelerek lise öğrenimine burada devam etti. Okulda aynı yıllarda faşistlere karşı geliştirilen mücadelenin başında yürüdü. İki yıl okulda kurulan devrimci gençlik komitesinin başkanlığını yaptı. O koşullarda önderlik ettiği mücadele ile, yeni yeni filizlenen ulusal gelişmeyi öldürmeye çalışan faşistlerin en çok örgütlendikleri Diyarbakır Eğitim Enstitüsü ve sanat okulu MHP'li faşistlerin denetiminden kurtarıldı. Tacettin yoldaş, Partiye sunduğu raporunda bundan sonraki mücadeleci yaşamını ve PKK hareketine katılışını şu şekilde anlatmaktadır:

"1977 yılında benim de içinde bulunduğum bir öğrenci gençlik grubu tarafından (25-30 civarında) KDP adına Diyarbakır Devrimci Gençlik Kültür Derneği (DDGKD) adıyla bir dernek kurduk. Bu dernek adına aynı yıl bulunduğum okulda çalışmalar yaptım. KDP adına bildiri dağıttığım gerekçesiyle, bir HK'li tarafından üzerime poliste ifade verilmesi üzerine yakalandım. Üç gün polis nezaretinde kaldım ve TÖB-DER'li öğretmenlerin devreye girmesiyle üzerimde herhangi bir delilin olmaması yüzünden serbest bırakıldım. Yine aynı yıl okulun iki faşist hocasını dövmekten dört okul arkadaşım ile beraber zamanın okul müdürü olan bir DDKD'li tarafından I. Şubeye ihbar edildik ve yakalandık. Tüm okulun boykot yapması üzerine beş gün sonra cumhuriyet savcılığına çıkarıldık, tahliye edildik.

"1978'in başlarında içinde yer aldığım dernek gelişmiş, üye sayısı oldukça kabarmıştı. Ancak bu dönemde diğer siyasi hareketlerle kıyasıya bir mücadele (ideolojik) yürütülmekte idi. Derneğimizin ideolojik mücadeleye girmesi ve KDP'nin görüşlerini ileri sürmesi hepimizi çıkmaza sokmuş ve karşılaştığımız birçok konuda (devrimin temel gücü, yedekleri, temel mücadele biçimi, bu mücadelenin hangi araçlarla başarıya ulaşacağı vb.) KDP'den cevap ve çözüm yolları beklemeye, bunu bulamayınca büyük bir grup halinde siyasi eğitim çalışmalarına başladık. KDP bunu engellemeye kalktı. Bunun üzerine dernekte tartışmalar yoğunlaştı. Ve 80 kişiye yakın bir grup Diyarbakır'da KDP'den ayrıldık. Ayrılanların dörtte biri devrimciliği bıraktı. Geriye kalanların bir kısmı ise üçer-beşer kişilik gruplar halinde diğer siyasetlere geçtiler. En son kalan 30-35 kişilik bir grup da Hareketin saflarına geldi. Ben de bu dönemde Hareketle ilişkiye geçtim. 1979'un başlarından itibaren Hareketin bildirilerini dağıtıyor ve çevrede propagandasını yapıyordum. 1979'un ilk yarısında Diyarbakır İl YSE Müdürlüğüne bağlı KUP (Köy Ulaşım Projesi)'ta muvakkat işçilik yaptım. 37.000 işçisi olan YSE-İş sendikasını ele geçirmek ve merkezini Diyarbakır'a taşıyarak bağımsız bir sendikaya dönüştürmek için çalışıyordum. Bu amaçla işçi çevreleri içinde çalıştım, propaganda yaptım. Ancak bir süre sonra işten çıkarılınca bu çalışmalarım yarım kaldı. Sendika konusundaki çalışmalarımı Delil DOĞAN yoldaşların direktifiyle yaptım."

Kendi anlatımından da anlaşılacağı gibi, Tacettin yoldaşın doğru devrimci mücadeleye ulaşması, yoğun bir inceleme ve bizzat saflarında bulunduğu siyasal eğilim de içinde olmak üzere, sosyal-şovenizme ve Kürt küçük-burjuva teslimiyetçiliğine karşı yürüttüğü kararlı ideolojik mücadele ile mümkün oldu. Sosyal-şovenizme karşı mücadelesi O'nu proletarya enternasyonalizmine, ilkel milliyetçiliğe ve küçük-burjuva reformistlerine karşı mücadelesi ise devrimci yurtseverliğe götürdü. Bunun sonucunda O, bütün bu özellikleri kendisinde somutlaştıran PKK hareketi ile temasa geçti ve bu Hareketin saflarına katıldı. 1979 yılı Parti hareketimizin hızla kitleselleştiği, devrimci gelişmenin muazzam boyutlara ulaştığı, buna karşılık Türk sömürgecilerinin de ordu ve polis güçlerini harekete geçirerek saldırılarını yoğunlaştırdığı ve yaygın tutuklamalara yöneldiği bir yıl oldu.

Tacettin yoldaş da, düşmanın bu saldırılarından nasibini aldı ve 26 Aralık 1979 günü evlerine yapılan bir baskınla tutuklanıp işkencehaneye gönderildi. Tacettin yoldaş, bu sınavdan da yüzakıyla çıktı ve PKK'nin halklaştığına bizzat işkence yerlerinde de tanık oldu. PKK saflarında aktif olarak yer alıp sömürgecilere ve uşaklarına karşı savaşan, PKK'lilere yardım etmek ve barındırmakla suçlanan her yaştan ve her sınıftan yüzlerce insan tanıdı ve bunların nasıl bir inançla düşmanın en alçakça uygulamalarına karşı direndiklerini gördü. Bununla ilgili bir anısını şöyle anlatıyordu:

"... Batman yöresinden gelenler Batman'da Ramanlar diye bir aşiret olduğunu ve bu aşiretin devletle beraber olduğunu, devletten aldığı destekle de herkesin üzerinde bir baskı oluşturduklarını ve milleti sömürdüklerini, ancak devrimciler yörelerine geldiğinden beri eskisi gibi baskı yapmadıklarını ve giderek bu baskıların devrimcilerin mücadelesi karşısında zayıfladığını söylüyorlardı. Kendileri de devrimcilere yardım ettikleri, evlerinde barındırdıkları için yakalanmışlardı. Hilvanlılar da Süleymanların baskısı karşısında devrimcilerle birlik olduklarından, Mardin yöresinden gelenler ise Mensuri ağalarına (bunlara Kürtçe Mala Süleymanê Hacı Tayıp deniyor) karşı PKK'yi tuttuklarından gözaltına alınmışlardı. Hele Siverek'te ise M. Celal Bucak ve onun çapulcu eşkiya çetesine karşı PKK'nin saflarında yer aldıklarından gelmişlerdi. Kısacası gözaltına alınanların çoğu ya feodal eşkiya çetelerine karşı aktif olarak savaşmış PKK savaşçısı veya yardım etmiş, barındırmış, çeşitli şekillerde desteklemiş halktı. Bir de 25-30 kadar lise öğrencisi vardı ki, Atatürk'e ve Türk bayrağına saygı duymadıkları gerekçesiyle öğretmenleriyle beraber getirilmişlerdi. En ilginci de Siverekli bir köylünün durumuydu. Yaşı 80'in üzerindeydi. PKK üyesi olma suçuyla gözaltına alınmıştı. Ve o yaşta gördüğü işkenceyle akıl almaz korkunç bir görünümdeydi. Ama öyle inançlıydı ki, sanırım onu ayakta tutan da o inancıydı. Bitlenmiş, üstü başı tamamen yırtılmış, bembeyaz olan saçı sakalı kirden çoğu yerleri siyahmış gibi görünüyor, gördüğü işkenceden ayağı aksıyordu. Yırtık elbiselerinden görünen vücudunun çoğu morarmıştı. Buna rağmen şöyle diyordu: 'Ben bu yaşıma kadar hep ırgatlık yaptım. Babamdan kalan toprağım vardı, bunu da Mehmet ağa zorla almıştı. Şimdiye kadar ağalar ne derse hep oluyordu. Devlete verdiğimiz vergiden ayrı olarak ona da kazancımızdan pay veriyorduk. Bizim orda birçok köylünün hanımını veya kızını dağa kaldırıp karşılığında fidye alıyorlardı. Veya köylülerin hayvanlarını, mahsülünü zorla gaspedip götürüyorlardı. Buna rağmen bize köpek muamelesi yapıyorlardı. Fakat devrimciler köylünün tarafını tutup ağayı vurdular. Ölmedi, ama eskisi gibi bize dokunmuyorlar. Çünkü devrimcilerle bizim köylüler hepsi bir olmuşlar. Devlet ağanın belini tutuyor, biz de devrimcilerin. Devrimciler çoktur, devlet onlara bir şey yapamaz. Bize bir hükümet kuracaklar.' Bir sabah kalktıktan sonra pencerenin önünde durup karşısındaki uçsuz bucaksız ovaya bakarak iç çeken dayının yanına yaklaştım. Beni görünce kenara çekildi, derin bir nefes aldıktan sonra bana döndü ve göğsünü kabartarak, "Kine Em?" diyerek Kürt şairi Cigerxwin'in şiirinden bir bölüm okudu. Adeta yeniden gençleşmiş, çelikleşmişti. Bitirdikten sonra rahatlamıştı. Gülerek, 'Elbette bizim de günümüz gelecek' dedi. Oldukça etkilenmiş, heyecanlanmıştık. Bu amca Kürt köylüsünün kinini ve öfkesini şahsında açıkça ortaya koymuştu."

Gözaltında tutulduğu anda, toplumun çeşitli yurtsever kesimlerinden insanların en zor koşullar altında nasıl bir inanç ve kararlılıkla PKK hareketine sarıldıklarına ve düşmanın her türlü eziyetine nasıl cesaretle karşı koyduklarına tanık olan Tacettin yoldaşın yukarıya aktardığımız gozlemleri, aynı zamanda bir dönemin devrimci gelişmelerinin sade ve içten bir anlatımıdır. Kürdistan halkı, "Kine Em?" sorusuna en güçlü cevabı PKK hareketinde bulmuştu. PKK hareketi bu soruya en üst düzeyde verilmiş cevaptı. PKK kısa bir süre içinde halklaşmış, halkın kendisi haline gelmişti. Yıllardır yabancı egemenlik altında tutularak kendi ulusal ve sınıfsal gerçekliğine ters düşürülmüş, kurtuluş umudunu önemli ölçüde yitirmiş ve kendi özgücüne güvensiz hale getirilmiş olan bir halk, faşist-sömürgeci uygulamalara karşı inançla direnmekte ve "elbette bizim de günümüz gelecek" diye haykırmaktaydı. Halkın nabzını elinde tutan ve gelişmelere egemen olan bir devrimci militan için, bir ihtiyarın ağzından dökülen bu sözlerin bir kişinin duygularının ötesinde anlam taşıdığı son derece anlaşılır bir şeydi. Gerçekte dile gelip konuşan kocaman bir tarihti, bu tarihi yaşamış olan bir halktı. Tarih artık kölece yaşamayı reddediyor, halk artık kendi tarihini kendi eliyle ve bilinçli olarak yapmaya karar veriyordu. Tacettin yoldaş için bütün bunlar anlaşılır şeylerdi ve bir devrimci için en büyük güç kaynağıydı. En dayanılmaz koşullar altında O'nu ve O'nun durumundaki bütün devrimcileri muzaffer bir devrimcilik sergilemeye ve bu alanlarda düşmana en büyük yenilgisini tattırmaya götüren en büyük güç buydu. Bu yüzdendir ki faşist-sömürgeci zindanlarda bir halk direndi. Bir halk kendi önderlerinin yol göstericiliğinde sömürgeci zindanlarda ve mahkemelerde Türk sömürgeciliğinin siyasal yenilgisini belirledi. Deriden ve kemikten ibaret kalmış Kürdistan halkının sözcüsü durumundaki bir avuç devrimci, faşist-sömürgeci Türk devletine karşı, Kürdistan tarihinde kalıcı bir rol oynayan tarihsel bir zafer kazandı. Tacettin yoldaş, bu anlamlı zaferin kazanılmasında direnişçi kişiliği ile katkıda bulundu. Tacettin yoldaş, kendi cezaevi pratiğini kısaca şöyle özetliyordu:

"Yakalandığım günden bırakılıncaya kadar Partiye, halka ve yoldaşlarıma olan güven ve bağlılığımı korudum. Düşmanın hiçbir oyununa alet olmadım. Ancak şimdiki siyasi seviyem olmuş olsaydı çok daha güçlü roller üstlenebilirdim. Çünkü o zaman bir bütün olarak eksiklikler ve bilgisizlik deryasında yüzüyordum. Eğer bu devrim mücadelesinde yol alabilmişsem, bu mücadeleye duyduğum, beslediğim sonsuz inanç ve Mazlum, Hayri yoldaşların yol göstericiliği sayesinde olmuştur. Çünkü bu yoldaşlar adeta inançlarını, iradelerini, azim ve kahramanlıklarını, bütün güçlerini direnişçi sayısına bölmüş ve direnişçilerin içine ekmişlerdi ve harekete geçiriyorlardı. Onların otoritesi, yönlendiricilikleri ve o şartlarda adam örgütlemek için yaptıkları fedakarlıklar, her direnişçinin gücünü kat kat artırıyordu."

Tacettin ARAT yoldaş, 1982 yılı Temmuz ayı sonlarında çıkarıldığı mahkemede serbest bırakıldı. Bırakılır bırakılmaz Partiyi aramaya ve Partiyle ilişki kurmaya koyuldu. Tutukluluk hali sona erdirildiği günlerde Hayri ve Kemal yoldaşların önderlik ettikleri 14 Temmuz Tarihsel Direnişi devam etmekteydi. O, direnişçilerin mesajını Partiye ulaştırmanın sabırsızlığı içindeydi. En sonu Partiyle ilişki kurmayı başardı ve 30 Ağustos 1982 gecesi bir grup arkadaşıyla birlikte sınırı aşarak yurt dışına çıktı. Bu sırada sınırda meydana gelen çatışmada Türkiye halkının yiğit evladı, değerli enternasyonalist savaşçı Gürcan ÖZCAN yoldaş şehit düştü. Tacettin yoldaş, şehit düşen dava arkadaşının cesedini düşmana bırakmadı. İkibuçuk yıldan daha uzun bir süre en ağır işkence ve zulüm koşullarında takatten düşürülmüş bedenine bakmadan, şehit yoldaşının cansız bedenini sırtlayarak Güney Kürdistan'a geçirdi. Yurt dışında bulunduğu sırada teorik ve pratik planda yoğun bir askeri ve siyasi eğitimden geçti. Fiziki olarak müthiş ölçüde yıpranmış bedenine ve yoldaşlarının uyarılarına aldırmaksızın, iradesini sonuna kadar zorlayarak en ağır pratik eğitim derslerinden asla kopmamaya çalıştı. Zihinsel gelişkinliğini bedensel sağlamlığıyla tamamlamak için inanılmaz bir çaba harcadı ve bu çabalarında mutlak başarıya ulaştı. Partinin ideolojik, politik ve askeri çizgisini güçlü bir biçimde özümsemek ve pratiğe aktarmak için bütün güç ve enerjisini ortaya koydu. Yukarıdaki satırlarında da anlaşılacağı gibi politik formasyonunu bir hayli geliştirdi ve direnişçi kişiliğini daha da yenilmez bir gelişkinlik seviyesine ulaştırdı. Bu çabalarında O'nun en büyük güç kaynağı devrim şehitlerinin ve "yaşayan şehitler" olan devrimci savaş esirlerinin anılarıydı. O, buna ilişkin olarak şunları yazıyordu:

"... Onlar önümüzdeki yüce görevleri başarabilmek için ne tür bir kişiliğe sahip olmamız gerektiğini de bizzat kendi yaşamlarında gösterdiler. Onlar bize zaferin yolunu çok ayrıntılı bir biçimde gösterdiler. Yine Hareketimizin geri çekildiği ve her tarafta yılgınlık ve paniğin olduğu, diğer siyasi hareketlerin iki tokatta her şeylerini sattıkları ve içlerinde hareketi bitirmeye çalışan hainlerin cirit attığı bir ortamda, Harekete olan inançlarını yitirmeyen, dişlerini tırnaklarına takarak bu mücadeleyi yürüten ve birçoğu müebbed cezalar alan, birçoğu idam edilecek olan bu yoldaşlarımız da Hareketin en değerli zenginlik kaynağıdırlar. Önümüzdeki mücadele döneminde teslim olanların aileleri ve diğer bir avuç hain dışında bu yoldaşların aile ve çevreleri yine mücadelemizin temellerini oluşturacaklardır.

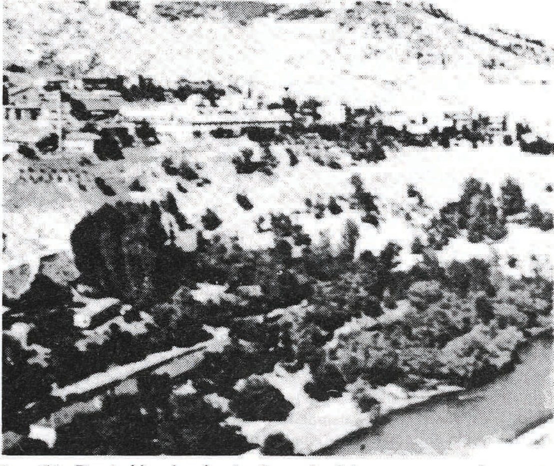
"Bugün bizlere düşen görev onların bayrağı diktikleri dorukların yolunu şaşırmamak olacaktır. Bizler doruklara giden yolda ilerleyecek, yolumuzun zorluklarına aldırmadan ve en ufak bir tereddüt göstermeden yürüyeceğiz ve mutlaka zafere ulaşacağız.

"Bu savaşta düşmana indireceğimiz her darbede şehit ve tutuklu yoldaşlarımızı hatırlayacağız ve darbelerimizi böylesi bir kinle vuracağız. Eğer yoldaşlarımızın bin bir imkansızlık içinde ve yaşamlarını hiçe sayarak yaptıklarını biz-

Devamı 18. sayfada

BİR VATANSEVER DAHA KATLEDİLDİ

1985'in temmuz ayı sonlarında polis otolarından yapılan bir anonsla Dersim halkına bir haber duyuruluyordu: "*Ali KAYTAN sürgünde ölmüştur...*" Tarihte, özellikle isyan dönemlerinde en acılı bir imha yöntemi olarak halkımıza dayatılan sürgün olayı, bir Kürt vatanseverinin daha ölümüne yol açıyor; vatan topraklarına gömülmek üzere cenazesinin geldiği an sömürgeciler olayı bu tarzda duyurarak eylemlerine sahip çıkıyorlardı. Ve bu dönemde tüm ülke genelinde olduğu gibi Dersim'de de devrimci kurtuluş güçlerinin gelişen devrimci intikam eylemleri karşısında bir şey yapamamanın acizliğiyle, halka adeta "işte ben de bunu yaparım" diyorlardı.

Halkımızın tarihinde en acı sayfalardan birini oluşturan sürgün, Turk egemen sınıflarının da, muhaliflerine, baskı altında tuttuğu halklara karşı uyguladığı temel zor yöntemlerinden biridir. Denilebilir ki bu zor uygulamasına en çok maruz kalan, bunun tahripkar etkisini en fazla yaşayan halkımız olmuştur. Hemen her isyan sonrası katliamlardan arta kalan binlerce, onbinlerce insanımız yerinden yurdundan sökülerek her şeyiyle yabancısı olduğu yerlere yollanmıştır. Halkımız buralarda, tıpkı ortamından sökülen bir bitkinin kendisine tümden yabancı bir ortamda yeşermek, toprağa kök salmak için didinmesine benzer bir yaşam mücadelesi vermiştir. Ama yine bir fidan gibi, kendi özelliklerine uymayan ortamda ya kurumuş, ya meyve vermez olup yozlaşmış, ya da gövdesine değişik meyveler veren yabancı dallar aşılanmış ve böylece sonuçta kendisi olmaktan çıkarılmıştır. Budur halkımıza uygulanan sürgün olayı ve amacı. Bir imha, katletme siyasetinin hayata geçirilmesiyle oluşan gerici, katliamcı bir zor uygulamasıdır. Sürgün dönemlerinde ortaya çıkan görünüm gerek yollarda, gerekse iskan edildikleri yerlerde doğan salgın hastalıklar vb. nedenlerle onbinlerin ölmesi, yaşamayı başaranların ise tarihi, ulusal-toplumsal gerçekleriyle tüm bağlarının koparılarak yabancılaşmaya uğratılması hatırlanırsa bu zor uygulamasını kavramak daha da kolaylaşır.

Ülkemizde TC'ye karşı gelişen isyanların bastırılmasından sonra uzun süre pek görülmeyen sürgün olayı ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesiyle yeniden gündeme geldi ve özellikle 15 Ağustos tarihsel atılımı sonrası iyice hızlandırıldı. Fakat bu kez farklı biçimler almıştı. Artık onbinler tahliye edilmiyordu. Çünkü uygulanan imha siyasetiyle halkımız üzerinde muazzam tahribatlar gerçekleştirilmiş, canlı dinamikleri katliama uğratılmış ve bu anlamda sürgünle halledilmesi gereken fazla şey kalmamıştı. Üstelik koşullar da 1920 ve 40 arası dönem gibi toplu sürgünler için fazla uygun değildir. Kaldı ki insanlarımız gönüllü bir sürgünü kendiliklerinden yaşıyorlar; Türkiye'nin metropollerine, Avrupalara, Afrikalara akıyorlardı. Böylesi koşullarda yeniden bir diriliş ve öze dönüş hareketi olarak gelişen ulusal direniş mücadelemiz ilk etapta toplumumuzun cılız da olsa yaşam emareleri olan unsurlarıyla bütünleşiyor, bunları ayağa kaldırıyor, onlardaki yaşam emarelerini güçlendirerek dalga dalga tüm topluma yayıyor ve bunu direnişin aracı haline getiriyordu. Yeni sürgünlerin boy hedefi olan da bu tür yapılardır. Bu, tek tek insanlar veya aileler üzerinde uygulanıyor görünse de, özünde tüm bir halkımıza yöneliktir. Çünkü halkımızın yaşam belirtisi gösteren, giderek gelişen ve yeniden dirilişi, canlanmayı sağlayan ögelerini hedeflemektedir.

Fakat bu kez sürgünler fazla sonuç vermez. Ne caydırıcı olur, ne umut söndürür. Yenilgilerin ardından gelen, halkın kolunun kanadının kırıldığı, tutunacak dalının kalmadığı, umutsuzluk ve acı içinde bulunduğu koşulların sürgünleri değildir bunlar. Aksine direnişin hedefe doğru emin adımlarla yürüyüşe geçtiği, atılan her adımın bağımsız ve özgür yaşama daha fazla yaklaştırdığı, hedefe varmak için güç, enerji azim ve inancı büyüttüğü, yürüyüşün zaferler kazandığı ve her zaferin daha büyük zaferlerin habercisi olduğu koşulların sürgünleridir. Umutsuzluk, yılgınlık, çaresizlik, korku sömürgecilerdedir. Eli kolu tutmaz olan, kanadı kırılan onlardır. Bu koşullarda yapılan sürgünler kin büyütür, intikam ruhunu besler. Ama yine de sürgünlük en kahırlı yaşamdır, işkencedir baştan başa.

Devrimci mücadele sürecimizde sürgünlerin en erken ve yaygın olarak gündeme geldiği alanlardan biridir Dersim. Yöre halkımız daha '38 sonrası sürgünün etkilerinden kurtulamamışken, ikinci bir sürgün uygulamasıyla karşı karşıya gelir. Kendisine yeniden katliam ve sürgün hatırlatılarak yıldırılmak istenir. İlk sürgünlerden biri de, Dersim halkının, ilerici-yurtsever güçlerin, Hareketimizin çok yakından tanıdıkları Ali KAYTAN'dır. Dersim halkının "Ali Perç", "Tozkoparan", devrimci savaşçılarımızın "Ali Amca" diye tanıdıkları Ali KAYTAN, ilerici-devrimci çevrelerin yakından tanıdığı Partimizin bir üyesinin babasıdır. Ama hemen belirtelim ki Ali KAYTAN; (biz yine ona her zamanki gibi Ali Amca diyeceğiz) Ali Amca'yı bu çevreler içinde tanıtan şey oğlunun tanınan bir devrimci olmasından çok yurtseverliği, sadeliği, yiğitliği ve mertliği, düşman karşısındaki kararlı tutumu ve direnişçiliğidir. Tüm bu çevreler içinde Ali Amca'yı saygın bir yere oturtan bu özelliklerdir.

O'nu sürgüne gönderen nedenler de bunlardır: Kişisel özellikleri ve bir devrimcinin babası olması. Bu ikinci sürgüne gidişi olur. Dersim isyanını yaşamıştır tüm acılarıyla. Yakınlarının çoğu katledilmiş, kendisi de arta kalanlarla birlikte sürgüne gönderilmiştir. Acılarla, vatana duyulan özlemle dopdolu kahredici uzun bir sürgün yaşamından sonra, çıkan "af"tan faydalanarak yeniden ata toprağına döner. Yıllardır çektiği acıların hesabını sorabileceği, içinde büyüttüğü kinin intikama dönüşebileceği umuduyla ve bunun için sevinç yüklü olarak döner. Ama döndüğünde çok şeyin degiştiğini görür; Kürdistan'ın Dersim'i Tunceli, Hengirwan, "Karagöl" olmuştur. O "Aslanlar Yurdu"nda çakallar gezmektedir artık. Ve her çakal bir aslan kesilmiş... Hazmedemez bunu, susar, içine kapanır, bir öfke yumağı haline gelir. Bakar ki ciğeri beş para etmezler takımı Kürt halkının başına sultan olmuş. Demek ki der, "*Mertlik, yiğitlik değil, mühür kimdeyse sultan odur.*" Bu mühürün bir kenarında tutup haksızlıklarla, acılarla savaşılabilineceğini düşünür. Bunun için çocuklarını okutup devlet kademelerinde bir büyük adam yapmayı düşler. Fakat Dersim'de tok yaşamanın bile olanaklarını bırakmamışlardır. Bu O'nun öfkesini iyice artırır. Çevresi kendisine "öfkeli-kızgın Ali" anlamına gelen "Aliyê Perç" diye lakap takar ve böyle bilinmeye başlar.

İstanbullara gider. Sırt hamallığı yapar, inşaatlarda çalışır, durmadan sağa-sola koşturur. Ekmeğini taştan çıkarır ve bunun için bir insanda olabilecek enerji ve emek gücünün azamisini harcar. Bunun için kendisine "Tozkoparan" derler. Ve okutur oğlunu. Oğlu yüksek okullara gider, kaymakam, vali olacaktır... Ali KAYTAN'ın düşlerinin gerçekleşeceği umudu güçlenir. Daha fazla şevke gelir. Bir gün duyar oğlu devrimci olmuş. Fazla aldırmaz önceleri, nasılsa oğlu kötü şey yapmaz. Bakar ki oğlu okulu terketmiş. Anlam veremez, çılgına döner, yıllardır beslediği umudu, düşleri yerle bir olmuş ve üstelik oğlu bunu kendi elleriyle yapmıştır. Oğlu da babasının umutlarını, duşlerini gerçekleştirmeye karar vermiştir. Fakat bunun nasıl yapılacağını da kavramış –devrimci ulusal kurtuluşçu fikirleri benimsemişti–, bunları babasına da kavratmaya çalışır. Ali Amca bu arada mücadelenin ve halkımızın büyük önderleriyle de tanışır. Kendisine "mührün nasıl ele geçirileceği" anlatılır. İkna olur, izlenen yolun doğruluğuna inanır, bu inanç giderek büyür ve güçlenir. Oğlunun da içinde olduğu devrimci grup ulusal kurtuluşçu düşünceleri yaymaya başlar. Kazanılan her mevzi, her insan Ali Amca'nın da umutlarını güçlendirir. Artık oğluyla gurur duymaya başlar. Yeniden coşar, gençleşir. Bundan sonraki yaşamı birçok devrimci militan tarafından bilinmektedir.

Gözaltına almalar, sorgular, tutuklamalar, işkenceler başlar Ali Amca'nın yaşamında. Cunta sonrası bu uygulamalar iyice artırılır. Fakat bunlar sadece kinini biler, umudunu geliştirir. En ağır işkenceler karşısında düşmanı en kahredici direnişler sergiler. İşkencehanelerde güven, inanç ve moral kaynağı olur, direnişe önderlik eder. Oğlu sorulur kendisine. Bazen, "*Bilmiyorum*", bazen "*Benim oğlum yanımdayken ailesine, dinine bağlıydı, devlete düşman değildi, ne olduysa sizin okullarınızda oldu, şimdi evinden de ayrıldı. Suçlu sizsiniz, oğlumu bana geri getirin*" der. Bazen de açıktan üzerlerine gider, oğluna ve onun şahsında mücadeleye sahip çıkar. Bu ara dağdaki devrimcilere yardım eder, bilgi toplar, ihtiyaçlarını karşılar, gelirini devrimcilerin mağdur duruma düşen aileleriyle bölüşür vb. Mücadelenin kazanımlarını, değerlerini korumada birçok militana örnek olacak tavırlar sergiler. Bir örnek: Cunta sonrasıdır. Alandaki örgütün sorumlu unsurlarından biri, sömürgecilerin, örgütü yozlaştırıp içten çökertmek için attığı ağlara takılır ve (sonradan sömürgecilerin ajanı olduğu ortaya çıkar) bazı çevrelerle yoz ilişkilere girer. Birçok kadro ve savaşçının durumu görüp gerekli tavrı koymadığı bir ortamda, Ali Amca durumu sezer ve sözkonusu unsuru uyarır. Fakat karşılığında, her türlü insani değerlerden soyunmuş bu "insan" tarafından tehdit edilince, "*Ulan namussuz, bu Parti namus savaşçısıdır, halkın ayaklar altına alınan namusunu kurtarmak için savaşıyor, bunun için o kadar şehidin kanı dökülmüştür ve bu Parti bunun için halkın umudu olmuştur. Sen bu kanlara, bu Partinin adına ve değerlerine leke süremezsin, beynini dağıtırım senin*" der ve yumruklarını sıkarak üstüne yürür, kovar evinden.

Direnişçiliği ve yiğitliğiyle çevrede saygınlık uyandıran Ali KAYTAN'a diz çöktüremeyeceğini anlayan sömürgeciler, çareyi, O'nu yeniden (Afyon'a) sürgüne göndermekte bulurlar. Bu sefer sürgün kendisine ağır gelir. Üstelik düşman üzerinde oynamak ister. Avrupalardan gelen ve o alanlarda geliştirilmek istenen komploculukla ilişki içinde olan bir hain, Partiye olan bağlılığını sarsmaya çalışır. Partiyi ve liderliğini karalar. Büyük bir öfkeye kapılan Ali Amca bu haine saldırır, var gücüyle boğazını sıkmaya başlar, haini, boğulmaktan ancak etrafındakiler kurtarır. Ve bir daha da Ali Amca'nın semtine uğramaya kimse cesaret etmez. Sürgündeyken tarihi 15 Ağustos eylemlerini duyar. Yeniden coşar, şenlenir. "*Dağlarımız tekrar aslanlarına kavuşmuş*" der ve müjdeyi çevresine yayar, vatana ve mücadeleye bağlılık ruhunu geliştirmeye çalışır. Etrafında kendisi gibi sürgüne gitmiş olanlardan ve Kürdistanlı emekçilerden bir çevre oluşturur. Bu sırada üzerindeki baskılar da iyice artar. Kendisini sık sık sorguya çeken sömürgeciler, "*Senin oğlun bu eylemleri yapanlara önderlik ediyor, böyle bir evlat yetiştirmekten utanmıyor musun*" der hakaret ederler. Fakat O, "*Ben, böyle bir oğlum olduğu için gurur duyuyorum, o doğru olanı yapıyor*" diyerek üzerlerine yürür. İçi içine sığmaz. Sık sık, "*Ben vatanıma, dağlara, çocuklarımın yanına gideceğim*" der.

1985 baharında peş peşe verdigimiz acı kayıplar Ali Amca'yı da derinden etkiler, aştan, uykudan kesilir. Her şehit düşme olayını duyunca acıdan ve öfkeden titrer. Bir yandan da vatan hasreti dayanılmaz bir hal alır. Yanındakilere, "*Ben bu acılara fazla dayanamayacağım, eğer ölürsem cesedimi götürüp Dersim'in dağlarına gömün, buna gücünüz yetmezse yakın, küllerimi götürüp Dersim'in dağlarında savurun*" diye vasiyet eder. Nitekim televizyonda, Haşim (Nuri ASLAN) arkadaşın şehit edilmesi ile ilgili haberi duyduğunda dayanamayarak şok geçirir ve kaldırıldığı hastanede ölür. Doktorlar "*Beyin damarları çatlamış*" derler. Yakınları vasiyetine uyarak cenazesini Dersim'e getirirler, tüm engellemelere rağmen cenazesine yüzlerce insan katılır, yüzlerce asker tarafından kuşatmaya alınan alanda, Ali Amca'nın "çocuklarım" dediği devrimciler cenazeyi ve yakınlarını ziyaret ederek anısı önünde saygıya dururlar.

Evet, katliamdan arta kalan bir insan, kin ve öfke dolu bir can, öfkeyi umuda, kini intikam duygusuna dönüştüren bir militan ve AYAĞA KALKMIŞ BİR VATAN'dı Ali KAYTAN. Ve bu vatan için dövüşecek, bir tek düşman askeri ve en ufak kirleri kalmayana, bağımsızlık ve özgürlüğün bayrağını zulmün kalelerine dikene kadar savaşacağız. Rahat uyusun, buna bir daha söz veriyoruz.

"Onun Çocukları"

NİHAİ ZAFER YOLUNDA KASIM AYI ŞEHİTLERİMİZDEN GÜÇ ALIYORUZ

Bugün Kürdistan halkını kendisi için savaşan bir halk konumuna getiren, onun sömürgeci azgın düşman tarafından yüzyıllardan beridir yok edilmek istenen en değerli özelliklerini ona yeniden kazandıran PKK adı; kararlılığın, geri gelmezliğin, boyun eymezliğin adıdır.

Ortaya çıktığı, düşünce olarak filizlendiği ilk günden beri düşmanın acımasızca yönelttiği imha girişimlerini proleter bir kararlılıkla göğüsleyip boşa çıkaran ve günden güne gelişen, güçlenen PKK'nin bir özelliği de; cesaret, inanç ve fedakarlık gerektiren adımları atmaktan çekinmemesidir.

Kürdistan'ın ve Kürdistan halkının binyıllardan beri süregelen o makus talihini yenmek için Kürdistan toplumunun çağımızda layık olduğu yerini alması için, emperyalizmin ve sömürgeciliğin tüm tecrit kabuklarını parcalayarak çaga kahramanca çıkan PKK'nin tarihi; birbirine eklenmiş direniş mücadeleleri tarihidir. O direnişler ki, her biri Kürdistan'ın en yiğit evlatlarının, PKK şehitlerinin oluk oluk kanları temelinde şekillenmiş, yükselmişlerdir.

İşte, Kasım ayı direniş şehitlerimizi anarken bir kere daha görüyoruz ki Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin attığı her adım, yükseldiği her yeni aşama şehitlerimizin kanı pahasına gerçekleşmiştir.

Ve Kasım ayının kızıl halkası, 1979 yılında Adana'da faşist milisler tarafından şehit edilen Kemal ERCAN ve Bucak çetesi tarafından şehit edilen Siverek direnişinin aktif militanlarından İsmail KIRVAR'la başlamaktadır.

Daha sonra, mücadele tarihimizde ayrı bir anlamı olan, halkımızın özgür iradesinin katledilişi anlamına gelen, 1979'da halkın büyük desteğiyle Batman Belediye Başkanlığına seçilip aynı yılın 12 Kasım günü MİT ve feodal komprador eşkiya çetelerinin ortaklaşa düzenledikleri bir saldırı sonucu şehit edilen Edip SOLMAZ halkası gelmektedir. Edip SOLMAZ yoldaşın kanıyla suladığı, Kürdistan proletaryasının en yoğun olarak bulunduğu Batman alanı, bugün sömürgeci düşmana ve işbirlikçilerine güçlü darbelerin vurulduğu bir alan konumuna getirilmiş ve akan şehit kanı anlamını bulmuştur.

1979 Kasım'ında Ergani'de İGD'nin ihbarları sonucu polis tarafından kurşunlanarak şehit edilen M. Rıza DURSUN; 1980 Kasım'ında Nizip'te Sait ŞİMŞEK, Viranşehir'de Şaban SAĞLAMGÖZ ve Gercüş'te Yusuf ŞEN şehadetleriyle o baskı yıllarında mücadeleye büyük bir güç vermişlerdir.

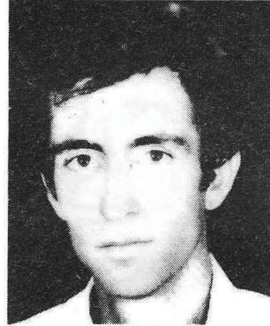
6 Kasım 1981 tarihi, Dersim alanında PKK direnişçiliğinin onurlu ve yürekli bir örneğinin sergilendiği tarih olmuştur. Metin YILMAZ, Kazım AYDIN ve Murat YÜKSEL yoldaşlar bir ihbar sonucu sömürgecilerin baskınına uğramış, teslim olmayı reddederek düşmanla kahramanca çarpışmış ve şehit olmuşlardır. Yoldaşlarımız bu soylu direnişleriyle ihaneti bir kez daha mahkum etmişlerdir. Yine direniş zeminini kanlarıyla besleyen Feyzullah IŞIK, Şehmus BABUŞ ve Abdülkadir KAYA bir yeni halka oluşturmuşlardır.

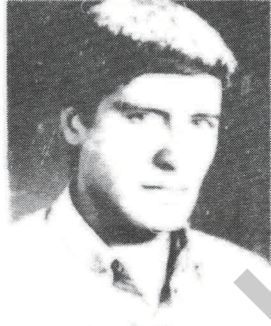
Partimiz, her yeni atılıma yöneldiğinde ağır fakat zorunlu olan kayıplar vermektedir. Yeni dönemin yolunu kızıl kanlarıyla açan şehitler, geleceğe daha sıkı bir bağlılığın temelini oluşturmakta ve girilen yolu dönülmemecesine devam ettirmeyi manevi komutanlıklarıyla emretmektedirler. Yurt dışında geçirilen belli bir hazırlık sürecinin ardından yeniden ülkeye dönüşümüzün de acı kayıplarını verdik. Kasım 1982'de Hêzil Çayı'nda ajan provokatörlerin, revizyonist inkarcılık ile feodal entrikacılığın suç ortaklığıyla Partimizin değerli önder savaşçı kadroları Şahin KILAVUZ, Cahit DAYAN, Fuat ERTÜRK, Veysi ŞİMŞEK, Musa İLK, Veysi HANTAŞ, Hasan ÖZÇELİK ve M. Beşir AKSOY yoldaşları şehit verdik. Hêzil şehitleri en baskılı ve zor dönemin nasıl yüreklice karşılanması gerektiğinin ve en çok da böylesi dönemlerde davaya sarsılmaz bir inançla bağlılığın kızıl yolunu bize gösterdiler.

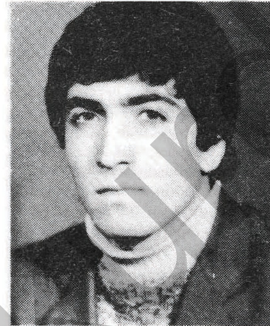
Çağdaş UKM'mizin bunca direnişten güç alarak 1984 Ağustos Atılımı ile attığı anlamlı ve kapsamlı adım da bedelsiz olmamıştır. 1985 Kasım'ında M. Zeki SÖYLEMEZ ve Sait TOPRAK adlı yoldaşlar, Dersim ve Sipivyan direnişlerinde ölümsüzleşerek tarihimizin şeref ve onur sayfasında yerlerini almışlardır.

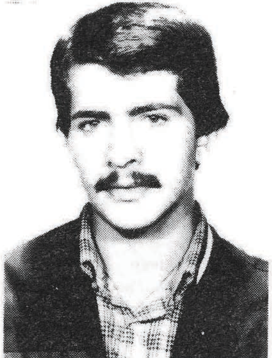
Sizler, ey acı çekmeyi ve ölümü kolaylaştıran yüce değerlerimiz! Sizler ölünmesi gereken yerde tereddütsüzce öleceğinizi pratiğinizle ispatladınız. Sizlere söz veriyoruz ki, o sonuna kadar sarsılmayan bir inançla bağlı kaldığınız partimiz PKK önderliğinde, dönemin ihtiyaçlarına cevap veren güçlü kişiliklere ulaşmada, maddi-manevi tüm gücümüzü ve yeteneklerimizi seferber ederek bir an önce nihai zafere varmak için ilerlemede hiçbir güç bizi engelleyemeyecektir.

– Yaşasın Kahramanlar Yaratan Şanlı Önderimiz PKK!

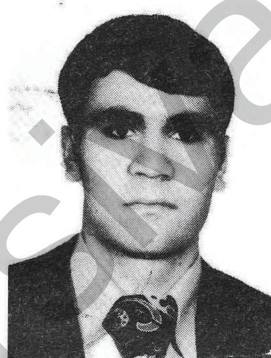

Edip SOLMAZ

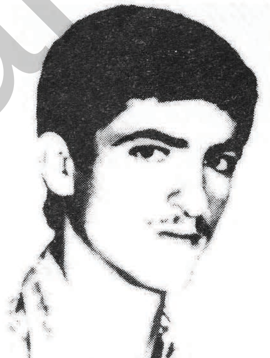

Sait ŞİMŞEK

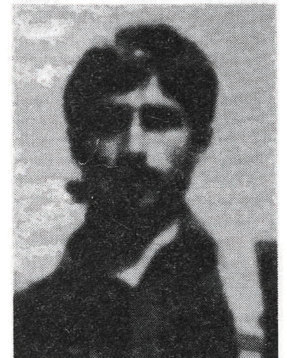

Metin YILMAZ

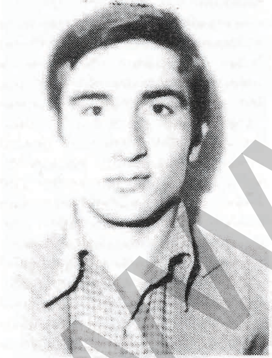

Kazım AYDIN

M. Zeki SÖYLEMEZ

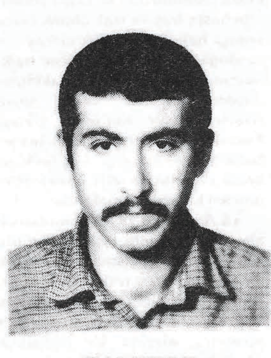

M. Rıza DURSUN

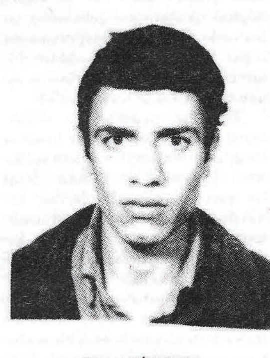

Murat YÜKSEL

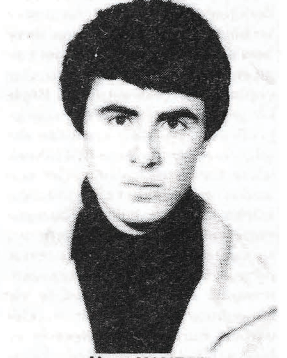

Sait TOPRAK

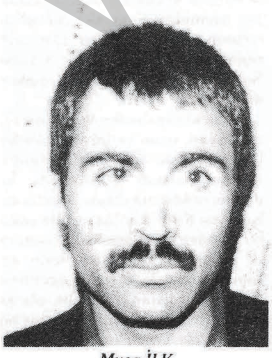

Şahin KILAVUZ

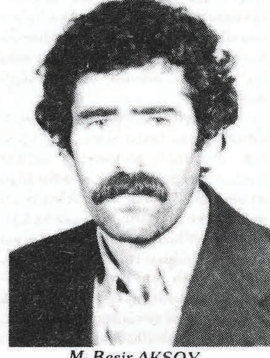

Hasan ÖZÇELİK

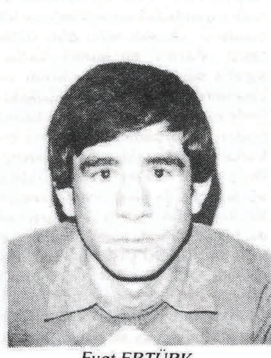

Cahit DAYAN

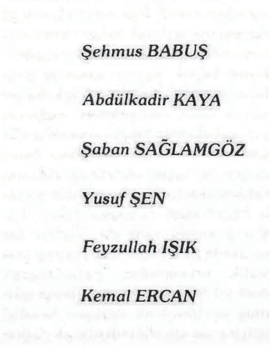

Veysi ŞİMŞEK

Veysi HANTAŞ

Musa İLK

M. Beşir AKSOY

Fuat ERTÜRK

Şehmus BABUŞ

Abdülkadir KAYA

Şaban SAĞLAMGÖZ

Yusuf ŞEN

Feyzullah IŞIK

Kemal ERCAN

İsmail KIRVAR

Türkiye-İran Görüşmelerinde Ağırlık Kazanan Kürt Sorunu, Geleneksel Statükocu Siyasetin Tükenişi, PKK ve I-KDP'nin Tavrı Üzerine

Baştarafı 1. sayfada

Sözkonusu çabaların bir parçası olarak başta Türkiye cephesinden ve bunun içinde de egemen sınıflardan başlayarak, tüm egemen sınıf ve tabakaları çeşitli yol ve yöntemlerle, çeşitli kılıflar altında kendi etrafında toparlamaya başlamış, her türlü gericiliğin toplamı olan bu güçlerden hareketle, sözde devrimcilik adına, demokratlık adına hareket ettiklerini iddia eden Türk solu'na uzanmış, sosyal-şovenizm halkasından yakalayarak bu güçlerin esasını çeşitli kılıflar altında yanına almayı başararak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bu cepheyi sağlamlaştırmaya çalışmıştır. Faşist Türk sömürgeciliğinin sürdürdüğü bu bir yığın çaba sonucu, önemli oranda başarı elde etmediği de söylenemez. Doğrudan küçük-burjuva kaynaklı sosyal-şovenizm, faşist rejimin bu çağrılarına uymuş, o da, "vatan elden gidiyor" şiarıyla hareket ederek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve bu mücadelenin önderi olarak Partimize yönelik saldırılarını ayyuka çıkarmış, Partimiz hem içte ve hem de dışta boğdurulmak istenmiştir.

Faşist rejim aynı siyasetin bir devamı olarak Kürdistan'a uzanmış, zaten asırlar boyu uşaklıkta ustalaşmış ve özellikle 1978'lerden sonra çığ gibi büyüyen mücadelemiz karşısında hızlı bir dağılmayı yaşayan aşiretçi-feodal yerel gerici takımına da bir kurtarıcı edasıyla yaklaşarak, onlara ajanlık ve miliscilikten başka hiçbir hak ve hukuk tanımadan kendi yanına almayı başarmış ve bu esas üzerinden küçük-burjuva reformizmine de yaklaşarak, gerekli dersi verdikten sonra değişik biçimlerde kendi güdümüne almaya çalışarak Kürdistan'dan uzaklaştırmıştır. Böylece, Kürdistan mücadele sahnesinde faşist rejimin oyununu bozan, devrimci direnişin her biçimini kendisinden başlatarak çevreye yayan Partimiz kalmaktaydı. Faşist rejimin tüm çabaları Partimiz önderliğindeki gelişmeleri önlemek ve bir bütün olarak, hem Türkiye'de ve hem de Kürdistan'da kendisini emniyete alarak bölge halkları üzerine yürümeyi gerçekleştirmekti. Böyle bir şey sadece faşist Türk sömürgecilerinin çıkarları açısından değil, aynı zamanda başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçler açısından da gerekli ve zorunluydu. Çünkü o dönem bölgesel düzeyde emperyalizmin çıkarlarını derinden sarsan, mevcut statükoyu bozmuş bulunan başka gelişmeler de sözkonusuydu. Ancak uzun vadede ele alındığında emperyalizmin en ciddi darbeyi Kürdistan'dan yiyeceği ve bölgesel köklü gelişmelerin buradan gerçekleşebileceği artık pratik bir olgu haline gelmiştir.

Bölgesel gelişmeleri derinden etkileyen bir olgu olarak, İran'da, emperyalizmin bir numaralı bölgesel uşağı olan Şahlık rejimi yıkılmış, onun yerine anti-emperyalist bir yönetim iktidara gelmiştir. Doğal olarak böylesi bir gelişme aynı zamanda faşist-sömürgeci rejimin bölge üzerindeki emelleri önünde de engel teşkil etmekte ve faşist rejimin yayılmacı politikası buradan darbelenmekte idi. Böylece Kürdistan'da yaşanan gelişmelerden sonra faşist rejimin yayılmacı politikası önündeki ikinci ciddi engel bu biçimde oluşmuş durumdaydı. O halde, hem emperyalizmin, hem bölge gericiliğinin ve hem de faşist Türk sömürgeciliğinin çıkarlarını zedeleyici olan bu iki esaslı ögenin üzerine gidilmeli ve buradan sözkonusu güçler açısından bölgesel istikrar sağlanmalıydı. Böylece tüm bu gerici güçler ağız birliği ederek İran devrimini boğma çabasına girişmekteydiler. Ve işte Irak'ın İran'a saldırması ve böylece Irak-İran savaşının gelişmesi de esasta bu temelde başladı.

Türk burjuvazisi herkesten çok böyle bir savaşa suskundu. Her şeyden önce bozulan ekonomik istikrarını sağlamak için de buna ihtiyaç duymaktaydı. Daha Demirel hükümeti döneminde, İngiltere'ye olan borçlarını erteletmek ve yeni borç almak üzere giden Özal, İngiliz yetkililerine, *"Biz petrol almak için borç istiyoruz, eğer vermezseniz, biz petrolü yakın çevrelerimizden Türk ordusunun gücüyle alabiliriz"* demişti. Böylece Musul ve Kerkük'e saldırı emellerini başta IMF'ye karşı da bir şantaj olarak kullanmaktaydı. Tam da böylesi bir ortamda emperyalizmin, bölge gericiliğinin ve Türk sömürgeciliğinin üzerinde uzlaşabileceği esaslar belirleniyordu. Buna göre, Türkiye'de faşist rejim işbaşına getirilecek, başta ABD emperyalizmi olarak tüm emperyalizm bu rejimi destekleyecek, Irak İran'a saldıracak ve bu başta faşist rejim tarafından desteklenecek, Türkiye buradan petrol ihtiyaçlarını karşılayacak, bunun karşılığında Irak birçok ekonomik ihtiyacını Türkiye'den ithal yoluyla karşılayacaktı. Ve zaten 12 Eylül rejiminin işbaşına gelmesi ile Irak'ın İran'a saldırısının aynı tarihlere denk düşmesi de bir tesadüf değil, emperyalizm açısından yaşanan gelişmelerin zorunlu bir sonucuydu. Ya yaşanan gelişmelere göz yumulacak ve böylece bölgesel denge her gün biraz daha fazla emperyalizm açısından bozulacaktı, ya da gericilik işbirliği ederek mevcut gelişmelerin üzerine yürüyecekti. Nitekim İran devrimine yönelik saldırılar da kısaca böylesi uluslararası gelişmeler sonucunda, başta ABD emperyalizmi, faşist Türk rejimi ve Saddam diktatörlüğünün ortak çıkarlarına uygun bir şekilde gerçekleştirildi.

Tüm bu nedenlerden dolayı, faşist rejimin Türkiye, Kürdistan ve bölge politikasını incelerken sözkonusu iki esas ögeyi dikkate almak bir zorunluluktur. Bunlardan biri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, ikincisi İran'ın bölgedeki konumu ve İran-Irak savaşıdır. Özellikle işbaşına gelişle birlikte Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastıracağını ve savaş ortamında Irak'ı destekleyerek, ama bir arabulucu pozisyonuna bürünerek, hem İran'dan ve hem de Irak'tan büyük ekonomik vurgunlar vuracağını, bunun da ötesinde Irak üzerinden Arap dünyasına açılarak bölge ekonomisi üzerinde ağırlığını hissettireceğini, hatta büyük siyasal çıkarlar sağlayacağını iyi kestiren Türk burjuvazisi bazı endişelerine rağmen, emperyalizmin bu planına dört elle sarılmış ve başta kendisini buna uygun bir faşist yönetimle donatarak kendi açısından bunun için gerekli hazırlıkları tamamlamıştır. Faşist yönetim tam da böylesi bir ortamda Kürdistan'da yarattığı sessizlik ortamından yararlanarak dört yıl boyunca bu politikayı gütmüş ve İran-Irak savaşını kendisi için bir yaşam olanağı olarak değerlendirmiştir. Bunun için hiçbir zaman savaşı durdurma yanlısı olmamış, tersine Saddam rejimini aktif bir biçimde destekleyerek, ayakta kalmasını ve savaşın uzun süreli olmasını sağlamaya çalışmıştır. Türk rejimine göre, ya savaş durmamalı, ya da mutlaka duracaksa bu İran rejiminin yıkılması esası üzerinde olmalıdır. İşte Türk yönetiminin bugünkü politikasına yön veren mantık esasen bu mantıktır.

Türkiye ve İran Dışişleri Bakanları

Ancak burada faşist Türk rejimini bu saldırgan politikasında dizginleyen Kürdistan gerçekliğini de hiçbir zaman unutmamak gerekmektedir. Çünkü, özellikle 15 Ağustos 1984'ten beri Kürdistan'da yaşanan gelişmeler sadece emperyalizmin ve Türk sömürgeciliğinin Kürdistan üzerindeki heşaplarını boşa çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda bölge halklarına yönelik bu politikalarına da ölümcül bir darbe indirmiş bulunmaktadır. Buna göre faşist yönetim henüz politikasının esasından vazgeçmemekle birlikte tavrında bazı biçimsel değişiklikler yapmak zorunda kalmıştır. Bilinmelidir ki, faşist yönetimin başta İran ve Irak olmak üzere komşu halklara yönelik olarak büründüğü sahte kılıflar, bölge halklarının ulusal egemenlik haklarına duyduğu saygıdan dolayı değil, tersine gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı her an boğazlamak istediği bu halkları kendi çıkarlarına alet etmek isteminden kaynaklanmaktadır.

15 Ağustos 1984 Atılımı birçok alanda olduğu gibi, faşist yönetimin genel politikası açısından da önemli bir durak noktası teşkil etmektedir. Buna göre, yıllardan beri güdülen siyaset dengesi ilk defa faşist rejim açısından aleyhte bir değişiklik yönünde zorlanmış ve faşist rejim önderliğindeki siyaset ilk defa karşıt güçlerin siyasetini de hesaba katmak zorunda kalmıştır. Geçmişi bir tarafa bırakırsak bile, dört yıllık faşist yönetim bu sürece kadar, sürekli bölge halklarına kendi siyasetini dayatmış ve karşılıklı ilişkilerde esasen kendi siyasetini kabul ettirerek, karşısındaki güçlerin çıkarlarını fazla dikkate almamıştır. Bu politika esasta bir değişikliğe uğramamış da olsa, faşist yönetim Kürdistan'daki gelişmeler karşısında büyük oranda zorlanmakta ve hızlı bir tükenişi yaşamaktadır. Bu nedenle, 15 Ağustos ve sonraki dönemde Türk siyasetinin adım adım uğradığı nicel değişiklikler giderek büyümüş ve bugün birçok konuda nitel bir dönüşümle karşı karşıya kalınmıştır.

Her şeyden önce Kürdistan'da yaşanan gelişmeler karşısında Türk rejiminin esası olan Kemalizm zorlanmakta ve bir restorasyona ihtiyaç duyma durumunda kalmaktadır. Bu nokta başta Türkiye proletaryası ve emekçi kesimleri ile bu gelişmenin baş yaratıcısı Kürdistan halkı açısından olduğu gibi, İran ve Irak olmak üzere Ortadoğu halkları açısından da çok önemli bir noktayı teşkil etmektedir. Onlarca yıldan beri bir model olarak Türkiye, Kürdistan ve bölge halklarına sunulan kemalist siyaset bölge halkları açısından her türlü ilerici gelişmenin önündeki bir engel olmaktan başka bir anlam ifade etmemektedir. Kemalizmin zorlanması ve tükenişe doğru sürüklenmesi ve hem de bunun esasta Kürdistan'dan sağlanması, Kürdistan halkının bölge halklarına yapabileceği en büyük destek olarak görülmek durumundadır. Kürdistan halkı ve önderi PKK'nin sürdürdüğü 15 yıllık mücadelesiyle başta Türkiye halkı ve ilerici demokratik güçlerinin ve bölge halklarının ilerici gelişmesi önündeki bu en büyük engelin aşılması yolunda önemli gelişmeler sağlanmış, halkların bağımsızlık ve demokrasi doğrultusundaki mücadelesinin önü önemli oranda açılmıştır.

Diğer yandan bölge ilerici-demokratik güçleri ve Türkiye devrimci-demokratik hareketi önünde Kemalizmden sonra en büyük engel durumunda olan sosyal-şovenizm de bu zeminde büyük oranda darbelenerek büyük oranda geriletilmiş ve Kemalizmin soldan yamaması olan bu engel de büyük oranda aşılarak bu cepheden de devrimci gelişmelerin önü açılmıştır. Aynı zamanda her türlü yerel ve bölgesel gericiliğin beslendiği bir kaynak olarak Kürdistan'daki feodal aşiretçi yapı ile bunun bir uzantısı durumundaki küçük-burjuva reformizmi de bu zeminde geriletilerek bölgesel gelişmenin önündeki tüm bu engeller önemli oranda aşılmıştır.

İçte böylesine dayanakları zayıflatılmış olan faşist rejim, 15 Ağustos devrimci atılımıyla birlikte hemen onlarca yıldır sürdürdüğü siyasetinin iflasa sürüklendiğini görmüş ve bu daha hiç hesaba katmadığı, yıllardan beri uluslararası alanda bölüştürmek istemediği, Kürdistan'ın tüm parçaları üzerindeki otoritesini, bu sefer paylaşmak istiyor gibi bir görüntüye bürünerek, Partimiz önderliğinde Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki otonomist güçler de dahil olmak üzere, başta İran, Irak vs. devletlerini de yardımına çağırmaktan geri durmamıştır. Ancak kendisi gibi faşist olan Saddam diktatörlüğü dışında, bölge halkları ve ilerici-demokratik güçleri bu çağrıya itibar etmeyerek Türk devletinin hainane çabalarına karşı durmuşlardır.

Bölge halklarının ve ilerici-demokratik güçlerinin kendi çıkarları ve ulusal egemenlik haklarından taviz vermemeleri karşısında artık esas yüzünü gizleyemeyen faşist rejim, dünyada eşi-benzeri görülmemiş bir zorbalıkla fiilen sömürgeci egemenliği altında bulunan Kürdistan sınırlarının dışına taşarak hava hareketleri düzenlemekte, sivil yerleşim yerlerini bombalamakta ve bunu çıkardığı ne idüğü belirsiz, tek taraflı "Sıcak Takip" kanunuyla pekiştirerek, gerektiğinde istediği yere operasyon yapabileceğinin başka halklar tarafından zorunlu bir biçimde meşru görülmesini ve hatta kendisine yardımcı bile olunmasını talep etmektedir. Hatta kendisi gibi faşist olan Saddam diktatörlüğünün, Güney Kürdistan'a yapılan hava saldırısını onayladığını dünyaya örnek göstererek, herkesin böyle davranmasını istemektedir. Türkiye'nin aynı dönemde İran'dan da destek istediği ve red cevabı aldığı bilinir. Açık ki faşist sömürgecilik bu tutumuyla çağdışı gericiliğin temsilciliğine yeniden soyunmakta ve Kemalizmi Osmanlı despotizmiyle kaynaştırarak, Kürdistan meselesini kullanma yöntemiyle bölge halkları üzerinde yeniden egemenlik kurmak istemektedir.

Faşist rejim, her türlü tarihi ve güncel gelişmeyi unutarak bir daha Kürdistan'ın dörde bölünmüşlüğü ipine sarılarak bu esas üzerinde bölgenin tek egemen gücü olmak istemektedir. Ancak bunu yaparken halkların baş düşmanı olan ABD emperyalizminin bir numaralı uşağı olduğunu, bunun bir uzantısı olarak bölge gericiliğinin baş temsilcisi olduğunu, bölge üzerinde emperyalist emeller güttüğünü, bununla bölge halkları üzerinde bir Demokles kılıcı gibi durduğunu gözardı etmek istemektedir. Kerkük-Musul'u işgal etmek için tetikte beklerken, gerici Saddam rejiminden yardım ve destek istemekte, İran devriminin yıkılması için akıl almaz oyunlar tezgahlarken, başından beri İran'a yönelik olarak emperyalizmin ve Şah artıklarının bir numaralı üssü olma konumunu korurken, İran'dan destek istemektedir. Yunanistan'la tarihi ve güncel olarak bir yığın çelişki içinde yaşarken, Yunan devletinin kendisine yardım etmesini istemekte, Sovyetler Birliği'yle birbirine yüzde yüz zıt olan ayrı rejimlerden oluşmakla birlikte Sovyetleri yardımına çağırmaktadır.

Açık ki, tüm bunlar bugün ortaya çıkmayan, uzun tarihi süreçlerden beri var olan, ama bugün Kürdistan'da yaşanan gelişmelerle bir dönüm noktasına ulaşan olgulardır. Kısacası Kürdistan'da üç yıla yakın bir süreden beri yaşanan gelişmeler ve özellikle bu gelişmelerin bir sonucu olarak faşist yönetimin, Güney Kürdistan'a yönelik olarak giriştiği hava saldırıları müthiş bir gerçeği ele vermektedirler. Bu da şudur: Faşist yönetim, kemalist öze

yeni bir biçim aramaktadır. Buna göre, M. Ali Birand'ın deyimiyle "Bizde Kürt yoktur" deyiminden vazgeçilmeli, "Bizde Kürt vardır" denilip buna göre politikalar saptanmalıdır. Oluşturulması gereken bu yeni politikanın esası üzerinde SHP iktidara hazırlanmalı, Türkiye ve Kürdistan'da PKK dışındaki tüm güçler (sosyal-şovenizmden küçükburjuva reformizmine kadar) bunun etrafında toparlanmaya çalışılmalıdır. Yine bu politikanın bir uzantısı olarak Güney Kürdistan'daki otonom güçlere dayatmada bulunmalı, isteyerek olmazsa zorla boyunduruk altına alınmalı, işbirliği yapılmalıdır. Ayrıca aynı şey İran'dan da talep edilmeli, olumlu cevap alınmazsa tehdit edilmelidir vs.

İşte kısaca da olsa, esas itibarıyla **Türkiye İran görüşmeleri özünde bu temel üzerinde şekillenmiştir.** Görüşmeye konu teşkil eden diğer bir yığın etken buna bağlı olarak ele alınmak durumundadır. Tarihi ve toplumsal ve hatta güncel olarak Türkiye ve İran arasında bir yığın sorun ve çelişkinin olduğu bilinir ve hatta bu çelişkilerin çoğu uzlaşmaz düzeydeki çelişkiler olduğu da açıktır. Fakat sözkonusu görüşmelere esas teşkil eden konu, Kürdistan'da yaşanan gelişmelerdir. Bu konuda Türkiye, nasıl ki Suriye'ye karşı en büyük koz olarak Fırat suyunu kullandıysa, İran'a karşı da Kürdistan'ın parçalanmışlığı meselesini kullanmaktadır. Ancak, günümüzle tarihi geçmiş arasında çok yakın bağlar bulunsa da, önemli farklılıkların olduğu da gözardı edilemez. Şu gerçeğin gözardı edilmesi, Türkiye ve İran açısından stratejik yaklaşımın gözardı edilmesi anlamına gelmektedir. İran, ideolojik ve politik olarak islamiyeti geliştirip yaygınlaştırmaya çalışırken, Türkiye zıddı olan laikliği veya bir bütün olarak kemalist yayılmacılığı uygulamaya çalışmaktadır. Açık ki, burada birisinin gelişmesi, diğerinin gerilemesi demektir. Bu anlamda kendisini başından beri bölgenin biricik egemeni olarak görmek isteyen Türkiye'nin, başta İran devrimi karşısında ve daha sonra da İran-Irak savaşı karşısında takındığı tutum anlaşılırdır. O başından beri İran devrimine tepki duymuş, bir yandan içteki muhalefeti en etkin bir biçimde desteklerken, öbür yandan Irak'ın İran üzerine saldırtılması ve savaş süreci boyunca en aktif bir biçimde desteklenmesi tavrını benimsemiştir. Ancak Kürdistan'daki gelişmeler yaygınlaşıp faşist sömürgeciliğin bölge üzerindeki emelleri büyük oranda dizginlenmiştir. Dolayısıyla Kürdistan'da gelişen hareket bölge halklarının özgür gelişmesi açısında büyük önem arzetmektedir.

Tüm bu nedenlerden dolayı, Türkiye-İran görüşmelerini esasta iki tarafın ortak sorunları zemininde değil, Türkiye'nin talebi ve dayatması karşısında gerçekleştirilen görüşmeler olarak değerlendirmek gerçeği teslim etmek demek olacaktır. Kürdistan'da yaşanan devrimci gelişmeler faşist sömürgeciliği zorlamış ve 15 Ağustos günü Güney Kürdistan'a yönelik Türk Hava Kuvvetleri'nin bir saldırısı gerçekleşmiştir. Bu durum doğrudan İran'ın bölgedeki çıkarlarına da zarar verdiğinden ve ayrıca özel olarak İran'la savaş halinde olan Saddam diktatörlüğüne doğrudan bir askeri destek anlamına geldiğinden, İran yönetimi açıkça rahatsızlığını belirtmiştir. 23 Ağustos 1986 tarihli Cumhuriyet gazetesinde İran yönetiminin rahatsızlığı şu noktalarda toparlanmaktadır: *"1- İran'ın bulunduğu bölgede meydana gelebilecek bütün gelişmeleri yakından izleyeceği tabiidir. İran bir bölge ülkesi olarak bölgedeki dengeleri etkileyebilecek ve kendisini yakından ilgilendiren sonuçlar doğurabilecek bu gelişmeleri gözardı edemez. 2- Irak rejimine karşı olan unsurlar İran'ın müttefiğidir... 3- Irak yönetimi İran'la savaşta olduğu için kuvvetlerini büyük ölçüde sınır boyunca uzanan cepheye yığmıştır. Dolayısıyla askeri bakımdan Kuzey'de zayıf durumdadır. Bu açıdan bakıldığında Türkiye'nin harekatı İran'la savaşmakta olan Saddam Hüseyin rejimini kuvvetlendirmiştir... 4- Devletler terörizmle mücadele ederken kendi sınırları içinde istedikleri tedbire başvurabilirler. Ancak teröristlerle mücadele gerekçesiyle başka ülkelerin sınırlarının içine girilmesi rahatsız bir davranıştır."*

İran'ın bu tutumuna karşılık Türkiye'nin istekleri ve tutumu ise 27 Ağustos 1986 tarihli Milliyet gazetesinde şöyle belirtilmektedir: *"Türkiye'nin amacını ve kararlılığını iyice anlamakta yarar var. Türkiye iç güvenliğine yönelik tehditlere yanıt vermeye ve bunu yaratan odakları takip etmeye azimlidir. Teröristlere karşılık verilecektir, ilerde de aynı operasyonlar olabilir. Önemli olan bu sızmaları önlemektir. Tutumunuzu buna göre değerlendirin."* İkinci bir olgu olarak, *"Şayet bu gibi operasyonlar sizi rahatsız ediyorsa sınır güvenliğimiz için bizimle işbirliğini artırın ve sızmalara karşı ortak önlem almaya çalışın."* Üçüncü bir olgu olarak, *"Türkiye, Mesut Barzani ya da başka bir etnik grup liderinin güçlerine yönelik bir politika gütmüyor, ancak Barzani'nin adamları Türkiye'yi bölmek isteyen güçlerin içeri sızmalarına yardımcı oluyor, ya da katılıyorsa bu takipten zarar görmeleri doğaldır. PKK ile Barzani işbirliği yapmazsa sorun kalmaz."* Dördüncü bir husus olarak, *"Türkiye böyle bir harekatın başka ülkelerin yararına olduğu görüşüne katılmaz ve böyle bir amaç gütmez."* Bunlardan da öte Türkiye açısından Ortadoğu ve İran-Irak savaşı konuları da ele alınacak konular arasındaydı. Ayrıca belki de en önemli bir konu olarak Türkiye ile İran arasındaki esaslı ayrılıkların bir dışa vurumu olan Humeyni'nin, *"Peygamber, islamın hükümlerini mahveden Atatürk'e itaat edin diye hükümler gönderebilir mi, hangi aklı selim sahibi bunu kabul edebilir ki, Allahutaala bir yandan namaz kılın derken, namaz kılmayan Atatürk'e itaat edin diye hüküm göndersin"* biçimindeki suçlamaları ele alınacak konular arasındaydı.

Görüldüğü gibi, Türkiye'nin dayatmaları esasta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yönünde, İran yönetiminin karşılık olarak sunduğu istekleri ise, İran-Irak savaşında Türkiye'nin Irak yönetimine sunduğu desteklerin kesilmesi yönündedir. Ancak görüşmeler sonucunda varılan mutabakat ise; 29 Ağustos 1986 tarihli Cumhuriyet gazetesinde şöyle ifade edilmektedir: *"1– Bulgaristan'da müslüman Türk azınlığa yapılan baskılara karşı Türkiye'nin verdiği mücadeleye destek, 2– Kıbrıs aleyhine olan hiçbir planı desteklememe vaadı, 3– Türk tankerlerine petrol yüklemeye devam, 4– İran'da Türkiye aleyhinde bölücü faaliyetlere izin vermeme, 5– Ermeni Taşnak Partisi yöneticilerinin tutuklanması jesti."*

Tüm bu belirlenenlerden de rahatlıkla anlaşılabileceği gibi, görüşmelerden alınması gereken esaslı hiçbir sonuç alınmamıştır. Ve zaten sözkonusu çelişkiler ortamında, salt Türkiye'nin dayatmalarıyla ve esasta Türkiye'nin çıkarlarını temel alan hususlar üzerinde gerekli mutabakatın sağlanması zaten beklenemezdi. Hem İran ve hem de Türkiye açısından şu veya bu oranda mutabakata varılabilecek esaslı biricik konu Kürdistan meselesiydi. Ancak her şeyden önce faşist Türk sömürgeciliğinin tarihten beri Kürdistan'a yönelik politikasında herhangi bir değişiklik olmamıştır. Sadece bugün gelişen ve bölge politikasının önemli bir unsuru haline gelen Kürdistan hususu faşist sömürgeciliğin daha açık bir biçimde tavrını belirlemesine ve maskesinden soyunmasına yol açmıştır. Faşist sömürgecilik daha önce bölge halklarına yaklaşınca çok yönlü çıkarlarını gözönüne getirerek, daha örtülü bir politika yürütmeye özen göstermekteydi. Bugün yapılan şey, özün üzerindeki kabuk soyunmuş, özün kendisi açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Humeyni'nin Atatürk'e yönelik belirlemeleri karşısında Dışişleri Bakanı Halefoğlu, bu özü bir daha İran yönetimine hatırlatarak şöyle demekteydi: *"Türk milleti içten benimsediği Atatürk ilkeleri doğrultusunda ilerlemeye kararlıdır ve bundan gurur duymaktadır."* Açık ki bundan böyle de faşist yönetimin elinde Kemalizm hiçbir biçimde örtülenmeden Türk devletinin bölgeye yönelik politikasında esas rolü oynayacaktır. Başta Kürdistan halkı olmak üzere, tüm bölge halkları tükenişin eşiğine getirilmiş bulunan ve özü saldırganlık olan bir politik ucube ile karşı karşıya bulunmaktadırlar. Bu anlamda, özellikle Kürdistan sorununda başta ilgili tüm güçler bu ucubeye karşı tavırlarını belirlemek zorunluluğuyla karşı karşıya gelmiş bulunmaktadırlar.

Türkiye'den kaynaklanan dayatmanın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik, İran yönetiminin istek ve taleplerinin ise İran-Irak savaşında Türkiye'nin Irak yönetimine sunduğu desteklerin kesilmesi yönünde olduğu böylesi çelişkili ve çatışmalı ortamda, Türkiye'nin çıkarlarını temel alan bir anlaşmanın sağlanması mümkün değildi. İran-Türkiye görüşmeleri tamamen tükenişe giden ve iflas eden Türk siyasetinin sonuçlarıydı. Doğal olarak, soruna taraf olan güçler açısından esas olarak üzerinde anlaşmaya varılması gereken en esaslı konu devrimci savaş temelinde geliştirilen ulusal kurtuluş mücadelesi ve Kürdistan sorunuydu. Özellikle bu çelişkili ve çatışmalı ortamda, Kürdistan'da yaşanan gelişmeler karşısında iflas eden geleneksel Türk siyaseti ve bu ucubeye karşı, en başta Kürdistan sorunuyla ilgili tüm taraflar tavırlarını belirleme zorunluluğu ile karşı karşıyadır. Böyle bir dönemde, Kürdistan'ın otonom güçleri, KDP'nin takındığı tavır ve ırkçı-şoven Türk basın ve yayın organlarında yayınlanan demeçler oldukça ilginç ve ilginç olduğu kadar, yüzyıllar boyu süren inkarcı politika ve Türk devletinin dayatmalarının, kendisinin bir bütün olarak Kürdistan'a yönelik politikadaki öncülüğünün onaylanması demektir. Esas olarak Türk devletinin tehdit, şantaj, boyun eğdirme ve uzlaşmaya zorlama siyasetini kabul etmedir.

Faşist Türk sömürgeciliği, Kürdistan'a yönelik politikanın öncülüğünü ele geçirmekle, bölgesel gelişmelerdeki politikanın "lideri" ve egemen gücü olmayı hedeflemektedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geriletilmesi ve öncüsü PKK'nin imha ve tasfiye edilmesi, kemalist-faşist yönetimin yayılmacı politikası önündeki en ciddi engelin kaldırılması demek, faşist yönetimin azgın saldırıları ve emperyalizmin bölgesel çıkarlarının bir gereği olarak bölge halklarının boğazlanması çabalarının önünün açılması demektir. Bunda herkesten çok, emperyalizmin bölgedeki uşağı Saddam rejimine karşı sözde savaş içinde olan I-KDP en büyük zararı görebileceği gibi; bu nedenle Kürdistan ulusal kurtuluşu etrafında en ufak bir uzlaşma, Türk devletini destekleme tavrı, o düzeyde faşist yönetimin ömrünü uzatma, ilerici-yurtsever güçler başta olmak üzere, tüm bölge halklarına o düzeyde zarar vermektedir. Çünkü, İran-Irak savaşı ve faşist Saddam yönetiminin yıkılışına seyirci kalmayacak olan Türk devletidir. Ve bunun için her türlü yönteme başvuracak olan bu güçtür. Bu gelişmeler ve çabalar içinde, Kürdistan sorunu için de tehlikeli bir noktaya gelen KDP sorunu, eskiyi yeniden hortlatırcasına salt Kürdistan ulusal kurtuluş sorununa değil, tüm bölgedeki ilerici-devrimci güçlere zarar verecek noktaya gelmiştir.

İran-Türkiye görüşmelerinde, Türkiye'nin istekleri ve tutumu içinde önemli bir yer işgal eden olgu olarak, *"Türkiye, Mesut Barzani ya da başka bir etnik grup liderinin güçlerine yönelik bir politika gütmüyor, ancak Barzani'nin adamları Türkiye'yi bölmek isteyen güçlerin içeri sızmalarına yardımcı oluyor, ya da katılıyorsa bu takipten zarar görmeleri doğaldır. PKK ile Barzani işbirliği yapmazsa sorun kalmaz"* hususu ele alındı. Görüldüğü gibi, Türkiye'nin dayatmaları kısa sürede yankısını bularak, çeşitli burjuva basın ve yayın organlarında I-KDP'nin tavrı şu noktalarda toplandı: I-KDP radyosunda Kürt halkına ve savaşçılara seslenen Mesut Barzani, *"Türk askerine tek kurşun sıkılmayacaktır. Biz Türklere düşman değil, dostuz. Bu babamın vasiyeti, benim de kesin emrimdir."* Yine bir başka yerde, *"Biz Türkiye'ye karşı değiliz, çünkü zamanında Türkiye'nin bize çok yardımları olmuştur... Her şeye rağmen verdiğim emri uygulayacaksınız, PKK elemanlarını kesinlikle içinize sokmayacaksınız, bu bir emirdir... 2-3 bin kişiyle hele Türkiye gibi bir ülkede Kürdistan'ın kurulması sadece bir hayaldir."* Bu durum, bir yönü ile bir yığın işbirlikçi ve tasfiyeci gücün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve öncü gücü PKK'ye yönelik saldırılarının yoğun bir ifadesiydi. Besbelli ki, aynı sızlanmayı bununla bağ içerisinde dile getiren ve ulusal kurtuluşçulukta yeri kalmayan ilkel milliyetçilik, tarihi, toplumsal bağlantılar, gelenekler ve alışkanlıklar, güncel çelişki ve çatışmalara dayanarak, ulusal kurtuluş mücadelesine karşıt konuma düşmektedir.

Görüldüğü gibi, otonomist güçlerin sızlanmaları, saldırıları ve ulusal kurtuluş mücadelesine düşmanlık anlamına gelen faşist Türk sömürgeciliği ile ilişkiye yönelmeleri ve uzlaşma çabalarını "baba vasiyeti", "baba mirası" ile yürütmeleri, ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki tehlikeli konumu ve bölge halklarının kurtuluş mücadelesine vereceği zarar ve ciddiyeti gösterir. Çünkü baba mirasının adı emperyalizme ve gericiliğe işbirlikçilik, uşaklıktır. Kürt halkının devrimci potansiyelinin kendi dar sınıfsal, ailesel, aşiretsel çıkarlarına feda edilmesidir. I-KDP'nin öncülük ettiği aşiretçi-burjuva çizgisi, stratejik ve taktik olarak tamamen dış güçlere bağlanmıştır. Bu özellik günümüze kadar değişmeyerek, İran-Irak savaşının tahribatlarını en çok hisseden, aynı zamanda savaşın yarattığı politik ortamdan en çok yararlanması gereken Kürdistan halkı, mevcut siyasi örgütlenmelerin stratejik, taktikleri, pratik konumları ve yönelimlerinden dolayı istenen gelişmeleri sağlayamamaktadır. Politik çizgileri otonomiyi aşamayan, gelişmelerini tamamen taraflar arasındaki savaşa ve yine savaşan taraflara dayanarak sürdüren Doğu ve Güneyli politik güçler, savaşın doğurduğu boşluklardan konumlarından dolayı yararlanamamıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi için oldukça uygun politik-pratik gelişme koşullarına rağmen, en soysuz bir biçimde savaşan taraflardan emperyalizme kadar dayanacak tüm güçlere dayanarak, dar sınıf çıkarlarını sürdürmek isteyen bu güçler yüzünden, fırsatlar değerlendirilmemektedir. Kürdistan hakim sınıflarının bu politikaları yüzünden ulusal kurtuluş için çıkış yapılamamaktadır. Bu çerçeve içinde yerleri değişik olan Kürdistanlı otonom güçlerinin, İran-Irak savaşının mevcut gelişme aşamasında varlıklarını ihanet uzlaşmalarıyla, gerici güçlerle en aşağılık uşaklık ve ihanet ilişkisi içinde surdürmeye çalışma çabaları, belirgin yönlerini oluşturmaktadadır.

Faşist Türk sömürgeciliğine karşı Partimiz önderliğinde KUKM'nin gelişimi ve mücadelenin 15 Ağustos dönemi, bu temelde süreklilik kazanan silahlı direniş hareketi, Kürdistan'daki mücadeleciliğin ve yurtseverliğin ölçülerini açıkça ortaya koyarak, mücadelenin gelişimine doğru bir yön vermiştir. İlkel milliyetçi akımın en çok korktuğu şey budur; Kürdistan sorunu ve ulusal kurtuluş hareketinin gelişimidir. Sınıf çıkarlarını ve varlığını en çok böyle bir gelişme karşısında tehlikede görmektedir. Bu nedenle sömürgecilik en çok ulusal kurtuluş hareketini düşman görür. I-KDP'nin Kuzey-Batı Kürdistan'daki gelişmeler karşısında Partimize karşı faşist Türk devleti ile ilişki kurması, ortam bulabilirse her türlü gericilikle uzlaşmaya çalışması, ittifak adı altında her türlü uzlaşma ile aşiretçi-feodal yapının milisleşmesinde rol oynaması bunun açık kanıtıdır.

İçte ve dıştaki dayanakları önemli ölçüde zayıflayan faşist Türk yönetimi, Kürdistan'da yaşanan devrimci gelişmeler karşısında yıllarca sürdürdüğü geleneksel denge siyasetinin tamamen iflasa sürüklendiğini görmüştür ve hesaba katmadığı, yüzyıllardır uluslararası alanda bölüştürmek istemediği, Kürdistan'ın tüm parçaları üzerindeki otoritesini görünürde paylaşmak istiyormuşcasına hareket etmektedir. Amaç, Partimiz önderliğinde Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen UKM'ni bastırmak, teşhir ve tecrit etmektir. Bunun için Kürdistan'daki otonomist güçler dahil olmak üzere, tüm bölgedeki ilerici ve devrimci güçlerden yardım istemekte; tehdit, şantaj, boyun eğdirme, uzlaşma yöntemleri esas olmak uzere, Kürdistan sorunu etrafında görüşmeler ve ilişkiler geliştirmektedir. Türk burjuvazisi esas olarak Kürdistan sorunu başta olmak üzere, bir yığın tarihsel, toplumsal, ekonomik nedenler ve bölgenin güncel gelişmelerinden kaynaklanan Musul ve Kerkük sorununu "Misak-ı Milli" sınırları içinde görerek, dünya basınında ilgi çeken güncel bir sorun haline getirmeye çalışmaktadır. Gelişmelerin bu düzeyde seyrettiği bir dönemde, I-KDP'nin, *"Türkiye cumhuriyetinin inancı olsun, onlara düşman olan şahıslara biz dost olamayız", "Biz Türkiye'ye karşı değiliz, çünkü zamanında Türkiye'nin bize çok yardımları olmuştur"* açıklamalarının anlamı nedir? Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından yol açacağı sonuçlar nelerdir? Bunlar ve tüm benzeri sorular çok yönlü izah edilmesi gereken sorulardır.

Kürdistan'da dort yıla yakın bir süredir yaşanan gelişmeler ve bu gelişmelerin bir son ucu olarak faşist Türk yönetiminin Güney Kürdistan'da giriştiği hava saldırısı, Musul ve Kerkük sorununun öne çıkarılması bir gerçekliği ele vermektedir. Bu da faşist yönetimin geleneksel kemalist denge politikasına (özünde saldırgan) yeni bir biçim aramaktadır. Oluşturulacak olan yeni politikanın esası üzerinde

Devamı 19. sayfada

"Di Têkoşîna Serxwebûn û Azadiya Kurdistan De - PÊŞMERGE" dergisinden alınmıştır.

ORDULAŞAN BİR HALK İÇİN

Ulusal kurtuluş mücadelemiz bugün önemli bir tarihsel dönemeçten geçmektedir. Kurtuluş mücadelemizin bu evresi karşımıza yeni sorunlar çıkarmakta ve kesin çözümünü dayatmaktadır. Yaşadığımız anın hayati sorunu devrimci direniş mücadelemizin yurtsever halk kitleleri üzerinde yarattığı ideolojik-politik etkinin örgüt gücüne dönüştürülmesi, geniş halk yığınlarının politik ve askeri ordulaşmasının yaratılması, ulusal direniş savaşımızı yükselterek daha fazla sayıda düşman gücünün imha edilmesi ve böylelikle ülkemiz üzerindeki Türk sömürgeci egemenliğinin yıkılışının hazırlanması biçiminde somutlaşmaktadır.

Görüleceği üzere, bunlar devrimci direniş mücadelemizin yeni bir evresinin pratik planda ortaya çıkardığı sorunlar ve görevlerdir. Bugün için kitleleri siyasal açıdan uyandırmak, onları ulusal bağımsızlık ve özgürlüğün vazgeçilmezliği ve zorunluluğunun bilinciyle donatmak, mücadelemizi yığınlara tanıtmak ve onları haklı davamıza kazanmak türünden sorunlar ve görevlerimiz esas olarak aşılmıştır. Bunlar önemli ölçüde çözümlenmiş sorunlardır. Günümüzün canalıcı sorunu kısaca halkımızın bir ordu halinde örgütlendirilmesidir. Mevcut durumda Hareketimizin politik etkinlik alanına girenlerin sayısı milyonlara ulaşmaktadır. Yığınlar ilkelerimize inanmakta ve benimsemekte, direniş savaşımız kitleler tarafından büyük bir ilgi ve destekle karşılanmaktadır. Ama şimdiki koşullarda kendimizi esas olarak bu görevlerle sınırlandırmamız yetmemektedir. Böyle bir durumda kalmak mücadelemizin daha da ileriye gitmesine hizmet etmeyecektir. Mücadelede durağanlık ve döneme gereken devrimci karşılığı vermemek uzun vadede yozlaşmanın nedeni olacaktır. Doğal olarak, bu, anılan görevlerin tümüyle yerine getirildiği ve bundan sonra bu tür görevlerle karşılaşmayacağımız anlamına gelmemektedir. Doğru bir rotada bilinçli gelişimini sürdüren her devrim hareketi diyalektik akışı içinde belli bir dönemin sorunlarını çözer, yeni bir dönemi ve çözüm bekleyen sorunlarını gündeme getirir. Yeni dönem beraberinde getirdiklerinin yanısıra eskinin çözümlenmemiş ya da yeterince çözüme bağlanmamış sorunlarını da devralır. Bu bizim devrimci pratiğimiz açısından da böyledir. Dolayısıyla aşılan dönemin hala çözüm bekleyen sorunlarının önemini de küçümsemeden, dikkatimizi esas olarak yeni dönemin sorunları üzerinde yoğunlaştırmamız ve devrimciler olarak çözümleyici gücümüzü ortaya koymamız gerekmektedir.

Bizim askeri çizgimiz politik çizgimizin bir parçasıdır. Bu çizgi ülkemizdeki yabancı egemenliği yıkmak, bağımsızlığımızı ve özgürlüğümüzü kazanmak için Partimizin önderliğinde yürütülen uzun süreli halk savaşı çizgisidir. Devrimin kitlelerin eseri olduğu gerçeğinden yola çıkan Partimiz, ulusal kurtuluşun halk için ve halk tarafından gerçekleştirileceğine inanmaktadır. Bu, ulusal kurtuluşta zafer kazanmak için halkın engin devrimci gücüne ve uzun bir tarihsel süreç içinde yabancı egemenliğe karşı savaşım boyunca şekillenen halkın yrutseverlik geleneğine dayanmak, faşist-sömürgeci zorun karşısına halkın devrimci şiddetiyle çıkmak, sömürgeci Türk devletinin çağdaş tekniklerle donanmış saldırgan ordusunu tüm halkı örgütleyip seferber ederek yenmek anlamına gelmektedir. Az olanla çok olanı, başlangıçta güçsüz olanla güçlü olanı yenmek, savaşmak ve kazanmak azmiyle dolu olan bütün ezilen halkların benimsediği temel bir ilkedir. Mücadelenin uzun süreli karakteri düşmanın güçlü görünen yanlarını sürekli bir biçimde aşındırır ve güçsüz yanlarını iyice belirginleştirirken, devrimci güçlerin başlangıçtaki güçsüzlüklerini aşmalarına ve yığınlara dayandıkları ölçüde düşmanı altedecek bir gelişme düzeyine ulaşmalarına hizmet edecektir. Her zaman için sonucu belirleyen temel olgu yığınların gücü ve desteğidir.

Kimi zaman Kürdistan topraklarının ulusal kurtuluşa susamışlığından bahsederiz. Bu rastgele söylenmiş bir söz değil, pratikte kanıtlanmış bir gerçekliğin ifadesidir. Hareketimizin henüz ideolojik bir grup aşamasında bulunduğu koşullarda bile doğru devrimci düşüncelerin kitleler arasına hızla yayılması ve çok kısa sayılabilecek bir sürede muazzam bir politik gelişmeye yol açması da bunun dolaysız bir kanıtıdır. Henüz 12 Eylül askeri-faşist darbesi öncesinde geliştirdiğimiz kısa süreli devrimci direniş pratiğimiz işçi sınıfının, yoksul köylülüğün ve devrimci aydınların mücadele saflarına yığınsal akınını gerçekleştirmiş. Partimiz önderliğinde işçi rınıfı, yoksul köylülük ve devrimci aydınların bloku pratik bir olgu olarak şekillenmiştir. 12 Eylül darbesi bir bakıma Kürdistan'daki bu devrimci kitlesel eylemliliğe karşı bir tepki hareketidir. 12 Eylül faşizminin karşı-devrimci terör uygulama temelinde sürekliieştirdiği pasifikasyon politikası halk kitlelerinin önemli bir kesimini pasif bir bekleyiş içine sokmuş, ama tüm halkı sindirmede başarılı olamamıştır. Çok sınırlı ölçülerde de olsa, 12 Eylül faşizminin en karanlık günlerinde bile eylemlilik içinde olan ya da eylemliliğe hazır bir kesimi görebilmek mümkündür. Bunun en somut örneği, Kürdistan'da devrimci direnişin merkezi haline gelen cezaevlerindeki devrimci tutuklular etrafında mücadelelerini sürdüren binlerce tutuklu yakınıdır. Yine yığınların bir başka kesimi en zor koşullar altında dahi kurtuluşa olan umutlarını yitirmemiş, devrimcilerin yeniden Kürdistan'daki devrimci savaşın başına döneceği günleri beklemişlerdir. 12 Eylül faşizmi gibi dünyada ender tanık olunan bir vahşet kasırgası estiren bu baskıcı rejim altında halkımızın sergilediği bu tutum bile onun ulusal kurtuluşa yatkınlığını, bağımsızlık ve özgürlük değerlerine bağlılığını göstermektedir.

Parti II. Kongesi'nin hemen ardından hızlandırılan ülkeye yeniden dönüş hareketi ile 15 Agustos devrimci atılımı arasındaki süreyi kapsayan ülkemizdeki devrimci hazırlık safhası da, aynı şekilde, halk kitlelerinin faşist sömürgeciliğe karşı duydugu derin öfke ile ulusal kurtuluşa olan sarsılmaz tutkusunu açıkça dışa vurmuştur. Bu dönemdeki hazırlık çalışmalarımızın ağırlıklı olarak yoğunlaştırıldığı alanlar 12 Eylül darbesi öncesinde gelişen devrimci mücadelemizden en az etkilenen alanlar olmasına ragmen gelişme ciddi boyutlar kazanmış; geniş kitlelere yönelik bir devrimci çalışmanın yapılması amaçlanmadığı halde direniş savaşımına, fiili katılıma hazır muazzam bir kitlesel potansiyel açığa çıkmıştır. 15 Ağustos devrimci eylemliliği ise mevcut potansiyeli daha da artırmış, Ulusal Kurtuluş Cephemiz (ERNK), böylesi bir kitlesel eylemliliğin ortasında kurulmuştur. Yurtsever halk kitlelerinin siyasal düzeydeki birliğinin en üst ifadesi olan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı, halkımızın faşist Türk sömürgeciliğine karşı topyekün bir savaşa katılması için doğrudan bir çağrı olmuştur. Ama hemen belirtmek gerekir ki, kitlelerin siyasal açıdan uyanmışlığı ve faşist sömürgeciliğe karşı doğrudan savaşa katılım konusundaki yatkınlığı ne denli inkar edilemez bir gerçekse, bu potansiyel mücadele gücünün yeterince örgütlenemediği ve düşmana karşı uygun biçimlerde savaşım için seferber edilemediği de o denli karşı konulamaz bir gerçek durumundadır. Daha açık bir biçimde söylemek gerekirse, kurtuluş hareketimizin muazzam ölçülerdeki politik etkinliği ile örgütlenmemizin mevcut düzeyi arasında hala belirgin bir çelişki sözkonusudur. Örgütlenmemizin düzeyi politik etkinliğimizin bir hayli gerisinde seyretmektedir. Pratik içindeki parti çalışanlarımızın çözmekle yükümlü oldukları bu çelişki bugün gündemimizin ana sorunlarından biri olarak durmaktadır.

Sömürgeci-faşist yönetimin Kürdistan halkının saflarında coşkulu bir hareketliliğe yol açan 15 Ağustos devrimci atılımına gösterdiği tepki, başlangıçta muhtemel "ayaklanma bölgeleri" olarak düşündüğü alanlarda temkinli bir kuşatma harekatına girişmek biçiminde olmuş; bunun hemen ardından devrimci kurtuluş kuvvetlerine karşı geliştirilen vahşi bir imha savaşı izlemiştir. Ama faşist sömürgecilerin çabuk sonuç alacaklarına inandıkları bu savaş kağıt üzerinde hesaplandığı tarzda yürümemiş, tersine süreç içinde silahlı kurtuluş kuvvetlerinin sömürgeci ordu birliklerine karşı yükselttikleri bir yıpranma savaşına dönüşmüştür. Sömürgeci ordu, başlattığı saldırgan savaşın üzerinden belli bir müddet geçtikten sonra, kurtuluş kuvvetlerimiz karşısında savunmaya geçmek zorunda kalmıştır. Bundan sonra Türk ordu birlikleri halk kitlelerinin üzerine yürümüş, histerikçe bir öfkeyle tüm kinini halkımızın üzerine kusmuştur. En başta kurtuluş kuvvetlerine destek veren köyler olmak üzere kırsal kesimdeki yerleşim alanlarında yaşayan bütün halk kitlelerini işkenceden geçirmiş, tutuklamış, evlerini ateşe vermiş, köylerini harabeye çevirmiş, topraklarını terketmeye zorlamıştır. Özellikle devrimci savaşçılarımızın aileleri vahşi sömürgeci çılgınlığın boy hedefi haline getirilmiş, insanlıkdışı uygulamalara maruz bırakılmıştır. Bununla halkın öteki kesimlerinin gözü korkutularak, kendilerinin ya da yakınlarının kurtuluş kuvvetlerine katılımının önüne geçilmek istenmiştir. "Köy Korucuları Yasası" ile yerli hain güçlerin devrime karşı silahlandırılmasının yanısıra, köylülere zorla silah dağıtılmaya çalışılmıştır. Bu uygulamada öncelik devrimcilere yakınlığı ile bilinen köylere verilmiş, bunun için akıl almaz zulüm ve işkenceler denenmiştir. Ama halkımız düşmanın en aşağılık uygulamalarına karşı kahramanca direnmiş, bütün kirli oyunlarını boşa çıkarmış, devrimci öncü ve kitleler arasındaki bağlar koparılamamıştır. Düşmanın iki yıla yaklaşan saldırgan savaşı boyunca defalarca taktik değiştirmek gereğini duymasında ve her seferinde de piyasaya sürülen "yeni" taktiğin çok kısa bir sürede işlemez kılınmasında halkımızın kurtuluş kuvvetlerimize sunduğu maddi ve manevi desteğin rolü tartışılmaz önemdedir.

"Devrimci akımlara karşı gösterilen baskı genellikle her yerde benzer bir görüntü izler. İlk önce tutuklamalarla başlanır, daha sonra tek tek militanlara şiddetli cezalar verilerek, ötekilerin gözü korkutulmaya çalışılır. Eğer bu, yasal ya da anayasal bir çerçeveye oturtulamazsa, Batista'nın Kübası'nda olduğu gibi idam mangaları ya da günümüzde çeşitli üçüncü dünya ülkelerinde sık sık karşılaşıldığı gibi CIA özel kuvvetleri tarafından gerçekleştirilir. Eğer bireylere karşı

terör halk hareketini sindirmekte başarılı olmazsa, o zaman bir iki köyün yıkılması gibi kitle terörü uygulanır. Eğer direniş devam ederse, bundan sonraki basamak 'salgın bölgelerine' çevirmek ya da abluka altına almaktır. Bunu da ilgili bölgedeki 'düşman temizleme' operasyonları izler.” (Wilfred Burchet, Vietnam Kazanacak) Esas olarak 1979 yılında girişilen Elazığ tutuklamalarından başlayıp 1986 yılına gelinceye kadar geçen süre içinde, Türk sömürgecilerinin Kürdistan'daki baskı uygulamalarının yukarıdaki alıntıda çizilen tablonun çok daha zenginleştirilmiş ve değişik taktiklerle takviye edilmiş bir biçimi olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Bu bir gelişme tablosudur: baskı direnişi doğurmuş, direniş baskıya neden olmuş, bu ise daha üst düzeyde bir direnişe yol açmıştır. Devrimci kurtuluş hareketi sürekli yükselen bir gelişme seyri izlemiş, devrimci direniş geniş kitleleri sarmış, buna karşılık düşmanın çıkmazı derinleşmiş ve direnişin bastırılması için girişilen bastırma ve imha savaşı umutsuz bir çaba olmanın ötesine geçememiştir.

Ülkemizdeki pratik gelişmenin vardığı düzey bu denli ileriyken ve Partimizin yıllardır haykırdığı gerçekler halk kitleleri nezdinde bu denli güçlü bir yankı bulmuşken, örgütlenmemizin geri bir seviyede olması çok çelişkili bir durumdur. Kitlelerin fiilen örgütlü devrimci savaşımın içine çekilememesini haklı göstermeye çalışmak, hangi gerekçelere dayandırılmak istenirse istensin kabul edilemez. Düşmanın azgın baskıları ve misilleme tehditlerinin halk kitlelerinin önemli bir kesimini bocalama içine soktuğu bir gerçek olsa bile, bu mevcut durumu meşru görmemizin nedeni olamaz. Örgütlenmedeki geriliğimizin vebalini objektif koşulların üzerine yıkarak işin içinden sıyrılamayız. Ülkemizdeki objektif koşullar devrimin mutlak zorunluluğunu dayatır ve sorun tümüyle devrimciler tarafından subjektif koşulların hazırlanması noktasında düğümlenirken, bu durumu görmezlikten gelerek başkasını suçlamak proletarya devrimciliğinin yaklaşımına aykırıdır. Kaldı ki, devrimciler olarak bilinçli mücadelemizle objektif koşulları değiştirmek, devrimin yaratıcılık demek olduğunu bilerek önümüze çıkan sorunları çözümlemek varlığımızın gerekçesidir, tarihsel ve toplumsal misyonumuzdur. Hele hele “yığınlar düşmana karşı pek de öyle yanıp tutuşmuyorlar” demek tehlikeli bir anlayışın ifadesidir. Bu anlayışın üzeri birazcık deşildiğinde altından “kendini burjuvazinin saldığı korkuya kaptıran” küçük-burjuva sağcısının ruh hali fışkırır. Lenin'in de belirttiği gibi böyleleri: “... *Her şeyi ve her olayı sarıya boyanmış görürler. Önce marksist ölçütün yerine aydın-izlenimci bir ölçü koymakla işe başlanır, sonra, bütün ülkelerdeki ve uluslararası konjoktürdeki sınıf savaşımının ve olayların akışının tahlilinin* **yerini**, *yığınların ruhsal durumu üstüne özel izlenimler alır: ama parti çizgisinin sağlamlığının, değişmezliğinin de bu ruhsal durumu, özellikle devrimin kritik anlarında belirleyen bir* **etken** *oluşturduğu tam zamanında' unutulur elbette. Sorumlu önderlerin, yığınların bazı çevrelerindeki bocalamaları kendi yalpalamalarıyla, dün çok beğendiklerini bugün yıkmaya eğilim göstermeleriyle, kendilerinin yarattığını unutmak, bazen 'pek elverişlidir.' ...”* (Lenin, Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi)

Demek ki, doğruluğu pratiğin denek taşında kanıtlanmış ve yetersiz bir uygulamasının bile muazzam bir gelişmeye yol açtığı Parti çizgimizin sağlamlığı ve değişmezliğini reddetmiyorsak geriliğin ve yetmezliğin kaynağını kendimizde aramak zorundayız, kendimizi objektif koşulları değiştirmeye yeterli devrimcilerin düzeyine yükseltmek zorundayız.

Kitlelerin örgütlendirilmesi, bugün önemli bir aşamaya gelmiş bulunan silahlı direniş mücadelemizin daha da yükseltilmesi için de hayati önemde bir zorunluluk arzetmektedir. Günümüz Kürdistan'ında yaklaşık iki yıldan beri devrimci kurtuluş kuvvetleri ile sömürgeci-faşist ordu birlikleri arasında amansız bir mücadele yürütülmektedir. Bu süre içinde silahlı mücadele Kürdistan'ın her köşesine yayılmış, silahlı direnişimiz bir daha sökülemeyecek bir biçimde topraklarımıza kök salmıştır. Soruna bu açıdan bakıldığında silahlı direniş mücadelemizin ilk doğuş yıllarını geride bıraktığı ve kitleler içinde kendisine bir temel bulma dönemini aştığı, bu mücadelede yayılma döneminin yaşandığı rahatlıkla görülecektir. Bu dönem, sonuç alıcı çatışmalara girmemiz gereken bir dönemdir, ideolojik ve politik kazanımlarımızın pratik kazanımlarla desteklenmesi dönemidir.

Bugün Türk sömürgecilerinin ülkemiz üzerindeki egemenliklerini sürdürmede tümüyle kendi silahlı kuvvetlerine dayanmanın dışında çıkar yolları kalmamıştır. Sivil bazı kurumlarla maskelenmeye çalışılsa da, Türkiye'de egemen olan yönetim biçimi de özünde askeri-faşist diktatörlüktür. Yürürlükteki sistemin kendisi alternatif bulamamakta ve tam bir çöküş sürecini yaşamaktadır. Direniş savaşımız yükseldikçe Türk burjuvazisinin yaşam kavgasındaki biricik dayanağı olan silahlı kuvvetlerinin her geçen gün daha fazla savaşa sürülmesi sözkonusudur ve bu durum burjuvaziyi her gün biraz daha ölüme yaklaştırmaktadır. Ordunun Türkiye'de ifa ettiği özel fonksiyon nedeniyle orduya vurulan her darbe burjuvazinin yaşam damarlarından birinin daha kopması anlamına gelmektedir. İki yıllık genç ve yeterli tecrübelerden yoksun silahlı direniş pratiğimizin Türk ordusunun kofluğunu ve köhnemişliğini ne denli gözler önüne serdiği düşünülürse, direnişin biraz daha dayatılması halinde, onu çürüme ve dağılmanın eşiğine getirmenin hiç de zor olmadığı görülecektir. Eğer gelişmeler çok iyi değerlendirilir ve bu ordunun karşısına halk ordusu ile çıkılırsa, Türk ordusunun erkenden bir dağılma sürecine gireceği kesindir.

Günümüz koşullarında direnişimizin geleceğini güvenceye bağlamak ve daha güçlü bir gelişme yaratabilmek için, düşman planlarını bozguna uğratmak ve düşman kuvvetlerini yok etmek gerekmektedir. Bunu başarabilmek için de silahlı kuvvetlerimizin nicelik ve nitelik olarak geliştirmeye ihtiyacımız vardır. Kuvvetlerimizi geliştirmek için direniş savaşımızı ülkenin belli alanlarında yoğunlaştırmak, daha büyük savaşlara girişmek ve daha büyük başarılar kazanmak için de kuvvetlerimizi kurmak ve geliştirmek zorundayız. Genel olarak düşmanın askeri güçlerini parça parça yok etmek ve kayıplarımızı en aza indirerek kısmi zaferler kazanmak, giderek bununla daha büyük zaferler kazanmanın koşullarını yaratmak, düşmanın silahlı birliklerinin karşısına daha büyük askeri güçler çıkarmakla mümkündür. Bu, düşmanı imha etmek için kuvvetlerimizi bir araya getirmek ilkesidir. Daha büyük bir kuvvete ulaşmanın kaynağı ise halk kitleleridir. Bugün yürüteceğimiz siyasal mücadele temelinde kırsal alanlardaki geniş yurtsever köylü kitlelerini, silahlı halk milisleri tarzında örgütlendirebiliriz ve örgütlemeliyiz. Bu yapı üretimden kopmaksızın düşmanı imha etmede silahlı kuvvetlerimize muazzam katkılarda bulunabileceği gibi, gerilla birimlerini ve hareketli birliklerimizi nicelik ve nitelikçe geliştirmede de büyük bir rol oynayacaktır. Kısacası savaşı geliştirmek için, halk kitleleri arasındaki örgütlülüğümüzü genişliğine ve derinliğine yaymak, örgütlenmemize her yönüyle sağlam bir öz ve biçim kazandırmak için de savaşı geliştirmek görevi ana görev olarak karşımızda durmaktadır.

Faşist sömürgeciler bugün silahlı kuvvetlerini hemen hemen tamamen kırsal alanlarda yoğunlaştırmışlardır. Mevcut durumda düşman şehir merkezlerine bir ölçüde güvenilir cephe gerisi gözüyle bakmaktadır. Bunda şehir merkezlerindeki devrimci çalışmalarımızın çok zayıf bir durumda olmasının önemli bir etken oluşturduğu kesindir. Özellikle ulusal kurtuluş mücadelemizin bugünkü aşamasında şehir merkezlerinin düşmanın kesin denetimi altında bulunduğu doğrudur ve bunun için de temel mücadele biçimimiz olan silahlı mücadele kırsal alanlarda yürütülmektedir. Ama bu durum şehir merkezlerindeki devrimci çalışmanın önemini azaltmamaktadır. Bu alanlardaki devrimci çalışma esas olarak iki açıdan büyük bir değer taşımaktadır. Birincisi, devrimin temel gücü kırsal alanlarda bulunmasına rağmen, şehir merkezleri de büyük bir ulusal kurtuluşçu potansiyel gücü barındırmaktadır. Devrimimizin öncü sınıfı olan işçi sınıfı şehirlerde istihdam edilmektedir. Silahlı kuvvetlerin kaynağı olan siyasal çalışmayı yürütecek kadro gücü en başta şehirlerde ortaya çıkarılabilir ve bunun için başlıca kaynaklardan biri aydın-gençliktir. Siyasi ve silahlı çalışmalarımızın her zaman için ihtiyaç duyduğu yönetici güçler sorununun çözümü bir ölçüde şehir merkezlerinde yoğunlaştırılacak bu yönlü çalışmaya bağlıdır. İkincisi, düşmanın gücünü parçalamak, düşmanın silahlı kuvvetlerinin bütün gücünü kırsal alanların üzerine seferber etmesinin önüne geçmek için şehir merkezlerinde kitlelerin siyasal şiddetini geliştirmek zorunludur. Düşmanı, kendisini en çok emniyette hissettiği alanlarda sürekli taciz etmek, bu alanlarda ona çok ağır darbeler indirmek mümkündür ve gereklidir. Şehir merkezlerinde, kırsal alanlardan yürütülen silahlı mücadele ile organik bağ içinde, düşmanın en azgın sivil ve resmi unsurları imha edilebilir; düşmanın çeşitli idari, ekonomik ve askeri kuruluşlarına karşı sabotajlar ve saldırılar düzenlenebilir. Şehir merkezlerinde, düşmanı, her ekonomik kuruluşunu, her idari binasını, her askeri tesisini ve her stratejik noktayı saldırılarımızdan korumak için bir miktar askeri güç ayırmak zorunda bıraktığımız an nihai zaferin temel etkenlerinden birini daha hazırlamış olacağız.

Kürdistan'daki silahlı direniş savaşının önemli avantajlarından biri de, Türkiye'deki emekçi halk kitleleri üzerinde doğrudan etkide bulunmasıdır. Direniş mücadelemizin olumlu etkileri pratikte somut bir biçimde görülebilmektedir. Devrimci savaşımız Kürdistan'da faşist sömürgeciliğe vurdukça Türkiye'de faşizmin karanlık perdesi aralanmış, halk kitleleri bir ölçüde rahat nefes almıştır. Aynı şekilde Türkiye'de de emekçi yığınların ve en başta da işçi sınıfı ile devrimci gençliğin devrimci eylemliliği uc vermeye başlamıştır. Bu cephede kitlelerin anti-faşist muhalefetini dizginlemek isteyen faşist yönetim, resmi sıkıyönetimi kaldırmak zorunda kalmıştır. Şimdilik güçlü ve tutarlı bir devrimci önderlikten yoksun olsa da, Türkiye halkı yaşadığı pratikten sonuçlar çıkarmakta, mücadelemizin kendisine sağladığı somut enternasyonalist desteğin bilincine varmaktadır. Kürdistan'da halk savaşının yükseltilmesi durumunda bunun Türkiye cephesindeki etkisinin daha fazla artacağı, mücadelemize duyulan ilgi ve sempatinin pratik enternasyonalist desteğe dönüşeceği ve her iki halkın birleşik devrimci direnişinin faşizmin sonunu getireceği şimdiden belli olmuştur. Özcesi mevcut görevlerimizi yerine getirdiğimizde yalnızca ulusal kurtuluş savaşımızın zaferini yakınlaştırmakla kalmayacağız. Türkiye'deki demokratik halk devriminin gelişimini de hızlandıracağız. Böylesine soylu gelişmelere yol açacak bir silahlı direniş savaşının komutanları ve yürütücüleri olmaktan daha şerefli ve kıvanç verici bir şey yoktur.

Sözünü ettiğimiz bu gelişmelerin ortaya çıkarılması esas olarak devrimcilerin pratikte öncülük görevlerini layıkıyla yerine getirmelerine bağlıdır. Devrimci savaşın gelişmesini sağlayacak olan halkımızın siyasal ve askeri ordulaşmasının yaratılması, pratik faaliyetlerin içinde bulunan Partimizin kadro ve savaşçılarının elindedir. Onlar böyle bir orduyu kurmak, bu orduyu sevk ve idare etmek, yeni savaşım biçimlerini bulup uygulayarak faşist sömürgecileri kahredecek bir savaşı yoğunlaştırmak, kısacası zafer kazanacak olan komutanlar haline gelmekle yükümlüdürler. Günümüzün ihtiyaç duyduğu devrimcilik budur, dünyayı yeniden kurabilecek olan devrimcilik budur. Bugün halkımızın bizden istediği devrimcilik de böyledir. Halk yığınları da ordulaşmanın gereğini dile getiriyorlar; “Türk ordusuna karşı savaşmak için bize bir ordu gereklidir” diyorlar. Ancak Parti önderliğimizin de sıkça vurguladığı gibi, kadro ve savaşçılarımız ordu kurmada başarılı olamama noktasında bulunmaktadır. Halkımızın ordu halinde örgütlenmesi ve militanların da halk ordusunun komutanları düzeyine yükselmesi görevlerinin önümüze çıktığı bugünkü darboğazın aşılması Kürdistan ve Türkiye halklarına çok şeyler kazandıracaktır. Ama görevlerin gereğinin yerine getirilmemesi durumunda kaybeden sadece militanlar değil, Kürdistan ve Türkiye halkları olacaktır. Oysa biz kazanmak için savaşıyoruz ve kazanmamız gerekiyor. PKK devrimciliği zafer kazanan, kazanacak olan devrimciliktir. Bunun içindir ki, “zafer kazanmayı göze almalı, kazanmaktan korkmamalıyız.”

Komutanlar haline gelmemizin önünde kendi kendimizden başka hangi engel olabilir? Eski toplumun üzerimizde kalan kirlerinden arınma korkusundan başka hangi güç bizi buna ulaşmaktan alıkoyabilir? Öyleyse gerektiğinde ölümün üzerine gözünü kırpmadan yürüyen militanlarımız kendi kendilerinden duydukları korkuyu bir yana atmalı, toplumdaki gelişmeyi sağlayabilmek için en büyük gelişmeyi ilkin kendi kişiliklerinde sağlamayı başarmalı, dönemi karşılayacak düzeyde ideolojik güçlenmeyi, politik ustalığı ve örgütsel biçimliliği mutlaka edinmelidirler. Eski toplumun üzerimizde yer eden uyuşukluğu ve durgunluğundan kurtulmalı, “sevdiğimiz”, “alıştığımız” kirli gömleğimizden ayrılmalıyız.

“Kirli gömleği atmanın zamanıdır, temiz çamaşır giymenin zamanıdır.” (Lenin, Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi)

GELİŞEN MÜCADELEMİZ DÜŞMANI İTİRAFLARA ZORLAMAYA DEVAM EDİYOR

Baştarafı 1. sayfada

Türk devletini temellerinden sarsıyor. Normal gelişim seyri içerisinde değil de, Osmanlı devlet fideliğinde bürokrat ve feodallerin üstten dönüşümü tarzında oluşan Türk burjuvazisi ve esas olarak bu sınıfa dayanan TC'nin eğreti temeli gözönüne getirilecek olursa sarsıntının boyutları daha rahat anlaşılabilecektir. Faşist Türk devletinin, Kürdistan Devrimi'nin öncüsü PKK ile mücadelede hiçbir insanlık, ahlak, hukuk ve savaş kuralı tanımamasının bir nedeni de burada yatmaktadır. Çünkü o güçsüzdür, gelinen aşamada koltuk değnekleriyle ayakta durmaktadır, bu nedenle de PKK'nin en küçük bir eylemine dahi tahammülü yoktur. O bakımdan ne kadar maddi-manevi-teknik olanakları varsa tümünü sonuna kadar kullanarak, daha ilk adımda KUKM'yi öncüsü PKK şahsında boğmayı, imha etmeyi amaçlamıştır.

Basın, daha başlangıçtan beri bu doğrultuda kullanılan araçlardan bir tanesi olmuştur. İstisnasız tüm ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleri karşısında gerici basına benzer işlevler yüklenmiştir. Yani devrimci propagandaya karşı, karşı-propaganda geliştirmede ve tabii gerici yönetimlerin vazgeçmeyecekleri yalan, karalama, küçük düşürme, inkar vb. kampanyalar sürdürmede basın önemli bir yer tutmuştur. Ancak Türk burjuva basını kadar utanmazlıkta, alçaklıkta ve kepazelikte sınır tanımazlık örneğine rastlamak mümkün değildir. Bu utanılası durum sadece bugünkü Türk basınının içerisinde bulunduğu bir durum değildir. Türk basın tarihine dönüp şöyle bir bakılacak olursa görülecektir ki, o daha ilk ortaya çıktığı dönemde Abdülhamit tarafından iğdiş edilmiş, köleleştirilmiştir. Sonraları M. Kemal döneminde daha da sistemleştirilerek sürdürülen bu durum günümüze kadar böylece sürüp gelmiştir. Elbetteki basının neden burjuva devleti, faşist düzeni savunduğundan söz etmiyoruz. Adı üstünde, burjuva basını, burjuvazinin çıkarlarına hizmet edecektir. Anlatmaya çalıştığımız dünyadaki benzerlerinden farklı yönü, yani adeta efendisinin gözlerinin içine ve kamçı hareketine bakan bir sirk hayvanını çağrıştıran niteliği, daha doğrusu niteliksizliğidir.

Bu besleme basın, Hareketimizin daha ideolojik-teorik oluşum döneminden başlayarak, politik mücadele sürecinde ve özellikle 15 Ağustos 1984 Atılımı ardından faşist cuntanın talimatları doğrultusunda yoğun bir yalan, karalama kampanyası başlatmıştır. Ancak PKK'yi teşhir edelim derken, gelinen aşamada faşist-sömürgeci Türk devleti gibi, Türk burjuva basınının da iplikleri pazara çıkmış ve bazı gerçekleri artık kendileri de itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Sonbahar Atılımı sürecinde HRK partizanlarının gerçekleştirdiği başarılı eylemler, öncünün Kürdistan halkıyla her geçen gün daha da bütünleşerek elde ettiği kazanımlar temelinde, ulusal kurtuluş mücadelemiz vardığı boyutlarda TC'yi öylesi bir çöküşe sürüklemiştir ki, içte ve dışta adeta ne yapacağını şaşırmış, yarınını düşünemez hale gelmiştir. Bu tabloyu Teoman Erel, gerçek olanla senaryoyu birbirine katarak şöyle çiziyor: *"Son aylarda basınımızda yer alan haberlerden bazılarını hatırlayalım: Suriye ve Irak'ta yuvalanan PKK eşkiyasının acımasız saldırıları... Ölen subayların eşlerinin fotoğrafları. PKK lideri Abdullah Öcalan'ı yeni aldığı Golf marka arabada güzel bayanlarla birlikte gösteren fotoğraf... Bunların bir plan ya da, –son yılların moda deyimi ile– senaryo dahilinde ortaya çıktığını iddia etmek durumunda değiliz... Heyecan, öfke, tahrik ve tepki birbirine karıştı mı, gelişmelerin nerede duracağı belli olmaz. Böyle bir anafora sürüklenmekten korkuyoruz. Durum ciddidir... Manzara, 'kapıldım gidiyorum, bahtımın rüzgarına' manzarasıdır."* (Milliyet, 13 Kasım 1986) İşte 'manzara' budur. Mercedesli, Golflu senaryolar da artık kâr etmeyecektir. 'Bahtının rüzgarına' kapılmış olan faşist Türk devletinin sürükleneceği yeri de biz söyleyelim: Tarihin çöp sepeti.

Uludere eyleminin ardından savaş uçaklarıyla girişilen saldırının da fiyaskoyla sonuçlanması sömürgecileri iyice tedirgin etmiş olacak ki, acılarını biraz da olsa hafifletmek amacıyla çeşitli şaibeler yaratmaya çalışmaktadırlar. Cuntanın baş destekçisi Milliyet'e göre, "vurulacak hedeflerde MİT ajanları da var"mış ve "bu ajanlara saldırıdan bir saat önce haber verilerek kendilerini korumaları sağlanmış." Bu tür saçma ve gülünç iddialara acaba hala birilerinin inandıklarını mı sanıyorlar? Hatırlanacak olursa hava saldırısının ardından "bitirdik, tükettik" vb. yoğun bir yalan kampanyası başlatılmıştı. Faşist devletin en üst yetkilisinden, basınına ve faşist düzenin 'sol' koltuk değnekleri sosyal-şoven, reformist ve ilkel milliyetçi hempalarına kadar gelişmeleri çarpıtmak için adeta yarış etmekteydiler. Fakat Sonbahar Atılımıyla birlikte Kürdistan'ın dört bir yanında gürleyen HRK namluları, sömürgeci kolluk kuvvetlerine, özel birliklere ve milis çetelere peşpeşe vurulan isabetli darbeler ve tüm bunların doruğu olan Mardin Radar Üssü'ne saldırı düşman saflarında yeniden korku ve paniği had safhaya çıkardı. O tarihlerde burjuva basınında yer alan şu başlıklar bile düşmanın ruh halini göstermeye yetmektedir: *"PKK'lı katiller 'sonbahar eylemini' sürdürüyorlar. NATO üsleri korumada"* (Tercüman, 23 Ekim 1986). *"PKK'nın Mardin'deki hava üssüne roketatarlı saldırısından sonra... Pirinçlik Üssü'nde alarm. Kerkük-Yumurtalık boru hattının yanısıra, Habur Köprüsü, Batman Rafinerisi, Keban, Atatürk ve Karakaya barajlarında güvenlik önlemleri yoğunlaştırıldı"* (Milliyet, 23 Ekim 1986). *"PKK'cılar roketatar kullandılar. Mardin Radar Üssü'ne saldırı. Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde 2 yılı aşkın süredir kanlı eylemlere girişen, genellikle askerlere pusu kuran PKK militanları, ilk kez bir hava üssüne roketatarlarla saldırıya giriştiler. Siirt'in Eruh, Hakkari'nin Şemdinli ilçelerinin 15 Ağustos 1984 tarihinde PKK militanları tarafından basılmasıyla başlatılan eylemler, önceki gün yeni bir boyuta ulaştı"* (Milliyet, 22 Ekim 1986).

Her zaman olduğu gibi korku ve paniğin yine itiraflara yol açtığı açıkça görülmektedir. Elbetteki mücadele yeni boyutlara ulaşmaktaydı. Üstelik düşmana itiraf ettirecek kadar açık-seçik, belirgin bir gelişmeydi bu. Genelkurmay Sekreterliğinden yapılan açıklamayla düşman saflarındaki panik yatıştırılmaya çalışılıyordu: *"Genelkurmayın açıklaması... Radarlar normal fonksiyonel faaliyetlerini devam ettirmektedir. Yanlış değerlendirmelere mahal vermemek için bu açıklamanın yapılmasına ihtiyaç duyulmuştur."* (Milliyet, 23 Ekim 1986) Sonraki günlerde, tamamen MİT'in güdümünde bulunan Yankı dergisinde sayfalar boyu süren çeşitli yazılarla olayın önemi vurgulanıyor, bir yandan çarpıtılmaya çalışılırken öte yandan faşist devleti tedbirli olması gerektiği yolunda uyarıyordu: *"PKK boyundan büyük oynuyor"* başlığıyla şunları söylüyor: *"Özellikle 12 Eylül sonrasında başı ezildiği sanılan bir dönemde bayrak açarak dikkati çekiyordu... Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesinde güvenlik kuvvetleri ve sivil halka acımasızca saldıran PKK'nın amaçları arasında yönetimin devrimle yıkılması yer alıyordu... Hedefler arasında NATO ve ABD üsleri, Türk-Irak Petrol Boru Hattı, petrol üretim ve dolum tesisleri, Keban barajı ve hidroelektrik santralı da yer alıyordu... Gelişen olaylar PKK'nın Türkiye'nin neredeyse gözü, kulağı, can damarı olan bu hedeflere yaptığı saldırıları planladığı gibi uygulamaya koyduğunu gösteriyor... Bu saldırıların ardında Türk ve Amerikan üslerinde güvenlik önlemleri artırılıyor... Düşman, yani PKK adım adım hedefledikleri gerçekleştirmeye çalışıyordu... Türkiye ve NATO'nun Ortadoğu'daki gözlerini kapatmak PKK'ya ne sağlayabilir? Bunun yanıtını PKK'yı hedef değiştirmeye iten ve şimdiye kadar oynamadığı kadar büyük oynamasını sağlayanlar tarafından verilebileceğini iyi anlamak ve tedbirleri ona göre almak gerekiyor."* (Yankı, 27 Ekim-2 Kasım 1986, sayı: 813)

Evet, faşist cunta da 12 Eylül sonrasında "PKK'nin başını ezdiğini" sandı. Bunun için çok çabaladı, çırpındı. Fakat nasıl bir yanılgıya düştüğünü de çok geçmeden anladı. Çünkü PKK, Kürdistan'ın somut koşullarının doğru tahlilinden yola çıkarak saptadığı uzun süreli halk savaşı stratejisi ve buna uygun taktiklerle hiçbir engel tanımadan sağlam adımlarla yürümektedir. Bu gelişmeyi önleyemeyen TC ise, Kürdistan'ın dağını taşını bombalamakta, top ateşine tutmakta ve tam da bilinçsizce çırpınan yaralı bir canavarı andırmaktadır.

Aynı derginin başka bir sayfasında Mardin eski valisi Ergun Gökdeniz adındaki MİT mensubuyla yapılan bir konuşma var. Asıl ilginç itiraflar bu sayfada yer almaktadır. Bilindiği gibi, şimdiye kadar hemen hemen tüm eylemlerin ardından sömürgeci yetkililerin yaptıkları açıklamalar, *"Olaydan sonra saldırganlar gece karanlığından yararlanarak sınırların ötesine kaçtılar"* vb. biçimindeydi. Şimdi ise artık hiçbir inandırıcılığı kalmamış bulunan bu tür iddialardan vazgeçmek ve gerillanın Kürdistan halkının bağrında barındığını itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Bu konuda deneyimli MİT mensubu soruları şöyle yanıtlıyor:

"Yankı- Mardin Radar Üssü'ne saldırıda bulunan PKK militanları eylemden sonra sınırı geçmişler midir?"

"Gökdeniz- Sanmıyorum. Halen Kızıltepe'de olabilirler."

"Yankı-Roketatarları nereden bulmuşlardır?"

"Gökdeniz- Köylerdeki zulalarından eylem için çıkarmışlardır." (Yankı, aynı sayı)

Kızıltepe'de bu amaçla sokağa çıkma yasağı uygulandı ve helikopterler desteğiyle operasyonlara girişildi. Fakat sonuç sömürgeciler için bir kez daha fiyaskoydu. Çünkü 'halk denizi içinde balık' diye nitelenen gerilla karşısında faşist ordu sürülerinin yapabileceği fazla bir şey olamazdı. Nitekim 15 Ağustos'tan günümüze kadar geçen sürede, o üstüne toz kondurulmayan faşist ordunun içine girmiş bulunduğu çöküş bunun en açık kanıtıdır. İşte MİT mensubu Ergun Gökdeniz açıkça itiraf etmek zorunda kalıyor:

"Yankı- Saldırıların durmayıp, tırmandırılmasının sizce sebebi ne?"

"Gökdeniz- Türk Silahlı Kuvvetleri'ni bu gerilla batağına çekmek istiyorlar. Vietkong gibi silahlı propaganda faaliyetlerini sürdürmek istiyorlar. Bence küçük gruplarla bu eylemlerin üzerine gidilmesi lazım. Önce militanları tespit etmek ve güçlü istihbarat gerek."

"Yankı- Saldırıların artmasına engel olmak için alınan tedbirler yeterli midir?"

Gökdeniz- Yeterlidir."

Düşman, Kürdistan'ın kendileri için bir 'batak' olduğunu da itiraf etmektedir artık. Ama unutmuş göründükleri bir nokta var: O sözünü ettikleri, umut bağladıkları özel 'küçük gruplar' da sonucu değiştirmeyecektir. Çünkü o adı geçen Vietkong'a karşı emperyalist efendileri ABD'de aynı 'küçük gruplara' umut bağlamıştı ama sonuç ortadadır. Kürdistan'da da bir süreden beri bu özel timler görev yapmaktadır. HRK birlikleriyle karşılaştığı her yerde bozguna uğrayan bu güçler gelişmeleri durdurabildi mi? Gelinen aşamada yapacak hiçbir şeyleri kalmadığını sömürgeciler çok açık bir biçimde itiraf ediyorlar. Saldırıları engellemek için alınan tedbirler "yeterlidir" diyerek çaresizliklerini açıkça dile getirmek zorunda kalıyorlar. Faşist devletin üst kurumları ve yetkililerinin yaptıkları her açıklamada bu çaresizliğin izlerine rastlamak mümkün. Ve o ilk dönemlerdeki *" yakarız, keseriz, 72 saatte bitiririz"* şeklindeki mahalle kabadayısı tavrı yerini giderek çaresiz ve umutsuz demeçlere bırakmaktadır. Son sıkıyönetim görüşmeleri sırasında sarfedilen *"MİT, Genelkurmay ve Emniyet Genel Müdürlüğü yetkililerinin, Güneydoğu yöresinde PKK eylemlerinin daha bir süre devam edebileceğine inandıkları"* şeklindeki ifade bile burunlarının nasıl sürtüldüğünü göstermeye yetmektedir.

Görülüyor ki ordusu, polisi, özel timleri, köy korucuları, ihanetçileri, emperyalist efendilerinin desteği, sol maskeli koltuk değnekleri vb. tüm 'koz'ları PKK'nin güçlü taktikleri karşısında etkisiz kılınmış ve sömürgeci-faşist Türk devletinin yapabileceği bir tek şey kalmıştır; yalan ve karalama girişimleriyle devrimci hareketi küçük düşürmeye çalışmak. Son günlerde özellikle KUKM'ni destekleme kampanyasını hedeflediği anlaşılan çeşitli masallar boyalı basının sayfalarında çokça görülür oldu. Bir yandan Ulusal Önderimizin adı etrafında 'lüks ve sefahat' masalları uydurulurken, öte yandan Parti içerisinde çekişmeler olduğu, karşı çıkanın derhal kurşuna dizildiği vb. "küçüklerin dinlemesi sakıncalı korku masalları" türetilmektedir. İşte bazı örnekleri: *"Abdullah Öcalan'ın (Apo), Şam'da Mercedesini bir kadına hediye ederek son model Golf marka lüks otomobil aldığı da ortaya çıktı... Abdullah Öcalan ve yakın arkadaşlarından güvendikleri bazıları İsveç ve Almanya'daki bazı Türk işçilerini tehdit ederek topladığı paraları... keyfince kullandığı."* (Hürriyet, 6 Kasım 1986) Hatırlanacak olursa geçen yıl da benzer bir senaryo burjuva basında günlerce işlenmişti. Bu kez "kırmızı Mercedes"in yerini "beyaz Golf" almıştır. Ve Türk basını "şanına layık" düşkünlük örnekleri sergileyerek ahlaksızlığını doruğa vardırmıştır. Ancak bu ve benzeri masalların, geçen yıl nasıl Kürdistan halkının yurtseverlik duygularını kamçılamaktan başka bir işe yaramadıysa bu yıl da ters teperek düşmanın suratında şaklayacağı kampanya sonucuyla ortaya çıkacaktır.

Bunun yanında bir de kim bilir kaçıncı kez, *"PKK'nin dağıldığı"* vb. yalanlarla korku masalları yeniden işleniyor. İşte bunlardan bazı örnekler: *"PKK'da Kongre öncesi çatlak"* (Hürriyet, 1 Kasım 1986). *"PKK'da çözülme, 20 Apocu Barzani'nin peşmergelerine katıldı. Apo, PKK'lı 5 yöneticiyi kurşuna dizdi."* (Tercüman, 6 Kasım 1986) Bunlar bazı başlıklar. Fakat aynı yazının en son paragrafında ise şu itiraflar var: *"Yasadışı bölücü PKK örgütünün son aylarda bölgede eylemlerini artırması ve saldırılarına karşı bölgede... güvenlik tedbirleri artırılırken, olağanüstü tedbirler de sürüyor. Bölgede görev yapan güvenlik birimlerindeki devriye sayıları her gün artırılıyor. Son ayda 300 eğitilmiş 'özel vurucu timi' daha bölgeye gönderildi. Bu eğitilmiş komando timleri, Irak-Türkiye Boru Hattı ve TPAO tesislerini, PKK'nın eylem ve sabotajlarına karşı koruyor."*

Görüldüğü gibi gerçekler bir tek yazının boyutları içerisinde bile boyalı basını, kendi kendini yalanlamak zorunda bırakıyor. Evet yazının başlıkları ile sonuç paragrafına bakmak yeterli. Sormak gerekir, "PKK çözülüyor"sa, *"Apo, yöneticileri kurşuna dizdirip, kendisi lüks ve sefahatla uğraşıyor"*sa, *"PKK'da Kongre öncesi çatlaklar"* varsa; faşist devletiniz, emperyalist ağababalarınızla birlikte bunca korku ve telaşınız neden? Bunca önlemi kime ve neye karşı alıyorsunuz? Neden böyle çırpınıp duruyorsunuz? Acaba bir meraklı çıkıp da 15 Ağustos 1984 tarihinden bu yana yazdıklarınızı yan yana getirirse ortaya nasıl bir manzara çıkar, kendiniz bile bu rezalet tablosunu seyredebilecek misiniz?

Sonuç olarak, başta da belirtildiği gibi, burjuva basınının bu içler acısı durumunun doğası gereği böyle olduğunu anlıyoruz. Ancak dikkat çekilmesi gereken nokta şudur: Bu padişah dalkavuklarının bunca gülünç durumlara düşmeleri, bir tek yazının boyutları içinde bile kendi kendilerini yalanlar duruma gelmeleri, kendi beceriksizliklerinden ötürü değildir. Asıl neden, PKK-ERNK-HRK önderliğinde KUKM'nin tahmin edemedikleri bir hızla gelişip boyutlanmasıdır. Bunun sonucunda birçok gerçeklik o kadar çabuk ortaya çıkıyor ki düşmanı ve şakşakçılarını sersemletiyor adeta. Ve bundan böyle de, halkının öz gücüne dayanarak, ondan aldığı güç ve destekle daha büyük adımlar atarak düşmanı kahredeceğinden hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Ele Geçirilen Her Mevzi Yeni Mevziler Kazanacak

Elde Edilen Her Üs Yeni Bir Devrim Üssünü Yaratacaktır

PARTİZANIN MEKTUBU

Türk burjuvazisinin doğduğu andan başlayan ve günümüze kadar devam eden halklar üzerindeki talancı ve fetihçi karakteri, diğer egemen sınıflardan farklı bir yapılanışa sahiptir. Ve bu yapısı onun varlık koşulu olmuştur. Yaşamını buna bağlayarak ayakta kalmaya çalışan Türk burjuvazisi suni ve gerici karakterinden hiçbir dönemde vazgeçmemiş, hemen hemen her dönemde halklar üzerinde siyasi ve askeri baskısını katmerleştirmiştir. Türk burjuvazinin bu karakteri emperyalizmle kurulan ilişkilerle çığırından çıkmış, emperyalizmin işgalci-talancı-saldırgan ruhuyla bütünleşince tarihin en barbar, en saldırgan egemen sınıfı olarak halklar üzerinde karşı-devrimci terörünü estirmiş, halkların gelişmesini dumura uğratarak tarihin en büyük suçlularından biri olmuştur. Dünyadaki gelişmelere uygun, fakat halkların ilerici gelişimine karşıt bir biçimde uygulamalar geliştirmiş, karşı-devrimin en kaba yöntemlerinden en ince yöntemlerine kadar hemen hemen hepsini iç içe veya yan yana kullanmıştır. Halkların uluslaşmalarında ulusal kimliklerine kavuşarak toplumsal bir varlık haline gelmelerini engellemede Türk egemen sınıflarının oynadığı gerici rol çok açık ve nettir. Bu egemen gücün köstekleyici, katliamcı karakteri, proletarya önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelelerinin görkemli zaferler kazandığı bir aşamada, iyice açığa çıkmış, gözler önüne serilen bu insanlık dışı ucube oluşum emperyalizmin desteğinde bölge gericiliğinin temsilcisi olarak bölge halklarının kurtuluş mücadelelerine karşı azgınca savaşımın yürütücüsü olmuştur.

Emperyalizmin II. Dünya Savaşından sonra geliştirdiği yeni-sömürgecilik uygulamalarına karşı geliştirilen ulusal kurtuluş mücadelelerinin zaferi, emperyalizmi gerek sömürgeciliğe ve gerekse yeni-sömürgeciliğe karşı gelişen halk hareketlerine karşı yeni uygulamlara itmiş ve bu dönemde başlayan günümüze kadar devam eden, hatta uygulamanın vahşet yönüyle yetkinleştirilen "özel savaş" biçimi halkların kurtuluş mücadelelerinin bastırılmasında tek savaş biçimi olmuştur. Emperyalizmin ve ona bağlı kukla faşist yönetimlerin tarihten aldıkları dersler sonucunda oluşturdukları bu son savaş biçiminde başka savaşım ve yaşamlarını sürdürme yolları yoktur. Deneyebilecekleri en son savaş biçimidir ve bunun çözümsüz olduğunu da Vietnam'da görmüşlerdir. Halklar karşısında yenilmelerine rağmen, içine düştükleri çıkmaz ve çaresizlik onları bir kez daha eski savaş biçimine sarılmaya itmiştir. Vietnam'da denenen fakat alınan yenilgiye rağmen günümüzde Kürdistan'da uygulanan "özel savaş", sınıflar savaşımından çıkarılan deney ver tecrübelerin son biçimidir. CIA tarafından her bölgenin ve ülkenin özgül koşullarına göre "Özel Harp Dairesi" ve kolları biçiminde teşkilatlandırılarak yürütülen "özel savaş": Faşist terörle halkların sindirilmesi, gerillaya karşı kontr-gerillanın örgütlendirilmesi, bir halkın kendi içinde birbirine kırdırtılması ve daha başka savaş yöntemlerinin, her türlü modern imha silahlarının da kullanılabilecek ne kadar ordu birlikleri varsa hepsinin kullanılması demektir.

ABD emperyalizmi, kendine bağlı tüm işbirlikçi-faşist yönetimleri kendi savaş stratejisine göre görevlendirmekte ve bu stratejilerini uygulama alanları olarak da sıcak, ısınan ve soğuk bölgelerin en hassas olanını merkez üs olarak seçmektedirler. Bugün dünyanın en sıcak alanı Ortadoğu'dur. Ve sıcak bölgenin en hassas alanı da Türkiye-Kürdistan oluşturmaktadır. Bu konumuyla da bölgedeki "özel savaş" uygulamasının merkezidir. "Özel savaş" uygulamalarının yöneticisi olan "Özel Harp Dairesi"; CIA'nın ve Pentagon'un genel harp dairesine bağlı olarak, ortak savaş stratejisine göre çalışan merkez karargahlardır. Ve bu merkez karargahların en büyük görevi, kendi özgül koşullarına göre uygun savaş taktiklerini geliştirmek ve uygulamaktır. ABD'nin bu genel savaş stratejisini, kukla yönetimler ve ordular emir-komuta zincirine bağlı olarak yürütmekte ve devrimci mücadelenin tasfiye ve imhası için her türlü uygulamayı geliştirmektedirler.

Bugün, "özel savaş"ın bir numaralı yürütücüsü olan Türk faşist yönetimi, ABD'nin savaş stratejisine uygun olarak dönem dönem meydana gelen gelişmelere göre ilk kez 1960'larda ve son olarak da 1980'de son uygulamaları hayata geçirmiş, özellikle de devrimci mücadelenin gerek Türkiye'de ve gerekse Kürdistan'da tehlike arzetmeyecek kadar zayıf olduğu 1960'ların sonuyla 1970'lerin başında mevcut yönelimini gençlik hareketi içerisine dejenere etmiş, "Özel Harp Dairesi"nin gençlik hareketi içerisinde yapabileceği ne varsa yapmıştır. Devrimci gençlik hareketinin doğuş halinde olması, zaaf ve tecrübesizlikleri içerisinde taşıması "Özel Harp Dairesi"nin rahatlıkla faaliyet yürütmesine yol açmış, gençlik hareketinin bu toyluğundan yararlanarak hareketi özünden saptırmaya, onun içini boşaltarak kof bir yapıya dönüştürmeye çalışmıştır. Hareket ya başından itibaren etkisizleştirilmiş, kendi süzgecinden geçirilmiş, ya da hareket içine yerleştirdiği ajanlarıyla ölüm tuzakları hazırlanarak hareket bitirilmiştir. Bundan ötürü 1970'lerin ortalarına kadar gelişmeler kontrollüdür ama her ne kadar kontrollü ise de çalan tehlike çanları da vardır. Kürdistan bir kıpırdanışın merkezi olmaktadır. Ekonomik, sosyal, siyasal bunalımı toplumun tüm sınıflarını etkilemiş, mevcut polis ve asker güçleri emniyeti sağlamada kontrolü elinde tutamaz olmuştur. Her şeyden önemlisi de Kürdistan ölüm uykusundan uyanmış, Türkiye ve Kürdistan siyasal bir çalkantıya ilk adımlarını atmıştır. "Özel Harp Dairesi" telaşla yeniden harekete geçmiş ve gelişen tehlike karşısında başta ordu olmak üzere tüm sivil kurum ve kuruluşlar da en üst düzeyden en alt düzeye kadar hücrelerini yayarak teşkilatlanmasını derinleştirmiştir. "Özel savaş" taktikleri toplumun her alanında uygulanmaya başlanmış, kontr-gerilla timleri devreye girerek, toplumu adım adım kargaşaya sürüklemişlerdir. "Özel savaş"ın bütün sivri oklarının yönü Kürdistan'a yöneliktir. "Özel Harp Dairesi" karşı-devrimci savaş yöntemleriyle yürüdükçe sosyal-şoven örgütlerle Kürt reformist küçük-burjuva örgütleri sert bir duvara çarpmışcasına dağılmış, geçmişin verdiği korkuyla da hemen parçalanmaya yüz tutmuştur. Ortama hakim olan CIA, MİT, Pentagon üçlüsünün aldığı ve yürürlüğe koyduğu kararlardır. Büyük katliamlar gerçekleştirilir. Yarı-askeri, sivil-kontr-gerilla güçler toplumu birbirine, özellikle de örgütleri birbirine düşürme yöntemlerinde epey başarılı olmuşlardır. Ama Kürdistan'daki gelişme bunu çok çok geride bırakan bir seyir izlemektedir.

Türk egemen güçleri, yüzyıllardan beri Kürdistan üzerinde denenen ve önemli oranda da başarılar elde edilen politika ve savaş yöntemlerini; gelişen ulusal kurtuluş mücadelesiyle birlikte daha ince biçimler altında ve modern araçlarla yeniden uygulamaya başlamış, ordunun düzenlenmesi yeniden yapılarak yarıdan fazla askeri güç Kürdistan'a sevkedilmiştir. Bununla da yetinmeyen egemen Türk faşist güçleri, Kürdistan çapında ajan yapıyı ve gericiliği örgütleyerek harekete geçirmiş ve 12 Eylül'le birlikte Kürdistan tamamen savaş kapsamına alınmıştır. 1940'tan itibaren ölüm sessizliğinin hakim olduğu Kürdistan tehlikesi bertaraf edilmiş ve yayılmanın sağlanabileceği bir alan gözüyle bakan sömürgeci faşist Türk egemenleri, burayı yeniden ayağa kalkabilecek bir potansiyel güç olarak görmemişlerdir. Hele hele proletarya öncülüğünde bir ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişebileceği hiç düşünülmemiştir. Bu yüzden Kürdistan'da PKK önderliğinde meydana gelen gelişmeler öylesine ilerlemişti ki, kitleleri saran bir büyüme sözkonusudur ve bu büyümenin önüne geçmek ise mümkün değildir. Türk egemen güçlerinin sonunu getirecek olan Kürdistan'ın modern bir şekilde dünya siyaset sahnesine çıkması tüm gözleri bu sıcak savaş alanına çevirmiştir. Beklenmeyen ve hayali olarak bile düşünülmeyen bu çıkışa hemen müdahaleler dayatılmıştır. Türkiye siyasi ortamını altüst eden bir gelişme seyri izlemesiyle yok edilmesi ve hatta köklerine kadar kurutulması gereken bir hedef durumuna gelmiştir. Zaten böylesi gelişmeler için oluşturulmuş olan "özel savaş" biçimi bırakalım belli bir süreden sonra uygulanmasını, daha ilk tohumların filizlenmeye başlamasıyla hayata geçirilmiş, hatta Vietnam Devrimi sonrasının en acımasız, en kuralsız ve en katliamcı savaş biçimi olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine dayatılmıştır. Kürdistan sathında yaşanan bir ölüm-kalım savaşımı vardır. Ve bu yüzden çok kızgın bir gelişme seyri izlenmektedir. Sömürgeci Türk burjuvazisi tarihinin en ciddi günlerini yaşadığını çok iyi bildiğinden, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına karşı tüm güçlerini yeniden düzenleyerek mevzilendirmiş ve "özel savaş"; çağın tüm modern araçlarıyla donanmış Türk ordusu tarafından uygulanmaya ve sonuç alıcı bir tarzda yürütülmeye başlamıştır. Bu yüzden ilk anda zindanlardaki PKK önder ve kadrolarının, yurtsever kitlelerin üzerine yürümüş, daha sonra Kürdistan'daki mücadelenin yürütücüleri olan devrimciler üzerine yürüyerek her şeyden önce öncülük olgusunu ortadan kaldırmak istemiştir. Tarihin Kürdistan halkına acılı bir şekilde öğrettiği en büyük ders öndersizliktir. Buna kavuşmanın ne gibi sonuçlar doğuracağı

tahmin edilemeyecek bir şey değildir ve nitekim Kürdistan halkı öncülüğe kavuşunca atılması gereken en büyük adımları atarak tarihin kendisine dayattığı görevi yerine getirmiştir. Bundan hareketle, Kürdistan'da yürütülen "özel savaş"ı biraz incelediğimizde ulusal kurtuluş mücadelesinin boyutlarını çok açık ve net görebiliyoruz. Sadece şu veya bu alanda değil, ideolojik, politik, ekonomik, psikolojik her alanda ne kadar kapsamlı ve çağ dışı bir savaşın yaşandığı ortadadır.

PKK, başlangıçta örtülü olan daha sonra açık bir şekilde sürdürülen bu acımasız savaşa karşı büyük bir kararlılıkla direnen tek güç olmuş ve uygulanan her türlü saldırıyı boşa çıkararak nasıl bir güç olduğunu dosta ve düşmana göstermiştir. Zindanlarda yaratılan görkemli direnişler "özel savaş" uygulamalarının hain pusularını tek tek ele geçirerek zaferi kazanmış, haykırılan sloganlar zaferin naraları olmuştur. İkinci zaferin tohumları II. Kongreyle atılarak 15 Ağustos devrimci atılımıyla ise zafer halkımıza mal edilmiştir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi uzun süreli bir halk savaşı sürecine girmekle yenilmezliğini ispatlamış; Kürdistan; sömürgeciliğin "Özel Harp" balyozu altında ezilen, parçalanan, yıkılan bir ülke değil, bu balyoza karşı kendi savaş yöntemleriyle kahramanaca savaşarak zafere yürüyen yiğit Kürdistan halkının ülkesi olmuştur. Kürdistan'da yürütülen savaş, karşıt güçler statüsündeki bir savaş olmayıp, emperyalizme, sömürgeciliğe karşı halk savaşını yükselten bir halkın kurtuluş savaşıdır. Ve bu savaşta, "özel savaş"ın dayattığı sınırsız, kuralsız şiddete karşı halk savaşının sınırsız zafer gücü sergilenmektedir. Eskinin zaptedilen ölü Kürdistan'ı bugün zaptedilmeyen direnişin kalesidir. "Zamanla, halk savaşının dalgalarıyla aşınan en güçlü ordu bile dağılır ve çözülür ve önemli olanı hasım tarafta gözle görülür hiçbir azalma olmaz..."

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerinin "özel savaş" stratejisine karşı geliştirdikleri halk savaşının gelişimiyle, sömürgeci Türk egemen güçleri azgınca saldırıya geçmiş, imha seferlerini başlatarak can telaşıyla yıldırım savaşına başvurmuştur. Amaçları kısa sürede sonuç almaktır, ama bunda emperyalist efendilerinin Vietnam'daki sonlarından hiç ders çıkarmamacasına çılgınca hareket etmişlerdir. Kürdistan'ın muhteşem dağlarına çarpınca da çılgınlığının biraz farkına varmıştır. Çünkü yenilmez, yeryutar, Türk ordusu Kürdistan dağlarına yenilmiştir. Devrimci güçler Türk ordusunun üzerine öyle çok usta taktiklerle de gitmemişlerdir, hatta çoğu kez tarihi fırsatları değerlendirememiş ve bu şekilde düşmana önemli avantajlar bile sunmuştur. Bu durumda bile Türk ordusunun nasıl dize geldiği tüm dünyanın gözleri önündedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin (halk savaşının) daha ilk aşamasına bile geçiş yapılmadığı halde bu kadar kötü düşüşleri, bozgunu yarınlarının nasıl olacağını göstermeye yetmektedir. Türk devletinin İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'un şu sözleri savaşın izahını çok güzel yapmaktadır; *"Bize göre mevcut tedbirler yeterlidir. Değişik tedbirler düşünmüyoruz. Ancak, her defasında söylüyorum ki; eşkiya haince pusu kurarak bu gibi olayları tertip ediyor... Bu pozisyonda durum zor oluyor... Ama şunun bilinmesinde fayda var: Türk güvenlik güçleri hayatları pahasına vatanın savunması için bütün gayretleriyle çalışmaktadır..."* Bir yanda bar bar bağırdıkları "üç-beş eşkiya", "dışarıdan gelen teröristler" propagandası, bir yandan da bütün güvenlik kuvvetlerinin alarma geçirilerek 24 saat durmamacasına savaş sürdürmesinin itirafı olan "tedbirler", "durum zor oluyor", "bütün gayretleriyle çalışmaktadırlar" sözleri Kürdistan'daki savaşın boyutunun itirafı olmaktadır.

Eğer 15 Ağustos'la birlikte içine girilen eylemlilik daha sonraki süreçte devrimci taktiğin saldırı ruhuna uygun eylemlerle yürütülebilinseydi, Türk ordusunun bugünkü durumunun ne kadar içler acısı bir şekil alacağı çok açıktı. Hatta, Kürdistan devriminin silahlı gelişeceğinden hareketle savaş bir sanat olarak ele alınarak, stratejik savunma, savunma içinde taktik saldırılarla üzerine yürünseydi, bu taktik saldırı esas alınarak çeşitli harekatlarla bütün içinde parça parça sıçramalı gelişim yeterince değerlendirilseydi düşmana büyük darbelerin vurulmaması mümkün değildi ve o zaman da pasif savunmanın yolaçtığı zararlar da olmayacaktı. Çükü, gerilla savaşı bir saldırı savaşıdır ve gerilla savunmayı daha güçlü bir saldırıya geçmek için kullanır. Tüm yetersizli-

ğimize rağmen, Partimizin halk savaşı çizgisinin yaratıcı-zafer kazanan özelliğinden dolayı, taktiği sınırlı uygulanmasıyla bile hangi gelişmelerin yaşandığı bütün dünyanın gözleri önündedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi faşist sömürgecileri tam bir çember, hem de ateş çemberinin içine hapsetmiştir. Çevresi kuşatılmıştır, onun bu ateş çemberinin içindeki zulm kalesi olan "özel savaş" ne yapacaktır, istediği kadar tırmandırsın, katliam ve imha seferlerine başvursun ama ateş bir kez alevlendi mi ve bir de çevreyi sardı mı artık son ortadadır demektir.

Düşman iki yıldan beri hatta daha gerilerden başlayan "özel savaş"ın her türlü uygulamasının boşa çıkarılmasıyla, yeni yollara baş vurmuş, "yeni" yasalar çıkararak yürürlüğe koymuş, ama otoritesini bir türlü sağlayamamıştır. Çünkü bugün düşmanın halkımız üzerindeki karşı-devrimci hakimiyeti parçalanmıştır ve kitleler ideolojik, politik olarak uyanarak Parti önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Cephesi içindeki yerlerine çekilmişlerdir. İşte bu noktada 15 Ağustos devrimci atılımının tarihsel anlamının büyüklüğünü görmekteyiz. "Güçlü tarihi olayların bir bölge sakinini çekilmiş olduğu köşesinden, tavan arasından ya da bodrumdan zorla çekip çıkardığı ve onu bir yurttaş olmaya zorladığı devrim dönemlerinin eğitici ve örgütleyici gücünü unutmamalıyız..." İşte Kürdistan'da yaşanan ve düşmanı kıskıvrak yakalayan kitlelerin Parti önderliğindeki bu ayağa kalkışlardır. Düşman, bu ayağa kalkışın önüne geçmek için akla gelebilecek her türlü savaş dışı uygulamalarda bulunarak, kısaca bir savaşı benimsemiştir. Bundan hareketle, devrimci hareket bir yurtsever mi kazanmış, o zorla aynı aileden birini ajanlaştırmak istemiş; bir toplantı mı yapmış bunun karşıtı olarak dayak zoruyla halkı toplantılara katmış; köyden biri devrimci güçlere mi katılmış buna karşı çeteciliği dayatmıştır; bir ajan mı cezalandırılmış buna karşı yurtsever köylüler kurşunlanmıştır... Kısacası düşman Kürdistan'da savaşın en acımasızını sergilemektedir. Hiçbir kural tanımayan bu savaşının sonuçları ise, halkın direniş mücadelesine daha aktif katılımı olacaktır. Emperyalizmin, halkların mücadelesine karşı bulduğu en son biçim olan "özel savaş" stratejisini Türk egemen güçleri Kürdistan'da uygularken çok önemli yanılgılar içine de düşmüşlerdir. Bu da onların "özel savaş"ı nereye kadar götürebileceğinin kanıtı olmaktadır. Defalarca yenilgi alan bir savaş biçimi tekrar tekrar uygulamaya çalışmasının bu defa ki sonu çok kötü olacaktır. ABD emperyalistleri yıllar önce yediği şamarın acısını bugün hala ensesinde hissetmektedir. Sömürgeci Türk egemen güçleri de böylesine bir şamarı çoktan hakkeden ve kurtulması mümkün olmayan bir suçludur.

Yanılgılarla dolu olan bir savaşı Türk egemen güçleri ne zamana kadar sürdürebilir? Sömürgeci Türk egemen güçleri en büyük yanılgıya kendilerine aşırı güven duymakla, karşısındaki gücü gelip-geçici ve biraz baskıyla denetim altına alınabilecek olarak görmesiyle düşmüştür. Geçmişin sevdasına kapılmış ve geçmişte bir-iki tokatla, içten ihanetlerle çok çabuk çökerttiği bilinçsiz halkımızı bir güç olarak hayal bile etmemiştir. Bundan hareketle gelişmelerin başlangıcında hava, kara kuvvetleriyle, yerel gericilik ve ajanlarıyla koordineli bir şekilde "özel savaş" taktikleriyle yıldırım savaşını başlatmış, baskı ve gösterişle sonuç alabileceğini düşünmüştür. Ama sonuç beklenmeyecek kadar aleyhlerine dönmüştür. Geçmişin verdiği hayali dünya sevdasıyla bağırıp durmuşlardır; "bittiler, birkaç kişiler, dışardan geliyorlar" vb... Ama Kürdistan'da yürütülen bir gerilla savaşı olduğunu bağıra-çağıra kabul etmek zorunda kalmışlardır. Hatta gelişen mücadelenin karşısında hiçbir şey yapamayacaklarını itiraf etmeye bile başlamışlardır. Yıldırım Akbulut'un yukarıdaki sözleri bunu ifade ederken, kamuoyuna kendi hayalleriyle umut vermeye çalışarak, *"Bu konuda her türlü tedbir alınacak. Bu bölücü eşkiyaya gerekli ders verilecektir. Timler yetiştiriliyor. Bu hareketin kısa vadeli bir harekat olmadığını biz biliyoruz. Uzun vadeli bir harekattır. İşte ona göre tedbirler alıyoruz... ve almaya devam edilecektir. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın..."* demektedirler. Bu sözleri söyleyenler "Güneydoğu" için üçlü zirveyi oluşturan Kenan Evren, Turgut Özal ve Ürüğ'dur. Bu sözler Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesi veren bir halkın uzun süreli halk savaşımının resmen kabulü ve ilanıdır. Bundan hareketle gelişmeleri biraz izleyenler "üç-beş eşkiya, dışarıdan gelip eylem yapıp gidiyorlar" safsatalarını rahatlıkla ne için olduğunu anlayacaklardır. Bu yüzden faşist Türk sömürgecileri, Kürdistan'da kural ve sınır tanımayan bir savaş yürütmektedir. Çünkü daha önceleri nasıl Kürdistan'a dayanarak yaşamışlarsa bugün de açık bir şekilde Kürdistan'ın devrim balyozu altında can verecek-

lerdir. Bunu bilmemeleri, anlamamaları mümkün değildir. Ve "özel savaş"ın boyutunu belirleyen de bu gerçekliktir.

Bugün, Kürdistan'da yaşanan savaş sadece devlet mekanizmasıyla sınırlı kalmayıp, tüm burjuva siyasal çevre ve partileri, sözde "sollar", kısaca Türkiye siyasal ortamını altüst etmiştir. Tek bir üslup geçerli kılınmış ve bütün siyasi ağızlar bu üslupla bağırmaya, yakınmaya başlamışlardır. Hemen hemen hepsinin birleştiği tek nokta, Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş savaşına karşı önlemlerin geliştirilmesi, bu sorunun ne pahasına olursa olsun halledilmesidir. Ama boş bir çaba olduğunu söylemeye bile gerek yok, çünkü bunu kendileri defalarca itiraf etmişlerdir.

Bugün gelinen noktada; savaş karşılıklı güçler arasında kıyasıya devam ederek yükselmektedir. İster büyük, ister küçük çatışmalar biçiminde olsun savaşın kızgın ortamı her şeye hakimdir. Bu savaşta Kürdistan halkının kaybedeceği bir şeyi yoktur, ama kazanacakları onurlu ve özgür bir yaşam sözkonusudur. Bu, faşist Türk sömürgecileri için böyle değildir, onlar "özel savaş"ın hangi biçimine başvururlarsa vursunlar Kürdistan'ın bağımsızlık mücadelesi günbegün yükselerek ve onların sonlarını getirecektir. Kurtuluşu için silahlanan ve savaşan bir halkın mücadelesini hiçbir emperyalist-sömürgeci gücün durdurması mümkün değildir. Vietnam, Küba, Nikaragua bunun örnekleridir.

Kürdistan halkı, son derece acımasız ve kuralsız sürdürülen "özel savaş"a karşı her şeyden önce kendi ÖZ GÜCÜNE güvenerek karşı durmaktadır. ÖZ GÜCE GÜVEN ilkesinin onu bağımsızlığa götüreceğini çok iyi bilemektedir. Zaten ahlak savaşının esas noktalarından biri de budur. PKK'nin doğuşundaki ana tema bu ilkenin somutlaşmasıdır. Kürdistan dağlarının ve yiğit halkımızın derinliklerine kök salan silahlı kurtuluş mücadelemiz şehitlerimizin kızıl kanlarıyla perçinlenmiştir. Ve bunun yok edilmesi mümkün değildir.

Düşmanın dayattığı ve kıyasıya sürdürdüğü "özel savaş"a karşı kendi ÖZ GÜCÜNE dayanarak savaşan halkımızın mücadelesi geliştikçe, düşmana darbe üzerine darbe vuruldukça sadece düşman cephesinde panik ve dağılma yaşanmamaktadır, aynı zamanda en büyük çözülme ve dağılma düşmanla işbirliği halindeki güçlerde de olmaktadır. Mücadelenin gelişimi işbirlikçi güçlerin halk üzerindeki etkinliklerini kırmış ve esas konumlarını, gerçek yüzlerini açığa çıkarmıştır. Halkımızın öz gücüne güvenmeyen ve bunu fütursuz bir şekilde başka devletlerle girdiği ilişkilerde sergileyen tüm işbirlikçi güçler, ister I-KDP isterse diğerleri olsun, mücadelenin gelişimiyle, öz güce güven olayının yarattığı görkemli ilerlemeyle dağılmaya yüz tutmuşlardır. Artık açık ve belgeli olarak ortaya çıkan yüzlerini gizlemeleri mümkün değildir. Bugün mevcut güçlerin düşmanla girdiği ilişkiler ve yaptıkları açıklamalar, ileri sürdükleri, taraf oldukları gücü açıkça ortaya koyduğu, "PKK dostumuz değildir, aramızda yeri yoktur" sözleri; halkımızın öz gücüne inanmayan egemen güçlerin kuvvetli olduğunu kabul ederek boyun eğerek işbirlikçilik yaptıklarını itiraf etmeleridir. Bu güçlerin isimleri ne olursa olsun, ister "yurtsever", "demokrat", "kurtuluşçu", "sosyalist", isterse "birlikçi", "komünist" vb. hemen hepsi Kürdistan'da gelişen devrimci kurtuluş savaşı karşısında hesap verecek ve yaptıklarını bir bir itiraf edeceklerdir. Halkımıza karşı yürütülen vahşi saldırılar karşısında takındıkları uşak tavırlarını, işbirlikçilik ilişkilerini ya açıklayacak, ya da mücadeleyi günbegün yükselten halkımız onların içine girdikleri onursuzluğu, tüm ilişkileri mücadelesiyle tek tek açıklattıracaktır. Devrimci direnişin uşak ruhlu güçlere Kürdistan'da yer vermeyeceği, halk üzerindeki gerici otoritesini parçalayacağı, onların gelişen mücadeleye küfür etmekle sözde girdikleri "yaşam yolu"nu tıkayacağı, meydana gelen gelişmelerle gösterilmiştir. Düşman onları birer piyon olarak ele alarak "özel savaş"ın bir taktiği gereği ileri sürmektedir. Savaşı KÜRDİSTANLILAŞTIRMA dediğimiz, düşmanın savaş taktiği olarak çokça kullandığı bu uygulama, yabancı olunmayan tarihimizin sayfalarında sonuçlarıyla yazılı olan bir savaş taktiğidir. Bugün, devrimci direniş mücadelesi, düşmanın bu savaş taktiğine karşı HALKIN ÖZ GÜCÜNE GÜVEN ilkesiyle savaşını sürdürmekte ve başarı üzerine başarılar kazanmaktadır.

Düşmanın en çok umut bağladığı ve aynı zamanda da en çok yanılgıya düştüğü bu taktik bugün tekrar yaşanmayacaktır. Geçmiş tarihimizde çeşitli biçimler altında oynanan bu oyunun artık oynanması çok, hem de pek çok çirkin sonuçlara yol açacaktır. Düşmanın kurtuluş mücadelesini içten fethetme operasyonu devrimin **tepeleme** harekatıyla boşa çıkarılmıştır. Düşman, anti-Apoculuk ilkesi temelinde herkese silah dağıtarak savaşı hangi biçime büründürmek istediğini açıkça ortaya koymuştur. Silah almayanları tutuklamış, köylerini yakmış, çağdışı uygulamalara maruz bırakmıştır. Ama, devrime karşı kullanılmak üzere verilen bu silahlar bugün kendisine karşı kullanılır duruma gelmiştir. Düşman, "özel savaş" taktiği gereği oluşturmak istediği savaşı Kürdistanlılaştırma olgusu bugün ters tepmiş, çetecilik başta olmak üzere bütün işbirlikçi-hain yapı da işlevsiz kalmıştır. Faşist Türk ordusu, Kürdistan ulusal kurtuluşu karşısında başarısızlık içine düşmüş ve bunu hazmedemeyerek başvurabileceği en son uygulama olan hava güçlerini devreye sokmuştur. Kürdistan'ın birçok köyünü, dağlarını bomalamaya başlamış, bununla halkımızı cezalandırmayı, gözünü korkutmayı amaçlamıştır. Emperyalistler bu uygulamalarına 1965'lerde Vietnam'da, ama savaşın çok çok ileri bir aşamasında başvurmuşlardır, fakat faşist Türk devleti bugünden buna başvurmaktadır ki bu da Kürdistan'daki savaşın boyutunu göstermektedir. Böyle bir uygulama esas olarak yaşanan savaşı ifade etmektedir, ama faşist Türk sömürgecileri bunu "dışarıdan gelen birkaç teröristin eylemi" diye lanse etmiş, sözümona bu eylemleri "sıcak takip"le takip ederek cezalandırmıştır. Bu kadar basit ve saçma tavır, açıklama dünya tarihinde yoktur.

Birkaç eylemci için dört yüz binlik Türk ordusunun Kürdistan dağlarında uzun zamandan beri tutulması, "sınır üzerinde gidip geliyorlar" derken Kürdistan'ın dört bir yanında eylemlerin patlak vermesi, bunun üzerine sözümona "sıcak takip", "kıskaç operasyonu", "çembere alma", "tavşan avı", "örsçekiç operasyonu", "nokta" operasyonlarını yapmaları ve yine "PKK militanlarına karşı Irak topraklarında girişilen harekatı Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Necdet Öztorun yönetti" diye açıklanan, oysa gerçekleştirilen eylemin boyutu Kürdistan'da devamlı yaratılan bir pusu olayı iken, Necdet Öztorun'un bizzat harekatı yönetmesi neyin ifadesidir? Koskoca bir kara kuvvetleri komutanı birkaç eylemci için, bir pusu olayı için ne zamandan beri direkt harekatları yönetir olmuştur? Yaşanan durum, savaşın seviyesi tüm bunlardan açıkça anlaşılmaktadır. Ve yine Kürdistan'ın her dağında, köyünde sıcak bir savaş yaşanırken dikkatlerin Güneye çekilmesi "Özel Harp Dairesi"nin ne kadar çocukça bir taktiğe başvurduğunu ortaya sermektedir. Mücadeleyi çarpıtma, yalan-demagoji "Özel Harp Dairesi"nin taktikleridir, ama bunların da biraz seviyesi vardır. Gerek işbirlikçi uşaklarından medet umması, gerekse son olarak Avrupa'da açığa çıkan komplosu faşist Türk ordusunun nelerden medet umar hale geldiğinin kanıtıdır. Bu derece düşmüş bir rejimin sonunu ise kestirmemek mümkün değildir. Her ne kadar mevcut hükümeti meşrulaştırmak isteyerek gerçek yüzlerini gizlemeye çalışmaktalarsa da, bir paçavradan başka bir şey olmadığını Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı orta yere sermiştir. Ve Kürdistan savaşı sürdükçe de bu paçavranın değiştirilmesi, uzun ömürlü olması olanaksızdır.

Bugün Kürdistan'da yaşanan savaşın ulaştığı boyut, karşılıklı güçlerin seviyelerini ortaya koymaktadır. Sömürgeci-faşist Türk ordusunun yürüttüğü "özel savaş"ın her alandaki yöntem ve taktikleri fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Kısa vadede sonuca ulaşamayacağı gibi, Kürdistan halkıyla kıyasıya bir savaş içerisinde olduğu gerçeğiyle de karşı karşıyadır. Gelinen aşamada ordu adım adım savunmaya geçerken, hava kuvvetleri devreye girecek, savaşın dehşet ve şiddeti yüz kat daha artacaktır. Nitekim son oluşturulan "cephe komutanlıkları" bunun ifadesidir. Bundan böyle Pentagon'un savaş uzmanları savaşın harekatını doğrudan üstleneceklerdir. Ordu tali bir kuvvet olarak savunma ve saldırı pozisyonunda tutulurken, savaşın esas vurucu gücü özel eğitilmiş kontr-gerillalar olacaktır. Kısa vadeli çatışmalarla birlikte, halk savaşı stratejisine uygun olarak uzun süreli bir savaşı kabullenmek zorunda kalacaktır, çünkü savaşı kısaltması durumunda başarı şansı hemen hemen hiç kalmayacaktır. Tüm bunlardan hareketle, düşmanın içine girdiği durumda kazanan devrim cephesi olacaktır. Türk ordusunun uzun süreli bir savaşı göze alması durumunda ise gelişmeler lehimize olacaktır, sürekli ordu aşırı olarak yıpranacak, mevcut güçleri dayanamayacak ve bu durumda her gün bir parçasını koparmak ve ona büyük darbeler vurarak zafer kazanmak hiç de zor olmayacaktır.

Geldiğimiz bu aşamada, düşmanın "özel savaş"ı daha ileri bir seviyede sürdüreceği yaşamasının zorunlu bir sonucudur. Yakın geçmişte Parti taktiğinin sınırlı bir şekilde uygulanması sonucunda yaşanan önemli gelişmeleri gözönüne aldığımızda, önümüzdeki dönemde, böylesine önemli ve tarihi gelişmeler yaşanacaktır. Devrimci silahlı kurtuluş kuvvetlerinin de çok büyük görevlerle karşı karşıya olduğu böylesi bir dönemde, dönemi ve dönemin dayattığı görevleri şöyle ele alabiliriz: Bugün, ulusal kurtuluş mücadelemiz yeni bir aşamanın eşiğindedir. Yaşanan pratik ve sağlanan önemli gelişmeler Kürdistan'da **ordulaşmanın** güçlü zeminini oluşturmuştur. Silahlı mücadelemizin henüz yerine getirilmeyen fakat ertelenemez olan ve yerine getirilmesi zorunlu olan sorun ve görevleri vardır. Bağımsızlığını elde etmek isteyen bir halkın **öz gücüne** dayanarak siyasi ve silahlı güçlerini yaratarak **devrimci ordusunu** büyütmesi görevi başta gelmektedir.

"Devrimci ordu da büyük bir sözdür. Bu ordu, ancak uzun, zor ve karmaşık bir süreç içinde yaratılır. Fakat bu sürecin başladığını ve her yerde yavaş yavaş, parça parça iler-

Devamı 19. sayfada

ORTADOĞU VE DÜNYA

Mozambik Ülkesi ve Halkı İçin Ağır Bir Darbe

DEVLET BAŞKANI SAMORA MACHEL ÖLDÜRÜLDÜ

Mozambik Devlet Başkanı ve bağımsızlık savaşı lideri Samora Machel, 20 Ekim 1986'da Güney Afrika Ülkeleri Liderleri'nin zirve toplantısına katılmak üzere gittiği Zambiya'dan ülkesine dönerken, bindiği uçağın düşürülmesi sonucu öldü. Güney Afrika üzerinde, Mozambik ile Svazilan sınırı yakınlarında meydana gelen olayda, aralarında Mozambik Savunma Bakanı Alberto Chipande ile Ticaret Bakanı Manuel Jorge Aranda'nın da bulunduğu 34 kişi daha yaşamını yitirdi.

Samora Machel'in ölüm olayı tüm dünyada geniş yankılar uyandırırken, aralarında Sovyetler Birliği'nin de bulunduğu çeşitli ülkeler olaydan duydukları üzüntüyü dile getiren başsağlığı mesajları gönderdiler.

Olayın kaza olmayıp Mozambik devletinin kurucusu ve lideri Samora Machel'e yönelik bir suikast olduğundan kuşku yok. Nitekim, başta Afrika ülkeleri olmak üzere birçok çevre Mozambik Devlet Başkanı'nın ırkçı Güney Afrika Cumhuriyeti yönetiminin düzenlediği bir suikasta kurban gittiğine inanmaktadırlar. Nijerya yönetiminin isteği üzerine kurulan Mozambik ve Sovyetler Birliği uzmanlarından oluşan heyet araştırma sonucunu henüz açıklamış değil. Ancak başta Nijerya, Zimbabve, Libya vb. ülkeler olmak üzere Afrika Ulusal Kongresi, Güney Afrika'daki en büyük ırkçılık aleyhtarı kuruluş olan Birleşik Demokratik Cephe gibi kuruluşlar da olaydan Güney Afrika Cumhuriyeti'nin ırkçı-beyaz Pretoria yönetimini sorumlu tutmaktadırlar. Afrika Ulusal Kongresi'nin genel sekreteri Alfred Nzo yaptığı açıklamada, *"Machel, Güney Afrikalılar ya da yardakçıları Mozambik Ulusal Direniş Örgütü tarafından planlanan cinayete kurban gitmiştir"* dedi. Bilindiği gibi, karşı-devrimci "Mozambik Ulusal Direnişi" adlı örgüt, Mozambik devriminin zafere ulaştığı 1975'ten bu yana emperyalizmin ve ırkçı Güney Afrika Cumhuriyeti'nin desteğiyle yönetim aleyhtarı faaliyetler yürütmektedir.

Irkçı Pretoria yönetiminin Dışişleri Bakanı, 'timsah gözyaşları' niteliğindeki açıklamalarıyla olaydan üzüntü duyduğunu belirtirken, bir yandan da gülünç iddialar öne sürerek olayın "pilot hatasından kaynaklandığını" söylemekteydi. Ne var ki, siyasal gözlemciler 'Afrika'nın bu yürekli çocuğu'nun emperyalizm ve bağlaşıkları ırkçı Güney Afrika Cumhuriyeti ile karşıdevrimci "Mozambik Ulusal Direnişi" örgütü tarafından hedef seçilmesinin sıradan bir seçim olmadığını vurgulamaktadırlar. Çünkü Samora Machel üstün liderlik vasıfları ve güçlü kişiliğiyle yalnızca Mozambik için değil, emperyalizme ve ırkçılığa karşı tüm Güney Afrika ülkleri açısından oynadığı tarihi rolüyle bu ülkelerin de siyasal ilişkilerinde adeta bir odak noktasıydı. İşte 'Mozambik'in Babası' olarak nitelenen Machel'in bu olumlu özellikleri O'nu tartışmasız olarak karşı-devrimcilerin hedefi haline getirmiştir.

Öte yandan Samora Machel'in ölümünden ırkçı beyaz azınlık yönetimini sorumlu tutan binlerce kişi, birçok Afrika ülkesinde Pretoria yönetimine karşı büyük protesto gösterileri düzenlediler. Irkçı Güney Afrika Cumhuriyeti'nin Johannesburg kentinde siyah ve beyazlardan oluşan 1000 kadar öğrenci, Samora Machel'i anma toplantısının ardından bir protesto yürüyüşü yaptı. Polis göz yaşartıcı bombalarla kitleleri dağıtmaya çalıştı. Günlerce süren büyük gösterilere sahne olan ülkelerden birisi de Zimbabve oldu. Başkent Harare'de yönetim yanlısı binlerce üniversiteli genç, protesto gösterileri sırasında Güney Afrika Cumhuriyeti ticaret temsilcilikleri ve havayolları bürolarını ateşe verirken ABD Büyükelçiliğini de taşa tutarak suikastta emperyalizmin jandarması ABD'nin esas sorumlu olduğunu vurguladılar.

Gerçek şu ki, karşı-devrim hedefini seçerken yine oldukça titiz davranmıştır. Zira 53 yaşında yaşamını yitiren Machel, bu eski gerilla lideri, Portekiz sömürgeciliğine karşı ülkesini bağımsızlığa kavuştururken aynı zamanda emperyalizme de unutamayacağı ağır bir darbe vurmuştur. Ve Samora Machel'in yaşamı da bir bakıma Mozambik Bağımsızlık Mücadelesiyle özdeşleşmiştir.

Portekiz sömürgesi olan ülkeler arasında silahlı mücadeleye en son geçen Mozambik'te siyasal gelişme, yurt dışında faaliyet gösteren bir takım partilerin ardarda kuruluşuyla başladı. Bunlardan, Mozambik Afrikalıları Ulusal Birliği (MANU), Mozambik Ulusal Demokratik Birliği (UDENAMO) ve Mozambik'in Bağımsızlığı Ulusal Birliği (UNAMİ) adlı üç eylemci örgüt 1963 Eylül'ünde bir araya gelerek Mozambik Kurtuluş Cepehsi FRELİMO'yu kurdular. Kabul edilen program temelinde bir Merkez Komitesi teşkil edilerek başkanlığına Dr. Eduardo Mondlane seçildi.

Atılan bu adımların ardından 25 Eylül 1964'te silahlı mücadele başladı. Sömürgeci Portekiz ordusu, giriştiği sindirme ve baskı işlemlerinden sonra her türlü ayaklanmanın olanak dışı kaldığını öne sürerken, FRELİMO dağıttığı bildirilerde eylemlerini sürdürdüğünü duyuruyordu. Ancak halkın içinde köklü bir çalışmanın yeterince yapılamaması, yönetimin ağırlıklı olarak ülke dışında bulunması ve o sıralarda ülkede olan yönetici kadrolar arasında anlaşmazlıkların çıkması, mücadelenin gelişmesini bir süre duraksattı. Ayrıca eylem Portekiz sömürgeciliğini görüşmelere zorladıkça, FRELİMO'ya girmiş olan bazı kabile şefleri bölgesel ve kabilesel yararlar elde edebileceğine inanarak, özel amaçlara ulaşma eğilimi gösteriyordu. İşte bu bulanıklıklar ortamında, *"Kurtuluş eylemlerinin en önemli ve en sürekli üstünlüğü kendi ülkelerinin halkıdır. İlk görev eylemin ve halkın içinde birliği sağlamaktır"* diyen FRELİMO Başkanı Dr. Mondlane 1969 şubatında Dar-el-Selam'da öldürüldü.

Mondlane'den sonra Samora Machel sağ sapmayı temsil eden papaz Uria Simango'yu Kasım 1969'da etkisiz bırakarak bütünlüğü sağladı ve FRELİMO'nun politik çizgisine açıklık getirdi. Devrimi yozlaştırmak isteyen sağ sapmacı anlayışın bertaraf edilmesinden sonra silahlı mücadelenin üstünlüğü kabul edilerek devrimci savaş yeni baştan örgütleniyor ve uzun süreli halk savaşı yöntemi benimseniyordu. Bunun üzerine özel amaçlar peşinde koşan kabile reisleri FRELİMO'dan ayrılarak sömürgeci yetkililere teslim oldular. Portekiz yetkilileri, bu bölünmeyle devrimci güçleri çökerttiklerini sandılar ve bunu iddia ettiler, ama yanılıyorlardı. Çünkü kabile şeflerinin ayrılması FRELİMO'yu çökertmedi; tersine eylemini daha da tutarlı kıldı.

Böylece Machel önderliğinde ideolojik ve pratik olarak doğru rayına, yani marksist temeline oturtulan ulusal kurtuluş hareketi, gelişerek ülkenin her tarafında yaygınlaştı. Ve sürdürülen 10 yıllık kararlı bir savaşın sonunda Mozambik, tüm bağlaşıklarıyla birlikte altettiği Portekiz sömürgeciliğini kovarak 25 Haziran 1975 tarihinde bağımsızlığını kazandı.

İlk devlet başkanı olan ve öldürüldüğü güne kadar aralıksız bu görevini sürdüren Machel, sömürgeci yıkıntıları temizlemek ve bireyci anlayışla kapitalist değerleri ortadan kaldırarak hedeflediği sosyalizme geçmek için de önemli adımlar atabilmeyi başardı. Eğitim ve konut sorununa köklü çözümler getirirken tüm büyük işletmeleri de devletleştirdi.

Bu uygulamalarıyla sosyalist sistem ve dünya ilerici güçlerinin sağlam bir müttefiği olurken emperyalizm ve kıta gericiliğinin de baş düşmanı ve hedefi konumuna gelmişti. Son dönemlerde, emperyalizmin Güney Afrika Cumhuriyeti'ndeki ırkçı-beyaz azınlık yönetiminin eliyle tezgahladığı oyunları boşa çıkarmada ve kara Afrika halklarının kurtuluş mücadelelerini köstekleme amacıyla oluşturulan karşı-devrimci güçleri etkisiz kılmada Samora Machel ismi tartışmasız bir etkinliğe ve öneme sahipti. Bu nedenle Machel'in kaybı yalnız Mozambik halkı için değil, tüm Afrika halkları ve ilerici güçler için ağır bir kayıp niteliğindeydi.

Ve kurtuluş mücadelelerinin hangi aşamasında bulunursa bulunsun, halkların, tarihin ender tanık olduğu liderlerini gözbebekleri gibi korumaları gerektiği gerçekliği, Samora Machel'in ölümüyle acı da olsa bir kez daha ortaya çıkmış olmaktadır.

Emperyalist Oklar Suriye'ye Yöneldi

Geçtiğimiz ağustos ayının ortalarında TC'nin Güney Kürdistan'da giriştiği hava saldırısından sonra, son günlerde emperyalizmin Suriye'ye yönelik saldırılarının gündeme gelmesiyle birlikte dünya kamuoyunun dikkatleri bir kez daha Ortadoğu'da yoğunlaştı. Bilindiği gibi ekim ayının sonlarında İngiltere, geçen nisan ayında bir İsrail uçağına bomba yerleştirme girişiminin ardında Suriye'nin bulunduğu yolunda iddialar öne sürerek "terör eylemlerine karışmak"la suçladığı bu ülke ile diplomatik ilişkilerini kestiğini açıklamıştı.

Bu açıklamayla birlikte ardarda önemli gelişmeler izlendi. Kendisine yöneltilen emperyalist suçlamaları reddeden Suriye de, İngiltere'ye karşılık vererek diplomatik ilişkilerini kestiğini açıkladı ve tüm deniz ve havayollarını İngiltere gemi ve uçaklarına kapadığını ilan etti. İngiltere'nin girişimini en başta destekleyen güçler, anlaşılacağı gibi ABD, İsrail ve Kanada oldu. Daha sonra Federal Almanya, Hollanda, Belçika gibi AET ülkeleri de bu doğrultuda tavır almakta gecikmediler. 28 Ekim'de Lüksemburg'da bir araya gelen AET ülkeleri temsilcileri İngiltere'nin Suriye'ye yönelik ortak önlemler alması önerisini görüştüler. Yunanistan dışındaki AET üyesi ülkeler, İngiltere'nin çağrısına uygun olarak Suriye'ye karşı bazı önlemler alınmasına karar verdiler; –adı anılmamakla birlikte– Suriye'yi kınayan bildirinin altına imza attılar. Buna karşılık Sovyetler Birliği ile bölgedeki ilerici Arap ülkeleri de emperyalistlerin bu girişimlerini kınayarak, alınan kararların uydurma gerekçelere dayandırıldığını belirttiler.

Yine sonraki günlerde diplomatik çevreler AET ülkelerinin Viyana'da yaptıkları gizli toplantıda Suriye'ye yaptırım uygulama kararı aldığını öne sürdüler. Yalnızca Yunanistan'ın karşı çıktığı, onaylamadığı bu kararların Suriye'ye de bildirildiği açıklandı. Bunun üzerine bir açıklama yapan Suriye Devlet Başkanı Hafız Esat, *"İndirilen darbeye iki darbeyle misillemede bulunacaklarını"* belirtti.

Öte yandan ABD'nin Suriye'ye karşı "harekete geçeceği" görüşleri yayılmaya başladı. Adana yakınlarında bulunan İncirlik Üssü'nün alarma geçirilmesi, savaş uçaklarının tatbikatları, yüksek rütbeli emperyalist subayların üssü ziyaretleri, nakliye uçaklarının inip-kalkmaları müdahale kuşkularını artırmaktadır. Buna karşılık Suriye hava sahasını bir süre askeri ve sivil uluslararası uçuşlara kapattı. İstanbul-Bağdat seferini yapmakta olan bir THY uçağı havadayken geri dönmeye zorlandı. Antep üzerinden Suriye hava sahasına girmekte olan üç ABD savaş uçağı da geri çevrildi. Faşist Türk devletinin Türkiye ve Kürdistan'da konumlandırdığı emperyalist üslerde –Konya, İncirlik, Pirinçlik vb.– ABD savaş uçakları cirit atarken, kukla sözcülerin, *"İngiltere'nin Türkiye'den Suriye'ye karşı herhangi bir tavır alması konusunda telkini, tavsiyesi, ve de talebi bulunmadığını"* iddia etmeleri ciddiyetsizlikten de öteye gülünçtü. İngiltere, ABD, Federal Almanya ve Kanada'sıyla hazırlanan bu emperyalist senaryoda, uşaklıkta sınır tanımayan Türk burjuva yönetimine "figüranlık" veya "dublörlük" de olsa bir rol tanınmaması düşünülemezdi. Nitekim Viyana'da yapılan Halefoğlu-Shultz görüşmesinin ardından yapılan şu açıklama bu rolü ele vermekteydi: *"Bazı kaynaklar Shultz'un Halefoğlu'na Suriye'nin terörist faaliyetlere karıştığını gösteren bilgi ve belgeler verdiğini, Halefoğlu'nun da bu belgeleri inceleyip alınacak kararı bildireceklerini söylediğini kaydettiler."* (Milliyet, 8 Kasım 1986) Fakat bu "bilgi ve belgelerin(!)" hazırlanan senaryonun bazı parçaları olduğunun ortaya çıkması uzun sürmedi. ABD Dışişleri Bakanı Shultz'tan alınan talimatla, 12 Kasım 1986 tarihli burjuva basınında senaryo sergilenmeye başlandı. Ankara'da Ürdünlü diplomat Zait Sati'nin öldürülme olayına karıştığı belirtilen bir kişinin ağzından komplolara yenileri eklendi: *"Ebu Nidal örgütünün Türkiye'deki en önemli adamlarından biri olduğu belirtilen Adnan Musa Süleyman Amerin, dün de akıl almaz ve korkunç itiraflarına devam etti... Suriye hesabına çalışan Amerin'in Başbakan Özal'a suikast planlandığını açıklaması... şok etkisi yarattı."* (Hürriyet, 12 Kasım 1986)

Ne var ki demokrat, ilerici, devrimci kesimlerin hiç de yabancısı olmadıkları Amerin'in itiraflarının başına konan şu "kitabi", "klişeleşmiş" ifade, itirafların nereden ve kimler tarafından uydurulduğunu hiçbir söze ihtiyaç duymayacak şekilde kanıtlamaktadır: *"Türkiye Cumhuriyet'inden, Türk milletinden, Ürdün'den özür diliyorum. Çok pişmanım. Samimi itiraflarda bulundum. Pişmanlık yasasından yararlanmak istiyorum. Dış güçler tarafından verilen talimatları yerine getirdim."*

Dikkati çeken bir olgu da, Türkiye'nin bu 'heveskar' girişimleri karşısında, Sovyetler'in açıkça uyarıda bulunma gereğini duyması oldu. Aynı günlerde SSCB Ankara Büyükelçiliği Müsteşarı Anatolia Kadriov bir basın toplantısı yaparak Türkiye-Suriye ilişkilerindeki gerginliğe ilişkin sarfettiği *"Türkiye'yi Ortadoğu'da sıcak savaşa çekmeye yönelik Batı kaynaklı senaryoların zararla sonuçlanabileceği"* yolundaki sözleri açık bir uyarı niteliğindeydi.

Türkiye'nin öteden beri, İsrail'i bile geride bırakarak ulusal kurtuluş hareketlerini teröristlikle suçladığı, suçlamakla kalmayıp bunu diğer ülkelere de ısrarla dayattığı bilinmektedir. Öyle ki tüm uluslararası toplantıların gündemine bu konuyu getirmek için adeta çırpınmaktadır. Kasım ayı başlarında Viyana'da yapılan AGİK (Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı) toplantısındaki tavırları ve bu yönlü gerici dayatmaları en son örnek olarak anılabilir. Emperyalizme karşı bölgedeki ulusal kurtuluş hareketlerinden yana tavır alan Suriye'ye bu nedenle düşmanlık beslemektedir.

Genelde emperyalizm kendi varlığına yönelen halkların kurtuluş hareketlerini ve en kutsal bağımsızlık mücadelelerini "terörist" olarak nitelendirmekten hiçbir sakınca görmezken, hatta İran, Suriye, Libya, Küba ve Nikaragua gibi ülkeleri teröristlikle suçlarken, dünyanın birçok alanında bizzat kendisinin sergilediği devlet terörizmi örneklerini gözardı etmeye çalışmaktadır. Bu doğrultuda politikalar daha belirgin bir biçimde Ortadoğu alanında da uygulanmaktadır. Filistin ve Kürdistan halklarının kurtuluş mücadeleleri teröristlikle suçlanmakta ve bu kampanyanın başı ise TC ve İsrail'e çektirilmektedir. Bunun için de CIA-MİT-MOSSAD işbirliğiyle çeşitli oyun ve komplolar, ihtiyaç duyulduğu an gündeme konmaktadır.

Kuşku yok ki, dünya ilerici ka-

Devamı 18. sayfada

Çukurca'dan Haberler...

Baştarafı 3. sayfada

düşmanla bütünleştirmek ve çeteciliği geliştirmek istemiştir. Nitekim 1985'de, Erbiş köyü karakolu tahliye edilmiş, fakat Yusuf Demir'in ısrarlı istemleri ve karakolun geri gelmemesi halinde istifasını sunacağını dayatmasıyla, düşman tahliye ettiği karakolu tekrar kurmuştur. Bundan sonra karakolun güvenliği için köylülere zorla nöbet tutturulmuştur. 1986 yılında silahlı çeteciliğin de örgütlenmesiyle Erbiş köyü düşman açısından önemli mevzilerden biri haline getirilmeye çalışılmıştır. Böyle bir yapıyla Erbiş köyü yöre halkı üzerinde baskı yapmaya ve rahatsız etmeye başlamıştır. Zaten eskiden beri halk arasındaki anlaşmazlık ve çatışmaların kaynaklarından biri olan ve yoksul kesim üzerinde baskı yaparak adeta haraç alan muhtar Yusuf Demir, üstte belirtilen gelişmelerden sonra bu faaliyetini daha üst bir boyuta ulaştırmıştır. Bütün bu nedenlerden dolayı Erbiş köyü ve özellikle muhtar, yöre halkı tarafından devrimcilere şikayet edilmeye başlanmıştır. Devrimci güçlerin "çeteciliğe karşı mücadele" politik ve taktiklerinin bir gereği olarak olaya el atması, alanda faaliyetini geliştirmesi ve bizzat Erbiş köyü çeteciliğine yukarda açıkladığımız darbeyi vurmasından sonra, köy muhtarı yeni dönemde düşmanın başvurduğu politikanın da bir gereği olarak kendisini kamufle etmeye, HRK birliklerini oyalamaya ve esas olarak faaliyetlerini gizliden gerçekleştirmeye başlamıştı. Konumu böyle olan Yusuf Demir'in ölümle cezalandırılması halk tarafından sevinçle karşılanmıştır. Bu eylemle özellikle çetecilik ölümcül darbelerden birini yemiş, çeteler korku ve panik içerisine girmişlerdir. Çeteciliğe, ihanetin bedeli ve sonu en keskin ve en açık bir biçimde gösterilmiştir. Eylemle birlikte, düşman tarafından bulanıklaştırılmak istenen saflardaki ayrışma daha da berraklaşmaya başlamıştır. Halk güçlerinde mücadeleye güven ve coşku artarken, ihanetin yolu büyük oranda tıkanmış; bunun zaten pek güçlü olmayan örgütsel biçimi olarak çeteciliğin tümüyle ezilmesi yakınlaşmıştır.

Çukurca alanında HRK birliklerinin faaliyetinin gelişme seyri böyledir. Ve bu durum giderek daha da gelişmektedir. Nitekim gelişmelerden oldukça rahatsız olan düşman dönemin başından beri çeteciliğin yanısıra, direkt askeri tedbirlerine de büyük boyutlar kazandırmıştır. Özel vurucu komando birliklerini arka arkaya alana sevkederken, kendi askeri mevzilerini adeta muazzam tahkim edilmiş ortaçağ kalelerine dönüştürme faaliyetine girişmiş, pusu ve komando devriye denetimini yaygınlaştırmış, helikopter keşif ve devriyesini günde birkaç sefer yapılacak düzeye çıkarmıştır. Bu ve benzeri açık askeri tedbirlerin yanısıra bir yandan çeteciliği geliştirmek için alan genelinde yeni siyasal toplantıları arka arkaya yaparken, diğer yandan çete-kontrgerilla karışımı ve gerilla giyimli birlikler halinde alanda dolaşmaya, halka saldırmaya, HRK birliklerini tuzağa ve komplolara düşürmek için faaliyet yürütmeye başlamıştır. Bu güçler sınırı ihlal ederek bu yönlü faaliyetlerini ve özellikle komplo ve provokasyonlarını Güney Kürdistan sahasında da gerçekleştirmektedirler. Böylesi saldırı ve provokasyonlar peşinde olan işgalci düşman, ağustos ortalarında HRK birliklerinin üs alanı gözüyle baktığı Briş, Şulako ve Güney Kürdistan'ın Yaragöl çevresini helikopterlerle tarayarak ateş altına almış, bu alanlara bahsedilen özel kontr-gerilla birliklerini indirerek operasyona girişmiştir.

Bununla yetinmeyen düşman giderek kendisini daha fazla savaşın düzeyine göre hazırlamaktadır. Çukurca merkezinden çevre alanlara geceleri sık sık top atışları yapılmaktadır. Olaydan 4 gün sonra Çukurca üzerinde Irak yönetimiyle ortaklaşa 15 dakika kadar süren ve birden fazla uçağın katıldığı bir hava saldırısı gerçekleştirilmiştir. Hava saldırısında Çukurca'nın Eriş, Şulako köyleri ve Bilecan-Erbiş arasındaki dağlık arazi yoğun bir şekilde bombalanmıştır. Olayda birçok ev hasar görüp duvarları çatlarken, köylüler ayrıca maddi zarara uğratılmıştır. Aynı anda Güney Kürdistan'daki Lak-1 askeri kampı da bombalanmıştır.

Esat Harran
5 Ekim 1986

Emperyalist Oklar Suriye'ye Yöneldi...

Baştarafı 17. sayfada

muoyunun hiç de yabancısı olmadığı ve daha önce ABD'nin Libya saldırısında gerekçe olarak öne sürdüğü "Batı Berlin diskotek olayı" gibi, İngiltere'nin öne sürdüğü bu son iddia da emperyalizmin bu tür komplolarının bir örneğidir. Bu olayın Suriye'ye nasıl yamanmaya çalışıldığını Devlet Başkanı Hafız Esat, ABD'de yayımlanan Time dergisinin, "*İsrail gizli servisinin İsrail uçağına bomba yerleştirmeye kalkacağına gerçekten inanıyor musunuz?*" şeklindeki sorusunu yanıtlarken şöyle dile getiriyor: "*Bizim yorumumuza göre İsrail gizli servisi uçağı bombalamayı planlamadı. Bomba konmadan önce durdurulacak bir operasyon planladı, böylece şimdi yaptığı gibi olayı politik malzeme olarak kullanacaktı. Bu olaydan gerçekten karlı çıkan kimdir sizce? Suriye olayla ilgili değil; bir uçağı bombalamakla İsrail'in sonu gelmez. Suriye dünya önünde sivil bir İsrail uçagını düşürmeye kalkışmaktan gurur duymaz. Eğer bu işin arkasında Suriye olsaydı, sözkonusu sanık İngiliz mahkemesine çıkmazdı bile. Olayın hemen ardından Londra'daki Suriye Büyükelçiliği'ne gidip, Suriye için çalıştığını söylemiş. Elçilik görevlileri çok şaşırmışlar ve güvenlik yetkililerine sormuşlar konuyu. Sonra da adama elçiliği terketmesini, yoksa İngiliz polisinin çağrılacağını söylemişler. Bunun üzerine terörist, 'Neler yapabileceğimi göreceksiniz' diye bağırmış. Daha sonra bu adamın Nezar Hindawi adında bir Ürdünlü olduğunu öğrendik... Terör eylemleriyle ilgimiz olsaydı mahkemeye çıkmamalarını sağlardık. Ama terörizm İsrail'in çıkarlarına hizmet eder, bizimkilere değil.*" (Aktaran Cumhuriyet, 16 Ekim 1986)

Olayın arkasında İsrail'in bulunduğu görüşü yalnız Suriye Devlet Başkanı'na ait değil. İngiltere'nin çağrısıyla Suriye'ye bazı yaptırım kararları alan AET ülkeleri bile aynı görüşteler. Fransa Başbakanı Jacques Chirac'ın, "*Federal Almanya Başbakanı H. Kohl ve Dışişleri Bakanı H.D. Genscher'in, Hindawi'nin girişiminin arkasında İsrail gizli servisi MOSSAD'ın bulunduğunu söyledikleri*" yolundaki açıklaması geniş yankılar uyandırdı. Zaten birçok çevre, daha "Tokyo Zirvesi" sırasında Reagan'ın Suriye'yi açık hedef olarak gösteren tehditvari açıklamalarından da, bu tür komplolara başvurulacağını tahmin etmekteydi.

Emperyalistlerin hedef olarak neden Suriye'yi seçtiği, tüm zehirli oklarını neden bu ülkeye yönelttiği sorusunun yanıtını ise doğal olarak Suriye'nin bölgede giderek artan rolü ve bölge ilerici güçlerinin merkezi konumunda olması gerçeğinde aramak gerekmektedir. Daha önce çeşitli yazılarımızda detaylıca ortaya konan bu olgu günümüzde daha da belirginleşmiştir. Ortadoğu'da yaşanan son gelişmeler, özellikle altı yılını dolduran Irak-İran savaşı ve PKK önderliğindeki KUKM'nin vardığı boyutlar, bölgede öteden beri var olan ve hem emperyalizm hem de sosyalizmin bir türlü tam olarak kesin sonuç alamadığı 'kararsız denge'yi zorlamaktadır. Çeşitli güçler bölgeye İran-Irak savaşı biçiminde yansıyan ve savaş koşullarında sağlanmış bulunan bu dengeyi kendi lehlerine dönüştürme çabasındadırlar. Anti-emperyalist mücadelede hızla bir önder konumuna yükselen Suriye'nin bu dengede önemli bir rolü olduğu ortadadır. Bölge ilerici güçlerinin dayanışmasında öncü rolü oynamaktadır. Gerek, esas olarak küçük-burjuvazinin damgasını taşımakla birlikte köylülük ve proletaryanın da içinde bulunduğu geniş bir kesime dayanan yönetimin içte ve dışta sağladığı etkinlik; gerekse Türkiye, Irak, İsrail ve Lübnan'la komşu olması itibarıyla önem kazanan coğrafik konumu bakımından Suriye, izlediği politikayla emperyalizmin saldırı ve planlarını bozan, emperyalizme karşı direnişin odaklaştığı önemli bir merkez durumundadır. Bu nedenle emperyalistler özellikle 1980'li yılların başından bu yana bir yandan içten yönetimi devirme komploları hazırlarken, bir yandan da dıştan İsrail'i saldırtarak bu etkinliği kırmak istemiştir. Ancak Suriye yönetimi izlediği kararlı ve akıllı politikasıyla İsrail saldırılarını boşa çıkarmasını bilmiş, Lübnan ve Filistin alanında Arafat gericiliğine karşı ilerici-devrimci gruplara yardımcı olmuş ve bugün nüfusunun ve coğrafyasının da ötesinde bölge çapında bir güce ulaşmış, bölgedeki birçok halkın kaderi üzerinde rol sadibi durumuna gelmiştir.

Bugün gelinen noktada, başını Türk faşizminin çektiği, İsrail, Mısır, Ürdün, Irak, Suudi Arabistan, Arafat ve Körfez ülkelerinin oluşturduğu gerici bloka karşı; İran, Libya, Lübnan ve Filistin ilerici güçleri, Güney Yemen ve Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinden oluşan ilerici blokun başını çeken Suriye'nin, bölge gericiliğine ve emperyalizme karşı mücadelede daha da ileri adımlar atması muhtemeldir.

İşte bu özellikleridir ki, Suriye'yi bölge çapında emperyalizmin bir numaralı hedefi haline getirmiştir. Emperyalizm, bölge halklarıyla sosyalist sistem arasındaki bu köprüyü kaldırmadan bir sonuca ulaşamayacağını hesap etmektedir.

ABD'nin başını çektiği emperyalist sistemin Ortadoğu'da her türlü çılgınlığı göze alarak dengeyi kendi lehine çevirme çabalarına, başta sosyalist sistem olmak üzere bölge ilerici-devrimci güçleri de seyirci kalmayacaktır. Emperyalizmin tüm tehdit, şantaj, komplo vb. çırpınışlarına karşılık, bölgenin objektif gerçekliği ve tarih ilerici güçlerden yanadır.

14 Temmuz Direnişi ile Yeni...

Baştarafı 7. sayfada

ler bunca imkan içinde zaferle tamamlayamazsak tarih bizleri lanetleyecektir."

Tacettin yoldaş, böylesi soylu bir azim ve çabayla Kürdistan'a gitti ve direniş mücadelesine katıldı. 1984 yılı baharından başlayarak direniş savaşımızın en önde yükseltilmesi gereken Hakkari bölgesindeki devrimci çalışmalar içinde yer aldı. Şehit düştüğü ana kadar çeşitli düzeylerde sorumluluklar üstlenerek devrimci savaşı bu alanda derinleştirmeye çalıştı. Bu alanda düşman kuvvetlerine karşı geliştirilen birçok saldırı eylemine bizzat katıldı ve ulusal direniş savaşımızın bu alanda kökleşmesinde büyük katkılarda bulundu. 1986 yılı Bahar Atılımında düşmanın mücadelemizin karşısına çıkardığı ajan-milis çetelerin dağıtılması mücadelesine önderlik etti. Ve Tacettin yoldaş, devrim şehitlerine ve tutuklu yoldaşlarına verdiği sözü tuttu. Onların kanlarıyla ve engin direnişleriyle çizdikleri aydınlık yolda şaşmadan yürüdü ve bu yolda şehitlik mertebesine ulaştı.

Bize düşen görev Tacettin yoldaşın anısına bağlı kalmak, O'nun gibi zafer kazanan bir devrimciliğe ulaşarak Parti çizgimizi hayata geçirmek, cepheleşen ve ordulaşan bir halk yaratarak ülkemizi bağımsızlığa ve halkımızı özgürlüğe kavuşturmaktır. "Elbette bizim de günümüz gelecek" sözü bugün pratik bir gerçeklik haline gelmiştir. Bugün zafere doğru ilerleyen mücadelemizde doğacak bağımsız ve özgür Kürdistan, Tacettin yoldaşın anısına dikilecek en büyük anıt olacaktır.

– Tacettin Yoldaş Ölümsüzdür!

Adıyaman Direniş Kalemiz Olacaktır...

Baştarafı 6. sayfada

lerime karşılık verebilir." O, bu kinini her gün, her saat düşmana saldırarak kusmak istiyordu. Kısa süreli direniş mücadelesinde fırsat buldukça düşmana saldırmış; bu saldırı ruhu O'nu en son Kahta direnişinde görüldüğü gibi, düşmanın yıllarca unutamayacağı bir korkulu rüyası haline getirmiştir. O'nun bu kahramanca direnişi kitlelerde düşmana karşı kini ve öfkeyi daha çok geliştirmiştir.

Kısacası, İbrahim ERKENEK; düşmana karşı dizginlenemeyen bir kin ve nefretin sembolü, köylü gençliğin yılmaz bir savaşçısı, Partimizin ve halkımızın değerli bir evladı olarak ulusal kurtuluş mücadelemizde daima yaşayacaktır.

Kahta direnişi, Adıyaman'da giderek yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizde anlamlı bir direniş olarak anılacaktır. Bu direnişte, düşmanın geçmişten beri Adıyaman'da geliştirmeye çalıştığı ihanet eğilimine bir kez daha ölümcül bir darbe indirilmiş, bu alanda gelişecek biricik eğilimin direniş olacağı gerçeği bir kez daha çarpıcı bir biçimde gösterilmiştir.

Sömürgeci-faşist cunta işbaşına gelişinden bu yana Adıyaman zemininde ihaneti geliştirmek için çeşitli oyunlar tezgahlamıştır. Bu alanın Kürdistan'ın iç taraflarına açılan bir kapı olması ve taşıdığı stratejik önemden dolayı mutlaka kendi otoritesinin etkin olduğu bir alan olarak kalması gerektiğini bilen düşman bu nedenle alan üzerinde her zaman önemle durmuştur. Bir yandan sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist eğilimlerin alanda gelişmesi için alabildiğine açık kapı bırakırken, diğer yandan da mezhep çelişkilerini körüklemiş, halkı bölüp parçalayarak kendi etkinliği altına almaya çalışmıştır. 12 Eylül sonrası dönemde ise teslim olan bazı unsurlar vasıtasıyla yılgınlık ve teslimiyeti geliştirmek için özel çaba harcamıştır.

Ancak cunta öncesi dönemde mücadelemizin yakından etkilediği alanda, faşist darbe sonrasında da Faik ALAGÖZ, Ali Rıza SÖYLEMEZ, Müslüm ÇETİN ve İmam Hüseyin COŞKUN yoldaşların her türlü ihanet ve teslimiyet eğilimine karşı kararlılıkla direnmeleri ve halkla ilişkileri sıcak tutmaları düşmanın oyunlarını bir bir bozmuştur. Adıyaman halkı bağrından çıkardığı bu değerli yoldaşlarımızın kahramanca direnişlerini yine Sabri GÖZÜBÜYÜK yoldaşın direnme destanını ve Ramazan KAPLAN yoldaşın kendilerine aşıladığı direnişçi özü asla unutmamış ve bunlara sahip çıkmıştır.

Alanda Faik ALAGÖZ ve Ali Rıza SÖYLEMEZ yoldaşlarla başlayan, direnerek şehit düşme halkalarına 14 Mayıs günü Kahta Direnişçileri Ömer ARSLAN ve İbrahim ERKENEK yoldaşlarla bir yenisi eklenmiş ve Adıyaman artık kesin olarak ulusal kurtuluşun adım adım boy verdiği bir zemine dönüşmüştür. Bu alanda düşmana peşpeşe ağır darbeler indiren ve giderek artan güçlü eylemlerimiz bu gerçeğin en büyük kanıtıdır.

Kahta direnişçileri, eylemleriyle ihaneti bir kez daha lanetlemiş; öncülerinin şerefle taşıdıkları Parti bayrağını daha da yükseklerde dalgalandırmışlardır. Adıyaman halkı bu yoldaşlarımızın şahsında dev bir gücün sömürgeci egemenliğe karşı önünde durulamaz etkin otoritesini yaşamış ve ulusal kurtuluşa olan bağlılığı derinleşmiştir. Bu alanlarda Ömer ve İbrahim yoldaşlar özelde Kahta, genelde Adıyaman halkının ulusal kurtuluş mücadelesindeki birliğinin sembolleri olmuş; direnişleriyle bu birliği pekiştirmişlerdir.

14 Mayıs Kahta direnişçileri kendi kendisini anlatan, bağımsızlığa ve özgürlüğe susamış bir ülke ve bir direnişin tarihidir. Biz onları sadece anlatmakla hiçbir zaman gerçekliklerini dile getiremeyiz. Bunu yapmakla ancak yoldaşlık görevlerimizin sadece bir yanını yerine getirmiş olacağız. Partimizin tüm şehitleri gibi bu şehitlerimizin direniş anılarına bağlılığın bir gereği olarak, onlar gibi yaşayacak; tüm benliğimizi ve irademizi zorlayarak ve yükseltmiş oldukları direniş bayrağını yere düşürmeden gerektiği yer ve zamanda onlar gibi ölmesini de bileceğiz. İşte o zaman şehitlere karşı sorumluluklarımızı yerine getirmiş olacağız. Onların Partiye, halka ve tüm devrim şehitlerimize duydukları derin sorumluluk ruhu bizim rehberimiz olacaktır.

– Şehitlerin Direniş Ruhu Yaşıyor!
– Yaşasın 14 Mayıs Kahta Direnişi!
– Yaşasın Halk Savaşımız!

Şahin Kılavuz Silahlı Propaganda Grubu'ndan
Silah Arkadaşları

Ele Geçirilen Her Mevzi Yeni...

Baştarafı 16. sayfada

lediğini görüyorsak, bu ordu olmaksızın devrimin gerçek zaferinin **olanaksız** *olduğunu biliyorsak, bu kesin ve direkt sloganı kullanmalı. yaymalı, her günkü siyasi etkinliğimizin denek taşı haline getirmeliyiz...*"

O halde önümüzdeki dönemde; nicel ve nitel olarak büyümeyi esas olarak ele almak, zaferi kazanmak için ordulaşmak gelişmeyi, büyümeyi hedefleyen, ona uygun bir yönetimle usta taktikleri günlük pratik uygulamalarda hayata geçiren bir ilerlemeyle başarıları yaratmalıyız. **Halk ordusu**; savaş alanında ve halkın içinde oluşur. Ama burada halk savaşının askeri sanatını tüm yönleriyle kavradığımızı söyleyemiyoruz. Bu alandaki ciddi eksikliklerin ise halk savaşının askeri sanatının, askeri bilimin iyice kavranmasıyla giderilebileceğinin önemi açıkça görülmektedir, ve gelinen aşamada bunun kavranması, eksikliklerin giderilmesi bir zorunluluk haline gelmiştir.

Savaşın askeri sanatı, başka alanlarda değil, doğrudan savaş içerisinde savaşılarak öğrenilir. Bugüne kadar elde edilen deney ve tecrübeler yeterince bilince çıkarılırsa, savaşma bir sanat olarak benimsenirse kazanılmayacak hiçbir savaş ve kazanılmayacak bir askerlik bilimi de yoktur. Savaşın diğer mücadele biçimlerinden farklılıklar arzeden yanları vardır. Bu çok iyi kavranmalı ve ona göre hareket edilmelidir. **Savaşın kendine özgü kuralları vardır ve kesinlikle bu kurallara uyulmalıdır, bunda öz disiplin esastır.** Çünkü; kuralsız bir savaşın yürütülmesi, disiplin ögesinin (bu savaşta çok önemlidir) gevşetilmesi beraberinde uyuşukluğu, hantallığı, başı boşluğu, eşkiyalığı doğurur ve bunun sonucu güçlerin mahvıdır.

Siyasi mücadeleyle silahlı mücadeleyi birleştirebilen, koşullara göre toparlanan ve dağılmayı sağlayan, saldırmak için geri çekilmesini bilen ve yeniden saldırıya hazırlanan, merkezi bir koordinasyona ve hareket insiyatifine sahip, doğru, yetenkli bir yönetimin başarı derecesi fazladır.

Savaşın amaç ve hedefine uygun olarak hareket etmek; gerillayı esas almak ama diğer mücadele biçimlerini reddetmeden bunlarla birleştirmek; savaşı adım adım geliştirmek; gerilla ile hareketli savaşı geliştirmek, ayaklanmaya varmak, güçlü gerilla müfrezelerinden orduya ulaşmak demektir. Çin'de, Vietnam'da olduğu gibi Kürdistan'da da gerilla savaşı, diğer savaş biçimleriyle birlikte sonuna kadar başvurulacak olan ve devrimimizde stratejik bir rol oynayan bir savaş biçimidir. Gerilla savaşı esasında bir saldırı savaşıdır, savunmaya asla gelmez ve gerilla savaşında savunma ölüm demektir. Gerilla, esnek manevra ve hareket kabiliyetine sahip özelliğiyle savaşın insiyatifini her zaman elinde tutar. Bundan ötürü, düşmanın istediği yer ve zamanda değil, kendisinin istediği yer ve zamanda düşmanı savaşa çeker ve savaşır. Her zaman için düşmanın derinliklerine kadar nüfuz etme imkan ve olanaklarına sahiptir. Özellikle de, ülkemizin coğrafyası, arazi yapısı, ormanları ve aktif kitle desteği gerilla savaşı için son derece elverişlidir. Kısacası, bir bütünsellik içerisinde ele aldığımızda, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz düşman karşısında üstün bir konumdadır. Fakat bu kadar elverişli olanakları tam değerlendiremediğimizi de belirtmek zorundayız. Parti taktiğinin sınırlı bir uygulamasıyla ne kadar önemli gelişmelerin yaşandığı pratikte kanıtlanmıştır. Hareket tarzındaki tüm acemiliklere rağmen sağlanan gelişmeler hiçbir şekilde küçümsenemez. Dönem, kararlı direniş içindeki kararsızları, inançsızları, oportünistleri dıştalayarak sürmüştür.

Yeni dönemde acemi adımlarla yürümek, döneme uygun örgüt ve mücadele geliştirmemek çok vahim tehlikelere yol açar. Fakat yeni dönem, gerillaya, örgüt ve mücadele biçimleriyle esnekliğini kaybetmeden sürekli kendini yeni biçimlere geçiş yapmaya hazır halde olmayı dayatmaktadır. Çünkü; *"Yeni tehlikeler ve yeni kurbanlar getiren her yeni mücadele biçimi buna hazırlıklı olmayan örgütlerin düzenini zorunlu olarak bozar. Eski propagandacı çevrelerimizin örgütlenişi, ajitasyona geçildiğinde bozulmuştu. Gösterilere sıra geldiğinde, komitlerimizim örgütlenişi zarar görmüştü. Hangi savaşta olursa olsun, her türlü askeri harekat, savaşçıların saflarında belirli bir düzen bozukluğuna yol açar. Bundan savaş yapılmaması gerektiği sonucuna varılmamalıdır. Yalnızca savaşmayı* **öğrenmek** *gerektiği sonucu çıkarılmalıdır. Hepsi bu kadar..."*

Bugün, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yeni bir dönemin, yeni bir atılımın sınırlarına gelip dayanmıştır. Düşmanın yürüttüğü "özel savaş"ın gelişim seyri ve içine düştüğü durum yenilginin ifadesidir. Gerek devrim cephesinin, gerekse karşı-devrim cephesinin durumlarında her bakımdan yeni gelişmeler yaşanacaktır. Faşist Türk sömürgecileri, "özel savaş"ı ne kadar tırmandırırsa tırmandırsın, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da halkımızın bağımsız silahlı mücadelesi karşısında tüm bağlantılarıyla yenilmekten kurtulamayacaktır.

Yeni dönem hiçbir yetersizliği, acemi savaşçılığı, gevşekliği kabul etmeyecek kadar acımasız ve görkemli olacaktır. Savaş birliklerimiz, gruplarımız devrimci ordunun emir-komuta zinciri içinde, en yüksek saldırı ruhuyla askeri öz disiplin kuralları içinde düşmanın şiddetli savaşımına karşı halkımızın devrimci şiddettini uygulayacaktır. Savaş, atılımlarla, parça parça gelişerek silahlı devrim üslerinin yaratılmasına ulaşacaktır. Ele geçirilen her mevzi yeni bir mevzinin kazanılmasına, elde edilen her üs yeni bir devrim üssünü doğuracak olan savaş esprisi esas alınarak yeni dönemin görkemli başarılarına doğru yürünmelidir.

– Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği ve Uşakları!
– Zafer Direnen, Savaşan Halkımızın Olacaktır!
– Yaşasın Zafer Yolunda Ilerleyen Halkımızın Ordulaşma Mücadelesi!

6 Eylül 1986

Türkiye-İran Görüşmelerinde Ağırlık...

Baştarafı 11. sayfada

yeni dayanaklar hazırlanmakta, bu politikanın bir uzantısı olarak Güney Kürdistan otonom güçleri meşru görülerek, dayatmalarda bulunulmakta, isteyerek olmazsa boyunduruk altına alınarak işbirliği yapılmaya zorlanmaktadır. Bu gelişme ilkel milliyetçi hareketin çıkarlarına denk düşmektedir. Nedeni ise, Partimiz önderliğinde gelişen UKM, Kürdistan çapında ilkel milliyetçi harekete büyük darbeler vurmuş, önemli ölçüde geriletmiştir. Esas olarak gücünü Güney Kürdistan'daki devrimci ulusal kurtuluş hareketini önlemeye ve Kürdistan bütünlüğünde devrimci gelişmeleri tasfiye etmeye harcamaktadır. I-KDP sınıf karakterine, geçmiş tarihsel tecrübelerine, toplumsal özelliklere, Türk burjuvazisi ile ilişki ve ittifaklarına, bunların dayandığı tarihi ve toplumsal temellere dayanarak, Partimiz şahsında ulusal kurtuluş mücadelesini imha, sınırlandırma ve tasfiye etmeye çalışmaktadır. Bunun için tasfiye etmeyi daha kurallı hale getirmeye ve daha değişik biçimlerde sürdürmeye çalışmaktadır. Adeta Kürt işbirlikçiliği ve ihanetini milliyetçilik maskesine büründürerek, en geniş güçlerin takviyesi ve bazı koltuk degnekleri ile devrimci ulusal kurtuluş hareketinin gelişimine karşıt, sahte bir işbirlikçi-tasfiyeci blok geliştirme bu çabanın özü olmaktadır.

Bu yapısıyla, pratik konumuyla ve yönelimiyle ulusal kurtuluş hareketinin gelişimi önünde önemli bir engel oluşturan I-KDP, halkın gücüne ve mevcut ortamın olumlu özelliklerine önemli zararlar vermektedir. Yakın dönemde yaşanan tecrübeler, KDP'nin klasik aşiretçi burjuva çizgisi, KUKM'ni yenilgiye, emperyalizm ve her türlü gericilikle birleştirmeye götürdü. O halde bu yol işbirlikçilik, tasfiyecilik, ihanet ve uşaklığın yoludur. Bu yolda şekillenen yapı parçalanmadan ve aşılmadan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi gelişmeyecektir. Bu yapıyı Kürdistan'ın her tarafında aşmanın koşulları her zamankinden daha olgundur. Belli ki, Kürdistan'daki devrimci güçler önünde böyle bir gelişmeyi yaratma görevi vardır. O halde tutulması gereken yol bellidir. Faşist Türk sömürgeciliğine karşı direnme, devrimci ulusal kurtuluş mücadelesini her alanda daha da geliştirerek sürdürme, bu mücadeleye karşıt işbirlikçi-tasfiyeci blok oluşturmayı terkederek, buna karşı mücadele etme ve bu temelde ilişkileri geliştirme yoludur. Birincisi; uzlaşmacılık, işbirlikçilik, tasfiyecilik ve ihanet, ikincisi; direniş, mücadelecilik, devrimcilik ve yurtseverliktir. Bu konuda hatalı bir tutum Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve bölge halklarının geleceği açısından önemli sakıncalara yol açacaktır.

Bu konuda ilgili birinci taraf olarak, Kürdistan halkının tavrı nettir. Bu tavır, sonuna kadar Kemalizmin özünden oluşan faşist yönetime karşı direnme ve Türk sömürgeciliğini her türlü dayanağı ile birlikte ortadan kaldırma tavrıdır. Partimiz ve halkımız bu yönlü mücadelesinin komşu halklara da çok şey vereceği inancıyla savaşmaktadır ve zafere kadar direnme azmindedir. Ayrıca bölge halklarının her türlü bağımsızlık ve demokrasi haklarına saygı duymakta, sonuna kadar desteklemekte ve faşist sömürgeciliğe karşı direnerek bu görevini yerine getirmektedir. Halkımız bugün bu mücadelesini önemli bir noktaya götürüp dayandırmıştır. Her şeyden önce İran-Türkiye görüşmeleri, geleneksel Türk politikasının bir iflası olarak, yüzyıllarca inkar edilen bir gerçeğin politik platformlarda kendisini dayatmasını ilk defa gündemleştirmiştir. Başta sözkonusu iki devlet arasında sorunun görüşülür hale gelmesi ve hem de Türk devletinin bir dayatması olarak bunun gerçekleşmesi demek, yüzyıllar boyu süren inkarcı politikanın iflası demektir. Bu KUKM açısından önemli bir adımı teşkil etmektedir.

Her ne kadar Türk devleti, İran'a bulunduğu dayatmalarla bir daha Kürdistan'ın tüm parçaları üzerinde oyun oynamak ve bu noktada kendisini bir bütün olarak Kürdistan'a yönelik politikanın öncüsü haline getirmek istediyse de şimdilik bu tutmamıştır. Herkesten önce İran açısından da bu nokta büyük önem arzetmekte ve İran, faşist yönetimin emellerini görmek durumundadır. Faşist sömürgecilik, Kürdistan halkına yönelik politikanın öncülüğünü ele geçirmekle bölgesel politikanın biricik egemen gücü olmayı hedeflemektedir. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin geriletilmesi ve hem de bunun faşist yönetimin önderliğiyle bastırılması, kemalist yönetimin yayılmacı politikası önündeki bu en ciddi engelin kaldırılması demek, faşist rejimin dizginlerinden boşanarak emperyalizmin bölgesel çıkarlarının da bir gereği olarak, bölge halklarını boğazlama girişimlerinin önünün açılması demektir. Bunda herkesten çok emperyalizmin uşağı faşist Saddam rejimiyle savaş halinde olan İran rejiminin büyük bir zarar görmemesi beklenemez. Bu nedenle, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı en ufak bir uzlaşma o düzeyde faşist yönetimin ömrünü uzatmakta ve başta İran devletinin çıkarları olmak üzere, bölge halklarının çıkarlarına da o düzeyde zarar vermektedir. Dolayısıyla İran rejimi Türk devletinin özünü görmek ve atacağı her adımda bunu hesaba katmak durumundadır. Halkımız, anti-emperyalist mücadelede bölge halklarına yapabileceği her türlü yardımı, faşist Türk sömürgeciliğine karşı savaşarak yapmaktadır.

İkinci 15 Ağustos Atılımının...

Baştarafı 5. sayfada

gelişmiş bir düzeyde 1975-78 döneminin zaptedilmez saldırı ruhuyla donandı. Sağladığı böylesi köklü gelişmeler temelinde ve kendisinin de arzu ve isteği olan Kürdistan çalışmalarında Parti tarafından görevlendirldi. Ve 1985'in güzünde Hakkari bölgesine ulaştı.

Seyfettin yoldaş, 1986 yılında Hakkari bölgesindeki devrimci çalışmalara ve devrimci savaşa en ön saflarda katılan bir devrimci militan oldu. Kış ayları boyunca yöreyi ve kitleleri tanıdı, alanda bulunan arkadaşlarıyla kaynaştı ve bahar atılımı için yapılan hazırlık çalışmalarına katıldı. 18 Mart 1986 günü Hakkari bölgesinde bahar atılımını başlatan Uludere-Roboski karakolu baskınında hücum grubunun komutanıydı. Daha sonra alanda gerçekleştirilen çok sayıda silahlı eylemde değişik düzeylerde görev aldı ve başarıyla yerine getirdi. Alanda yaz atılımının ve aynı zamanda Kürdistan devrimci savaşının yeni bir zirvesi olan 12 Ağustos Uludere eyleminde yine hücum grubunun komutanı iken proletarya ve halk kahramanlığının ölümsüzlük mertebesine ulaştı.

Seyfettin yoldaşın, 1986 yılında Hakkari bölgesinde gerçekleştirilen atılımlar ve genelde devrimci savaşımızın gelişimi içindeki yeri ve rolü belirgindir. Bu rol, 1986 atılımının taşıdığı anlam içinde kendini göstermekte ve bu atılımın Kürdistan devrimci savaşının geleceği açısından oynayacağı tarihi ve belirgin yerde kendini açıkça göstermiş bulunmaktadır. Seyfettin yoldaş, ulusal direniş savaşının gelişiminin ve ulusal direnişte partileşmenin yeni ve seçkin bir sembolü olmuştur.

Evet, Seyfettin ZOGURLU yoldaşı tüm gerçekliğiyle tanımak ve anmak bütün devrimciler için büyük önem taşımaktadır. O'nun şahsında on yıl gibi uzun süreli olarak Türk sömürgeciliğine ve gericiliğe karşı yürütülmüş dopdolu bir mücadele yaşamı vardır; düşmana vurmada büyük cesaret, ataklık, yurtseverlik, kin ve öfkesi bulunmaktadır; devrimci pratikten kopmayan, mücadelede sancılı, zorlanmalı olarak yaşadığı dönemlerde bile bunu sürdüren ve bu yapısı üzerine kararlılıkla yürüyerek kendini yenileyip partileşmede ve devrimde zaferi kazanan yenilmez ve yılmaz bir kişilik vardır. Seyfettin yoldaş, doğru ve olumlu olana en önde yürümenin, olumsuzlukları yenmesini bilerek olumlu ve devrimci olanı yaratmanın ve her koşul altında devrimcileşme ve devrimci gelişme sağlamanın seçkin bir temsilcisidir. O'nun devrimci yaşamı tüm devrimcilere öğretici bir örnek olacak, adı ise ulusal kurtuluş mücadelemizin bir parçası olarak anılacaktır.

Böyle bir kahramanlık karşısında, biz mücadele arkadaşlarına, O'nun yolunda kararlılıkla yürümeyi bilmek, şerefle taşıdığı bağımsızlık ve özgürlük bayrağını daha da yükseklerde taşımak, uğrunda her şeyini verdiği bağımsız ve özgür Kürdistan'ın yaratılması, Parti ve devrim davasının zafere götürülmesi için her şeyimizi vereceğimize, her türlü yetersizliği aşıp zorlukları yeneceğimize ve mutlaka zaferi yaratacağmıza olan andımızı bir kez daha O'nun anısı önünde yinelemek ve, bu ruh ve bilinçle devrimci mücadeleye yürümek düşüyor.

– PKK'nin ve Kürdistan Halkının Kahramanları Ölümsüzdür!

– Seyfettin Yoldaş Ulusal Direniş Mücadelemizin Kahraman Bir Savaşçısı Olarak Sürekli Anılacaktır!

Impressum

V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi

Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr. 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	50 00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.

KERKÜK-MUSUL ÜZERİNDEKİ EMELLER YENİDEN YOĞUNLAŞTI

Irak-İran savaşının giderek Irak aleyhine dönmesi ve Saddam rejiminin devrilmesi ihtimalinin ortaya çıkmasıyla birlikte bu alan üzerinde hayata geçirilmesi düşünülen planlar da giderek daha açık bir hal almaya başladı. Özellikle emperyalizm, Saddam rejiminin devrilmesi ve İran'ın etkinliğinin artmasının, kendisinin bölgedeki çıkarlarına vurabileceği darbelerin dehşeti içerisinde durumu kendi lehine çevirebilmek ve mevcut statükoyu korumak çabalarına hız verdi.

Emperyalizmin bu çabalarına doğrudan bağlı olarak, ama aynı zamanda kendi çıkarlarının da bir gereği, sömürgeci-faşist Türk devleti savaşın gidişatını etkileme yönünde birtakım girişimlere hazırlanmaktadır. Bu girişimler, son dönemlerde Kerkük üzerine koparılan fırtınalarla iyice açığa çıkmış bulunmaktadır.

Geçmişten beri Musul-Kerkük petrollerinde gözü olan ve bu toprakların elinden çıkmasını hiçbir zaman hazmetmemiş bulunan Türk devleti, bu alanları yeniden elde etmek için beklediği fırsatın Irak-İran savaşının bugün ulaştığı durumda nihayet eline geçtiğini düşünerek buraları işgal etmenin rüyasını görmeye başlamıştır. Son günlerde gerek dış basında ve gerekse iç basında bu sorun üzerinde yoğun tartışmalar sürdürülmekte; yerli-yabancı çeşitli yetkililer konu ile ilgili demeçler vermektedirler. Özellikle ırkçı-faşist kesimler, Kerkük'te "1 milyonu aşkın Türk"ün yaşadığından dem vurarak, bu alanın aslında kendilerine ait olduğunu, ancak "tarihi bir haksızlık" neticesinde ellerinden gittiğini belirtmekte ve bu "tarihi haksızlığın" ortaya çıkan elverişli koşullar iyi değerlendirilerek giderilmesini istemektedirler. Bu şoven dalganın borazanlığını yapan Tercüman gazetesinde konu üzerine hemen her gün bir yorum yayınlanmakta; yetkililer bu konuda aktif tavır almaya çağrılmaktadır. Konu ile ilgili bir yorumunda, bu ırkçı kalemşörlerden birisi, Altemur Kılıç şunları söylemektedir:

"... Büyük çoğunluğunu Türklerin teşkil ettiği Kerkük çevremizdeki girift faktörlerin düğüm noktalarından birisi. Şimdi İran'ın bu bölgeye girmesiyle Türkiye'nin, Türklüğün hayati menfaatlerini yakından ilgilendiren yeni bir durumun ortaya çıktığı ve Türk devletinin bu gelişmelere bigane kalamayacağı muhakkak.

Bütün bu gerçekler karşısında ve Kerkük meselesi en az 1925'ten beri Türklük şuuru olan milliyetçileri üzen, meşgul eden bir mesele olduğu halde, şimdi bazı çevrelerin, Türkiye'nin ilgisini **'Amerikan kışkırtması'** *veya* **'Amerikan tuzağı'** *olarak nitelendirmeleri teyakkuzumuzu 'macera veya işgalcilik' addetmeleri çok gariptir. Türkiye böyle klişe yaftalar ve yakıştırmalarla, hayati menfaatleri ve Türklük tehdit edilince kabuğuna çekilmeyecek kadar büyük bir devlettir. Devlet adamlığı da bu ölçülerle düşünebilmektir. Kısacası, gereken yapılır!"* (Tercüman, 27.10.86)

"Kerkük Türklüğü"nün kurtarılması yolundaki bu çığlıklara en üst perdeden katılan bir diğer ırkçı-faşist, Ergun Göze, yine aynı gazetede yayınlanan bir yorumunda, Türkiye'nin Ortadoğu'da istikrarı bozacak herhangi bir maceraya girmekten kaçınmasını isteyen bazı eski dışişleri bakanlarına ateş püskürerek, Kerkük konusunda şu alternatifleri öneriyor:

"1– O bölgede müstakil bir 'Kerkük Türk Cumhuriyeti kurulabilir.'

2– Olmazsa orada bir otonom bölge meydana getirilip, Türkiye-Irak-Pakistan ve hatta İran'ın garantisi altına konabilir.

3– O da olmazsa Kerkük Türklerine Irak bir muhtariyet tanır ve tarihi petrol haklarını teslim eder ve Türk petrol boru hattını emniyete alacak hükümler ve tedbirler getirilir." (Tercüman, 19.10.86)

Yukarıdaki alıntılardan da anlaşılacağı üzere sömürgeci-faşist Türk devletinin Kerkük ve Musul konusundaki iştahı alabildiğine kabarmış bulunuyor. Başta faşist Cumhurbaşkanı Evren olmak üzere, devletin en üst düzeydeki yetkililerinin de konu ile yakından ilgilenmesi, bu konuda üst düzeyde özel toplantıların düzenlenmesi, meselenin yalnızca koyu bir şovenizm dalgasının yeniden uyandırılmasıyla sınırlı kalmayacağını, aksine en uygun anda harekete geçmek için fırsat kollandığını ortaya koymaktadır.

Türk devletinin Musul ve Kerkük üzerindeki hak iddialarının kökenleri çok eskilere dayanıyor. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi Musul, Osmanlı İmparatorluğuna bağlı eyaletlerden birisiydi. Ancak bu dönemlerde Musul'da petrol kaynaklarının keşfedilmiş olması emperyalist devletlerin alanı elde etme isteklerini kamçıladı. I. Dünya Savaşı ardından Musul İngilizlerce işgal edildi. Türk kurtuluş savaşı sonrasında tesbit edilen "Misak-ı Milli" sınırları içerisine bu alan da dahildi. Ancak, Türk devletinin İngilizlerle silahlı bir çatışmayı göze alamaması ve bu alana yapacakları herhangi bir müdahalede karşılarında yalnızca İngilizleri değil, aynı zamanda Fransızlar, Almanlar ve Japonları da bulacakları korkusu bu dönemde bölgeyi elde etmek için etkin çaba içine girmelerini engelledi. Nitekim, Lozan'daki görüşmeler sırasında, Türk delegasyonunun isteği üzerine "Musul Sorunu" gündemden çıkarıldı ve daha sonra İngilizlerle ikili görüşmelerde çözümlenmesi karar altına alındı. Lozan Antlaşmasının imzalanması ardından İngilizlerle Türk devleti ikili görüşmelere başladı ve sonuçta 1925'te yapılan bir anlaşmayla Musul İngilizlerin elinde kaldı. Daha sonra İngilizler geri çekilince diğer topraklarla birlikte Musul ve Kerkük de Irak'a bırakıldı. Fakat Türk devletinin Musul ve Kerkük'ü "Misak-ı Milli" sınırlarına dahil etme isteği hiçbir zaman sönmedi, aksine bu sorun her zaman sıcak tutulmaya çalışıldı. "Kerkük Türkleri" demagojisi ile alan üzerinde Turancı hayaller beslenerek en uygun fırsatta tekrar ele geçirilmesi için tetikte beklenmeye başlandı. Eğer TC, Musul ve Kerkük'ü bugüne kadar işgal etmediyse, bunun biricik nedeni böylesi bir girişimden doğacak sonuçları kaldırabilme gücünü kendisinde görememiş olmasıdır.

Oysa içinde bulunduğumuz süreçte gerek iç ve gerekse dış koşullar Türkiye'nin bu alanı işgal etmesi ve böylece yıllarca düşünü kurduğu Musul ve Kerkük'ü topraklarına katması ihtimalini giderek güçlendiriyor. Geçmişte TC'yi frenleyen, bölgedeki istikrarı bozarak emperyalist efendilerinin hışmını üzerine çekme korkusuydu. Ancak bugün kendisini bu işgale kışkırtanlar bizzat emperyalistlerdir. Bunun nedenleri ise Irak-İran savaşının ulaşmış olduğu düzeyde içinde taşıdığı tehlikeler ve bölge dengesini emperyalizm aleyhine değiştirme olasılığına sahip olmasıdır.

Irak-İran savaşının bir süredir emperyalizmi tedirgin eden bir gelişme seyri içinde olduğu bilinmektedir. Savaş başlangıçta emperyalizmin isteği doğrultusunda ve onun çıkarlarına hizmet eder tarzda gelişmiş; ancak sonradan hiç de arzu etmediği bir yöne kanalize olmuştur. İran'daki rejimin devrilmesi amaçlanırken bugün tehlikede olan Saddam rejimidir. Emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarının en has savunucularından birisi olan Saddam'ın devrilmesi, yalnızca Irak'ın durumunun değişmesi anlamına gelmemekte, ama aynı zamanda İran'ın bölgedeki etkinliğinin artması anlamına da gelmektedir. Ve emperyalizm ile bölgedeki gerici rejimlerin korkulu rüyası da budur. Böylesi bir gelişme, İran'ın öncülüğünü yaptığı "islam devrimi"nin bölgenin diğer ülkelerini de etkilemesi ve mevcut rejimlerin koltuğunu tehlikeye sokması demektir. ABD emperyalizmine karşı olan böylesi bir gelişme ise emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarını önemli oranda tehlikeye sokacaktır.

İşte bu nedenle, emperyalizm ve bölge gerici güçleri her ne pahasına olursa olsun Saddam rejimini yaşatmayı ve İran'ı durdurmayı amaçlamaktadır. Bunun yolu ise, İran'ı ürkütmekten ve uzun süredir hazırlanmakta olduğu son saldırı ile "Irak toprakları"nda (Gerçekte Güney Kürdistan) ilerlemesini durdurmaktan geçiyor. Bunu sağlayabilmek için ise, emperyalizm, zaten yayılmacı emelleri bulunan ve Musul-Kerkük petrollerinde gözü olan Türkiye'yi devreye sokmuştur. Oluşturulan plana göre; Türkiye bu alanları işgal ederek İran'ın karşısına ikinci bir güç olarak çıkacak ve böylece hem Saddam rejimini devirmekten kurtarırken hem de bölgedeki petrol kaynaklarının İran'ın eline geçerek emperyalizme ve kendisine karşı bir koz olarak kullanmasını engelleyecektir. Emperyalizmin başta Türkiye olmak üzere bölgedeki uydularıyla birlikte yürürlüğe koyduğu bu plan burjuva basın organları ve çeşitli kişilerce de itiraf edilmek zorunda kalınmaktadır. Ergun Göze, Tercüman'da yayınlanan 19.10.1986 tarihli yorumunda şöyle demektedir:

"... Bu arada dış kaynaklı bir Kerkük senaryosundan söz edilir olmuştur. Bu senaryoya göre, İran'ın, Irak'ı yenmesini kendi menfaatlerine uygun görmeyen ABD, son anda Türkiye'nin Kerkük'ü alması ve İran'ın durdurulması şıklarını içine alan bir formül bulmuştur. Bu formüle hemence itiraz edecek olan Rusya'ya karşı ise Türkiye'deki üslere çevik kuvvet sevketmek suretiyle ABD insiyatifi ele alacak, senaryo böylece tamamlanacaktır."

Yine eski politikacı Hasan Esat Işık da şöyle konuşuyor:

"... Bu, Amerika'nın tuzağıdır. Batı, İran'ı durdurmak ve cezalandırmak istemektedir, bunun için Türkiye'yi kullanmak istiyorlar." (aktaran agy.)

Sömürgeci-faşist Türk devletinin Kerkük'ü işgal harekatına hazırlanmasının iç nedenlerinden birisi de Yumurtalık'a petrolün buradan pompalanması ve boru hattının önemli bir kesiminin İran ve Kürdistanlı güçlerin etkin oldukları alanlardan geçmesidir. TC, İran'ın daha da ilerleyerek Musul-Kerkük petrollerini denetimi altına alması ve kendisine karşı bir şantaj unsuru olarak kullanmasından korku duymaktadır. Bu nedenle de zaten hak talep ettiği, ancak bugüne kadar topraklarına katmayı başaramadığı Musul ve Kerkük'ü bugün doğan şartları değerlendirerek egemenliği altına almak istemektedir.

Diğer taraftan böylesi bir adımın, Türkiye açısından, siyasal olarak da İran'ın yol açabileceği birtakım gelişmeleri göğüslemek gibi bir amacı da vardır. İran'ın bütün müslüman ülkelere islam devrimini yaymak amacında olduğu ve bu arada Türkiye'de de böylesi bir eğilim yaratmaya çalıştığı bilinmektedir. İran'ın Irak karşısında zafer kazanması, Türkiye'nin "laik cumhuriyeti"nin tehlikeye düşmesi demektir. Bölgenin diğer ülkelerini olduğu gibi TC'yi de bu durum kara kara düşündürmekte ve her ne pahasına olursa olsun İran'ı durdurarak "islam devrimi" düşünü parçalamak, hiç değilse, İran sınırları içinde kalmasını sağlamak istemektedir.

Bu nedenlere bağlı olarak, TC'nin böylesi bir işgal harekatından amaçladığı en büyük çıkarlardan birisi Kürdistan halkının mücadelesine darbe vurmak ve gelişmesini kesinlikle durdurmaktır. Kuzey-Batı Kürdistan'daki mücadele karşısında faşist Türk devletinin nasıl bir çıkmaz içinde olduğu bilinmektedir. TC, bu mücadeleyi dar sınırlar içerisine alıp daha kolay boğabileceği düşüncesiyle, onun cephe gerisini oluşturan Kürdistan'ın diğer parçalarında otorite sağlamak istemektedir. İran'ın egemenliğindeki parçada bunu yapamazsa da Güney Kürdistan'da kendisi açısından olumlu koşullar bulabilmektedir. Irak, denetim altına alamadığı Kürdistan topraklarının işgali için TC'ye çoktan izin vermiştir. Diğer taraftan İran'ın da desteğiyle Güney Kürdistan'daki güçlerin denetimleri altında tuttukları alanlarda otoritelerini sağlamlaştırmaları ve yeni alanları elde etmeye çalışmaları, giderek bunu otonom bir Kürdistan'a dönüştürmek istemeleri TC'yi telaşlandırmaktadır. Böylesi bir adımın Kürdistan'ın diğer parçalarındaki mücadeleleri de kışkırtıp giderek bütün parçaların kurtuluşunu hızlandıracağını düşünerek daha başından insiyatifi ele almak ve her ne pahasına olursa olsun bunu engellemek kararındadır.

Sömürgeci Türk devletinin Musul-Kerkük'ü işgali kendisi açısından ne gibi sonuçlar doğuracaktır?

Her şeyden önce, bugüne kadar diline sakız ettiği dış politikada bağımsızlık, Irak-İran savaşında tarafsızlık iddialarının sahtekarlığı açıkça gözler önüne serilecek; Türkiye ABD ve NATO'nun maşası olduğu gerçeğini bugüne kadar olduğundan daha kesin olarak belgeleyecektir. Bu ise, etrafındaki uluslararası çemberin giderek sıkışmasını, İsrail gibi kendisinin de lanetle anılmasını sağlayacaktır.

İşgalci ve faşist yüzü böylesine sergilenen TC'ye karşı başta Ortadoğu halkları olmak üzere dünyanın tüm halkları ve ilerici güçleri giderek KUKM ile daha aktif dayanışma içerisine girecek; KUKH'nin dış ittifakları genişleyecektir.

Diğer taraftan, Türk sömürgecileri daha geniş bir alan üzerinde halkımızın kurtuluş mücadelesinin hedefi haline gelecektir. KUKH'nin mücadele hattı genişleyecek, faşist Türk ordusuna karşı Kuzey-Batı ve Güney Kürdistan'daki halkımız topyekün ayağa kalkacaktır. Bu ise, sömürgeci Türk devletinin sonunu yaklaştıracaktır. Bu duruma dikkat çeken Ahmet Zeki Okçuoğlu, Yeni Gündem'de yayınlanan bir yazısında şöyle demektedir:

"Müdahalenin birlikte getireceği en önemli sonuçlardan biri de, Irak'ta yüzyıla yaklaşan bir süreden beridir kesintisiz olarak sürüp gelen Kürt direniş hareketini, Türkiye'nin göğüslemek zorunda kalacağı gerçeğidir.

"... Türkiye'nin Musul konusunda izlemesi gereken en doğru politika, 1920'lerde kısa süreli olarak da olsa uyguladığı ve olumlu sonuçlar aldığı, bölgedeki Kürt unsuru ile yeniden bir dayanışma içerisine girmektir..."

Evet, burjuvazinin bu akıl danışmanı, TC'nin gireceği bir macera ile sonunu nasıl yaklaştıracağını kestirebilmekte ve geçmişte de sonuç aldığı, Kürt hareketlerini kendisine bağlama yolunu tavsiye etmektedir. Bu, TC'nin bugüne kadar Kürt hareketleri içindeki ihanetlerden ne kadar çok çıkar sağlamış olduğunu göstermektedir.

Sonuç olarak belirtirsek; TC'nin Musul-Kerkük'ü işgal etmesi emperyalizmin desteği ile girişilecek bir kumar olacak, TC kendisini çok daha derin sorunlar içerisinde bulacaktır. Bu ise TC'nin sonunu daha da yaklaştırmaktan öteye sonuç vermeyecektir.

Çankaya'da "özel" hassasiyet

Güney sınırlarımızdaki gelişmeler, dakikası dakikasına Evren'e bildiriliyor

"Kerkük dosyası" Köşk'te

TÜRKLÜK VE KERKÜK

KERKÜK TÜRK CUMHURİYETİ

İran'ın garip tavrı

"Kerkük Kürtler'i Türkler girem...

Türkiye'nin Musul konusunda izlemesi gereken en doğru politika, bölgedeki Kürt unsuru ile yeniden bir dayanışma içerisine girmektir.

Türkiye'nin "Musul sorunu" konusundaki taleplerinin geleneksel gerekçeleri olan "tarihî, etnik, coğrafi" etkenlere son zamanda bir de "borusal" etken eklenmiş bulunmaktadır.